

SERIE FENOMEN
BESTSELLER #1 NEW YORK TIMES

SHERRYL WOODS

Mai dă-mi o șansă

ECRANIZARE
DE SUCCES
**CHESAPEAKE
SHORES**

Serial difuzat pe
NETFLIX

SHERRYL WOODS

Mai dă-mi o şansă

A Chesapeake Shores Christmas

Sherryl Woods

Copyright © 2010 Sherryl Woods

Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă.

Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și
întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite
fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate,
companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Mai dă-mi o șansă
Sherryl Woods

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WOODS, SHERRYL

Mai dă-mi o șansă / Sherryl Woods

trad.: Daniela Truția – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4660-6

I. Truția, Daniela (trad.)

SHERRYL WOODS

Mai dă-mi o șansă

Traducere din limba engleză
Daniela Truția

LITERA®
2020

capitolul 1

Era doar a doua oară în mai bine de doisprezece ani de la divorț când Megan O'Brien venea acasă la Chesapeake Shores pe timpul vacanței.

Imediat după divorț și după despărțirea de copiii ei, Megan socotise că amintirile erau prea dulci-amare ca să plece din New York și să revină acasă de Crăciun. Încercase să compenseze această absență trimițând mormane de cadouri alese cu grijă, pentru a fi pe placul fiecărui copil. Telefonase în ziua de Crăciun, dar convorbirile cu copiii, care între timp crescuseră, fuseseră pline de resentimente și foarte scurte. Fiica cea mică, Jess, refuzase categoric să stea de vorbă cu ea.

În anul următor, Megan își luase inima în dinți și venise în oraș, sperând să petreacă măcar puțin timp cu copiii în dimineța de Crăciun. Fostul ei soț, Mick O'Brien, fusese de acord. Megan își închipuise că celor cinci copii le vor sticli ochii la vederea cadourilor alese de ea. Ba chiar aranjase pentru un mic dejun special la Brady's, unul dintre localurile preferate ale familiei, dar atmosfera fusese atât de încordată, cadourile fuseseră tratate cu asemenea dezinteres încât după o oră își dusesese toți copiii acasă cu mașina. Reușise să-și ascundă lacrimile și dezamăgirea până când rămăsese iarăși singură în camera ei de hotel.

După aceea încercase de nenumărate ori să-și convingă copiii să vină la New York în vacanța de Crăciun, dar ei refuzaseră cu încăpățănare, iar Mick le ținuse partea. Megan ar fi putut insista mai mult, dar își dăduse seama că n-ar fi reușit decât să strice Crăciunul tuturor.

Adolescenții obligați să fie într-un loc unde nu-și doresc să fie pot face viața tuturor un iad.

Își parcă mașina în capătul străzii principale și porni agale de-a lungul cvartalului, privind atent în jur. Deși nu trecuseră decât câteva zile de la Halloween, orașul era deja împodobit pentru Crăciun. Fiecare vitrină de pe Main Street era decorată cu becuțe albe și sclipitoare și încărcată cu exponate atrăgătoare. Crizantemele galbene care stătuseră pe fiecare prag pe timpul toamnei făcuseră loc unei abundențe de crăciunițe de un roșu strălucitor.

Lucrători de la primărie agățau șiraguri de lumini de-a lungul străzilor din centru și se pregăteau să ridice un brad înalt pe peluză pentru ceremonia de aprindere a bradului, care urma să aibă loc peste câteva săptămâni. Nu lipsea decât zăpada, și cum la Chesapeake Shores nu se mai văzuse un Crăciun alb de ani buni, nimeni nu se gândea că de astă dată lucrurile vor sta altfel. Orașul își crea propria atmosferă festivă, ca să-și încante locuitorii și să atragă turiștii spre această comunitate de pe malul mării.

În timp ce se plimba, Megan își aminti de minunata simplitate a cumpărăturilor de sărbători împreună cu copiii pe vremea când erau mici, de felul în care se opreau extaziați în fața vitrinelor împodobite. Între timp, apăruseră câteva magazine noi, dar multe rămăseseră exact la fel, cu vitrinele decorate vesel pe o temă de sezon. Acum venise rândul nepoților să privească încântați vitrinele.

De pildă, prăvălia lui Ethel avea în vitrină aceleași figurine animate reprezentând pe Moș Crăciun și pe soția lui, alături de borcane uriașe pline cu acadele colorate, atât de îndrăgite de copiii din oraș. Magazinul Seaside Gifts arboră aceleași plase de pescuit împodobite cu becuțe, la care adăugase o o varietate impresionantă

de ornamente nautice sclipitoare, unele delicate, altele extravagante și șocante.

La magazinul fiicei ei, Bree, denumit Florăria de pe Corso, beculețele licăreau dintr-o mare de crăciunițe alb cu roșu. Alături, la librăria nurorii ei Shanna, vitrina expunea cărți cu teme de Crăciun pentru copii, precum și o colecție de cărți cu rețete de prăjituri de sezon și un platou cu mostre, menit să ademenească un Moș Crăciun în mărime naturală. Megan știa că înăuntru clienții erau întâmpinați cu și mai multe prăjituri delicioase. Maestrul bucătar de la hanul fiicei ei Jess le trimitea aici zilnic pe toată durata sărbătorilor, unele ambalate pentru a fi vândute drept daruri de Crăciun.

De fapt, pe toată Main Street Megan vedea dovezi ale existenței familiei ei, care se stabilise în acest oraș creat de fostul ei soț, arhitectul Mick O'Brien. Deși, cu excepția lui Jess, toți copiii lor plecaseră din Chesapeake Shores ca să meargă la colegiu și să-și făurească o carieră, se înapoiaseră acasă unul câte unul și își făcuseră un rost în oraș. Se împăcaseră cu tatăl lor și într-o oarecare măsură și cu ea. Numai Connor, acum avocat la Baltimore, păstrase distanța.

Deși ar fi trebuit s-o încânte faptul că familia ei își lăsase amprenta pretutindeni în oraș, pe Megan o încerca o stranie senzație de stânjeneală. La fel ca fiul ei Connor, și ea trebuia să-și găsească drumul spre casă. Și, deși relația cu Mick se îmbunătățise – Megan chiar acceptase să se recăsătorească cu el –, totuși avea o reținere în a face pasul final.

Vântul tăios dinspre golful Chesapeake o făcu să se înfioare. Deși nu era nici pe departe vântul care șuiera printre zgârie-norii din New York în această perioadă a anului, frigul înțepător și norii de furtună care începeau să se adune îi sporeau senzația de disconfort.

Când se scutură iarăși de un fior, două brațe puternice îi cuprinseseră mijlocul pe la spate și se simți atrasă de căldura protectoare a lui Mick O'Brien. Mirosea a aer proaspăt și rece, precum și a aftershave înțepător, un miros la fel de familiar ca aerul sărat al mării.

- Ce-i cu figura asta tristă, Meggie? o întreabă el. Doar e cea mai frumoasă perioadă a anului. Cândva îți plăcea Crăciunul.

- Îmi place și acum, răspunse Megan, lipindu-se de el.

În ciuda atâtor sărbători triste petrecute de una singură, îi era cu neputință să reziste magiei pline de speranțe a Crăciunului.

- New Yorkul e întotdeauna atât de deosebit pe timpul sărbătorilor. Uitasem că și Chesapeake Shores are farmecul lui de Crăciun.

Făcu un gest către vitrine.

- Bree și Shanna se pricep de minune să aranjeze niște vitrine irezistibile, nu-i așa?

- Sunt cele mai frumoase! declară el cu mândrie.

După părerea lui Mick, tot ce făcea un O'Brien era la superlativ, desigur cu excepția realizărilor vreunuia dintre cei doi frați de care se înstrăinase, Jeff și Thomas.

- Ce ar fi să mergem la Sally să bem o ciocolată fierbinte și să mâncăm un croasant cu zmeură, așa cum numai ea știe să facă?

- Mă gândeam să încep cumpărăturile de Crăciun în dimineața asta, protestă Megan. Practic, e de datoria mea să sprijin economia locală, nu crezi?

- Hai mai întâi să ne încălzim cu ciocolată caldă, insistă el. Pe urmă merg cu tine.

Megan îl privi uimită.

- Tu detești să mergi la cumpărături.

- Poate eu cel de dinainte, replică el cu zâmbetul căruia Megan nu reușise niciodată să-i reziste. M-am schimbat,

ai uitat? Vreau să profit de orice ocazie ca să petrec timp cu tine. În plus, sper că-mi vei da unele sugestii despre ce ți-ai dori tu de Crăciun.

Dat fiind că ani la rând Mick lăsase cumpărăturile de Crăciun pe seama lui Megan și apoi pe seama secretarei lui, această dorință de a găsi cadoul perfect era încă o dovadă că ținea cu adevărat să renunțe la felul în care neglijase totul înainte.

– Îți mulțumesc că te-ai gândit, zise ea, dar nu reuși decât să-l facă să se încrunte.

– Să nu-mi spui că n-ai nevoie de nimic, spuse Mick, conducând-o în magazinul lui Sally. Darurile de Crăciun n-au nici o legătură cu ce-ți trebuie și ce nu. Darurile de Crăciun sunt ceva ce va readuce strălucirea în ochii tăi frumoși.

Megan zâmbi.

– Tot mai îndrugi verzi și uscate, Mick O'Brien.

În ultimii doi ani de când se împăcaseră, lui Megan îi devenise tot mai greu să se împotrivească farmecului lui. De fapt, nici n-ar fi putut spune cu certitudine de ce ezita atât de mult să fixeze data nunții, când el îi arăta în nenumărate rânduri cum încerca să se schimbe sub toate aspectele care odinioară pentru ea contaseră atât de mult.

După ce se așezară ținând în mână ceștile cu ciocolată fierbinte și cu bezele, Megan începu să-l studieze pe bărbatul din fața ei. Era încă frumos, cu părul negru și des, ochi albaștri și sclipitori și o siluetă de invidiat, datorită lucrului în construcții atât la proiecte proprii, dar și la recentul proiect Habitat pentru Umanitate. Mick O'Brien putea suci mintea oricărei femei.

Acum când era cu ea – spre deosebire de vremea când erau căsătoriți – se arăta atent și curtenitor.

O curta cum numai un bărbat care-i cunoștea cele mai secrete dorințe ar fi putut s-o facă. Între ei exista

o atmosferă de înțelegere și intimitate născută din ani îndelungați de căsnicie.

Și totuși, Megan avea o rețineră. De fapt, inventase atâtea scuze încât Mick renunțase să mai insiste să-i ceară întâlnire. În dimineața aceasta, Megan avea senzația că nemulțumirea ei ascundea o dorință perversă de a se ști dorită.

- Iar ai o față tristă, Meggie. S-a întâmplat ceva? o întrebă el, demonstrând încă o dată că-i cunoștea orice trăire.

Megan răsuflă adânc și, spre surprinderea ei, cuvintele îi scăpară de pe buze:

- Mă întreb de ce ai încetat să mă mai bați la cap să mă mărit cu tine.

Auzind întrebarea, Mick se luminează imediat la față.

- Vrei să zici că nu mai ai nici un pretext să mă refuzi?

- Se prea poate, răspunse ea, apoi îi aruncă o privire provocatoare. Pune-mă la încercare.

Chipul lui Mick se destinse într-un zâmbet timid.

- Păi, pentru început, ar trebui să știi că am rezervat hanul lui Jess pentru Revelion, recunosc el. Pentru orice eventualitate.

Megan îl privi surprinsă.

- Pentru nunta noastră?

- Sau cel puțin pentru o petrecere în familie, în caz că n-aș reuși să te conving să accepți în sfârșit data nunții, se grăbi el să răspundă. Ce zici, Meggie? N-ai vrea să începi Anul Nou în calitate de doamna Mick O'Brien? Pentru mine nu există moment mai potrivit ca să pășesc într-o nouă etapă a vieții noastre împreună.

Se întinse peste masă și o prinse de mână.

- Vrei să te măriți cu mine și să întâmpinăm noul an împreună? Spune „da” și mergem direct la bijutier, unde am rezervat inelul perfect. Safire și diamante sculptate

ca ochii tăi. Din clipa în care l-am văzut, am știut că locul lui e pe degetul tău.

Lui Megan îi luase mult timp să treacă peste toate momentele în care Mick se grăbise să plece la serviciu, lăsând-o singură să aibă grijă de cei cinci copii. Îi trebuiseră ani întregi ca să înțeleagă că fusese neglijată, nu dintr-o pornire egoistă a lui, ci din dorința fierbinte de a-și întreține familia. Îl iertase de mult. Acum se punea problema doar să nu ia în seamă îndoielile care o mai măcinau noaptea târziu, singură în patul ei de la New York și să pășească încrezătoare în viitorul oferit de el, cu credința că lucrurile nu se vor mai petrece ca în trecut.

Megan trase aer în piept și făcu pasul.

- Cred că Anul Nou ar fi un moment minunat să ne căsătorim, zise cu privirea încetoșată de lacrimi.

Mick se încruntă.

- Dacă-i atât de minunat, de ce plângi?

- Fiindcă sunt fericită, răspunse ea, lăsând în urmă cu bună știință orice îndoială.

Acum era mai puternică. Își făcuse o carieră la New York, pe care putea s-o continue la Chesapeake Shores. De data asta era pe picior de egalitate cu Mick. El nu mai avea motive să-și impună voința în orice situație. Megan putea în sfârșit să aibă parte de viața pe care și-o imaginase când se căsătoriseră întâia oară.

Vizibil mulțumit de răspunsul ei, Mick își luă imediat haina, se ridică și îi întinse mâna.

- Hai să mergem.

Ea îl privi nedumerită.

- Unde? De-abia am ajuns. Nici n-am apucat să gust din ciocolata asta fierbinte pe care insistai atât de mult să mi-o oferi.

- Putem bea ciocolată și cu altă ocazie. Acum avem de cumpărat un inel, trebuie să anunțăm pe toată lumea, să facem planuri și nu ne-a rămas prea mult timp.

Făcu semn să i se aducă nota, enumerând deja ce aveau de făcut.

- Trecem întâi la Bree și comandăm florile, pe urmă mergem să vedem dacă Kevin e la librărie cu Shanna, ca să le dăm vestea.

Iată-l că din nou pornea vertiginos să-și facă planuri, la nici câteva secunde după ce ea anticipase un parteneriat adevărat. Megan îl privi consternată.

- Ia-o încet, Mick. N-ar trebui să-i anunțăm pe toți odată? Poate să-i invităm la cină și să le dăm vestea cea mare? Pe urmă, e vorba și de Nell. N-aș vrea ca mama ta să afle vestea de la alt membru al familiei. Și așa e destul de afectată la gândul că mă întorc și preiau frâiele după ce atâția ani s-a îngrijit de casa ta. Trebuie să stabilim cum vom face, ca ea să nu aibă cumva senzația că e dată la o parte. După toate câte a făcut pentru familie, îi datorăm măcar atâta considerație.

După o clipă de ezitare, Mick oftă și se așeză din nou.

- Întotdeauna ai fost cu capul pe umeri, zise el.

- Iar tu ai fost întotdeauna pătimaș, cu idei mărețe, pe care te așteptai să le urmeze toată lumea, replică ea. Trebuie să ținem cont de faptul că, deși relațiile cu copiii noștri sunt mai bune acum, poate nu vor fi la fel de încântați ca noi când vor afla vestea.

- Abby face de multă vreme tot posibilul să ne aducă împreună, îi aminti el.

Megan trebuia să admită că fata lor cea mare jucase un rol important în remedierea relației dintre ei doi.

- Sar putea să fie singura care dorește să ne vadă iarăși împreună, remarcă ea, privind situația în mod realist.

- Toți sunt adulți. Vor trebui să ia lucrurile așa cum sunt, replică el încăpățânat.

- Văd că ai o latură foarte sensibilă. N-o observasem până acum, comentă ea malițios.

- Bine, bine, înțeleg unde bați. Vom face cum zici tu, mormăi Mick. Dar nimeni nu va sta în calea noastră. Nu voi permite așa ceva.

Megan zâmbi cu gura până la urechi.

- Celebra frază cu care închei tu orice discuție.

Mick reuși să se prefacă entuziasmat de cumpărăturile de Crăciun vreme de o oră, dar Megan vedea limpede că le detesta. Pur și simplu nu avea răbdare pentru așa ceva.

- Du-te acasă, îl îndemnă ea într-un târziu. Știu că urăști să faci asta.

- Pur și simplu nu înțeleg de ce durează atât timp ca să alegi între două fulare, bombăni el. Ai pierdut douăzeci de minute să te hotărăști între cel albastru și cel roșu, ca până la urmă să le cumperi pe amândouă.

Megan pufni în râs.

- Mă gândeam ce bine s-ar potrivi cel albastru cu ochii mamei tale, dar cât de mult i-ar plăcea să-l poarte pe cel roșu pe timpul sărbătorilor.

- Atunci de ce nu le-ai luat pe amândouă de la început?

- Încercam să nu cheltuiesc inutil, explică ea, apoi zâmbi larg. Pe urmă mi-am amintit că ești bogat. N-am nici un motiv să nu-i dăruiesc lui Nell două fulare de cașmir, care o să-i placă la nebunie. Pe unul i-l oferi tu, pe celălalt, eu.

- Așa o să se întâmple cu fiecare persoană de pe lista ta? întrebă el.

- Foarte probabil, tocmai de asta ar trebui să mergi acasă. N-ai suficientă rezistență pentru niște cumpărături de Crăciun făcute într-adevăr cu drag.

- Dar eu vreau să-mi petrec ziua cu tine, protestă el. N-ai să rămâi în oraș suficient de mult. Trebuie să vorbim, să vedem cum rezolvăm totul cât mai curând

posibil. Cu toate deciziile care se cer luate pentru nuntă, ar trebui să locuiești aici tot timpul.

Megan își înghiți nodul din gât, gândindu-se ce mult urma să se schimbe viața ei.

- Îți promit că vom sta de vorbă despre asta mai târziu, zise ea. Mai lasă-mi o oră să fac cumpărături de una singură, pe urmă ne vedem.

El se luminează la față.

- La bijutier?

- Dacă așa vrei tu... Deși dacă vrei să-mi cumperi un inel, n-ar trebui să-l cumperi singur și să mi-l oferi cu mare fast?

- Asta ar fi o variantă, aprobă el. Dar ultima oară când ți-am cumpărat un inel, ai zis că era prea strident și nu l-ai purtat niciodată. Odată pus pe degetul tău, acolo va rămâne, așa că bine ar fi să ai un cuvânt de spus în alegerea lui. E una dintre acele decizii în doi despre care vorbești întotdeauna.

Megan chicoti.

- Bine, de acord. Într-o oră ne vedem la bijutier. Ce ai să faci până atunci?

- Cred că am să trec pe la Ethel să cumpăr niște dulciuri pentru nepoți. Le-am terminat pe cele pentru care le place să mă caute prin buzunare.

- Credeam că Abby și Kev ți-au spus să nu le mai dai dulciuri copiilor de câte ori îi vezi.

- E dreptul meu ca bunic, replică el senin. Și nu mă bate la cap cu asta. Știu bine că și tu ai o provizie de dulciuri pentru ei. La fel și mama. Are un borcan plin cu biscuiți din cei care le plac lor.

- Adevărat, recunosc Megan, apoi îl sărută pe obraz. Să știi că te iubesc, Mick O'Brien.

Porni în grabă spre magazinul din cvartalul alăturat, cu pași uimitor de ușori. Cerul se făcuse de un albastru limpede, de parcă ar fi vrut să semene cu starea

ei de spirit, acum cu mult mai bună. Megan se ruga în sinea ei ca speranța și nerăbdarea pe care le simțea în clipa aceea să facă față oricărei reacții pe care ar fi putut s-o aibă familia la aflarea veștii.

Când întreaga familie O'Brien se aduna la cină, era nevoie de mai multe mese alăturate și de răbdarea unui sfânt pentru a se auzi unii pe alții peste gălăgia făcută de copii. În mod normal, lui Mick îi plăceau grozav aceste întruniri de familie, mai ales acum când Megan participa și ea atât de des.

Vreme de mulți ani după ce soția îl părăsise, Mick nu mai reușise să stea în sufragerie fără să-i simtă absența ca pe un junghi în inimă. Acesta era motivul pentru care lipsea atât de mult, folosind munca drept pretext ca să evite pustiul de acasă.

Aruncă o privire de-a lungul mesei și sufletul i se umplu de mulțumire văzându-le pe Abby și pe cele două gemene, Carrie și Caitlyn, cu Trace alături de ele, apoi pe Jack și Bree, care așteptau primul copil. De cealaltă parte a mesei ședea Kevin și fiul lui, Davy, împreună cu proaspăta lui soție Shanna și Henry, băiețelul adoptat de curând. Lângă Kevin stătea Connor, făcându-i zile amare mezinei, Jess, care în sfârșit își găsise un rost în viață administrând hanul Eagle Point. Nell, care se ocupase de copii în absența lui Megan, se găsea lângă Jess, dojenindu-l din când în când pe Connor, la fel cum făcuse de atâtea ori pe vremea când era copil.

În sfârșit, în capul mesei, acolo unde fusese dintotdeauna locul ei, ședea Megan. Și ea studia familia cu o expresie de nostalgie care-i aducea lacrimi în ochi. Ridică privirea, întâlnind-o pe a lui Mick. Acesta îi făcu cu ochiul, apoi se ridică și bătu ușor cu lingura în paharul de vin, până când toți își îndreptară atenția asupra lui.

- Bun, acum toată lumea să facă liniște, ceru el. Trebuie să vă spun ceva.

- O-o! Cineva are probleme! comentă ironic Connor, uitându-se imediat la Jess.

- Eu nu! protestă fata. În ultima vreme am fost un înger, așa-i, tată?

- Într-adevăr, un înger, întări Mick. Și nimeni n-are probleme. Eu și mama ta trebuie să vă dăm o veste.

- Vă căsătoriți! exclamă Abby, împingând deoparte scaunul și grăbindu-se să-l îmbrățișeze.

Fiica lor cea mare, Abby, făcuse tot posibilul să țină locul mamei ei după plecarea lui Megan. Se străduise din greu să-i aducă iarăși împreună, deși îi luase mult mai mult timp decât anticipase la început. Mick se clătina puțin în îmbrățișarea ei entuziastă, apoi chicoti.

- Ai tu un fel de a-mi dezamorsa bomba, fata mea...

Bree îl privi ținând, cu un amestec de speranță și tristețe.

- E adevărat? Tu și mama vă recăsătoriți?

- De Revelion, confirmă el, în timp ce Megan ridica mâna să le arate inelul pe care el i-l pusese în deget cu o zi în urmă.

- De asta voiai să rezerv hanul pentru o petrecere privată... trase concluzia Jess.

La fel ca Bree, și ea părea nedumerită de veste, dar nu nemulțumită.

Abby îi dădu drumul lui Mick din îmbrățișare și se duse la mama ei.

- Mamă, sunt atât de fericită pentru tine! Știu că de multă vreme îți doreai asta.

Bree se apropie și ea de Megan s-o îmbrățișeze, după care veni și Jess, mult mai puțin entuziasmată. Kevin se ridică și îi strânse mâna lui Mick.

- Felicitări, tată! zise el pe un ton destul de rezervat.

Apoi se întoarse spre Megan, cu vizibilă ostilitate:

- Și ție, mamă.

Din pricina agitației generale, lui Mick îi luă un minut să remarce că fiul cel mic nu scosese o vorbă. Prinse privirea lui Connor, care oglindea surprinzător de multă furie abia reținută.

- Connor? Ai fost foarte tăcut tot timpul, zise Mick, avertizându-l din priviri. Poate dorești să spui ceva?

Connor se ridică și măsură pe fiecare dintre cei prezenți cu o privire mohorâtă, apoi își revărsă toată mânia pe Mick:

- Ați înnebunit cu toții? se răsti el cu năduf. Ați uitat că mama ne-a lăsat baltă pe toți? Adică și pe tata? Acum vreți s-o primim înapoi, ca să ne frângă iarăși inima? Ei bine, pe mine să nu contați!

- Connor O'Brien! i se adresă Mick cu glas tunător în care se citea avertismentul. Măsoară-ți cuvintele!

- Mai lasă-mă cu predicile, tată! ripostă Connor. Eu nu mai am ce căuta aici.

Zicând acestea, ieși din încăpere ca o vijelie.

Mick se întoarse spre Kevin.

- Du-te după fratele tău, îi ceru el.

- Nu, se opuse Megan, ridicându-se în picioare.

Deși șocată, pe chipul ei se citea o hotărâre de neclintit.

- Mă duc eu.

- Mamă, poate nu-i o idee prea bună, se opuse Abby.

- Eu sunt cea cu care are o problemă, zise Megan. Așa că tot eu trebuie s-o rezolv.

- Are dreptate, întări Nell, vorbind pentru prima oară. Lăsați-o să se ducă.

Mick ar fi vrut s-o oprească pe Megan, să facă tot ce-i stătea în putere ca s-o ferească de acuzații dureroase, dar știa că nu avea rost să încerce.

- Dacă flăcăul ăsta îi adresează un singur cuvânt jig-nitor, dacă...

Megan îi aruncă o privire dojenitoare.

- Mă descurc. Voi ceilalți bucurați-vă de cina asta minunată pe care ne-a pregătit-o Nell.

Strânse ușor cu palma umărul lui Nell și ieși din cameră.

Mick o urmări cu o privire încărcată de regret. Abby își relua locul alături de el și-l bătu ușor pe mână.

- Totul va fi bine, tată, zise ea, lăsând deoparte orice fel de rezerve. Mama va reuși să-l convingă pe Connor, așa cum a reușit cu noi ceilalți.

Mick ar fi vrut să creadă că Abby avea dreptate, dar știa ceva ce ceilalți poate n-ar fi înțeles. Singurul motiv pentru care Connor se făcuse avocat, singura motivație a succesului său, era hotărârea înverșunată de a-i ajuta pe alți bărbați să-și ia revanșa față de nevestele care îi trădaseră. În scurta lui carieră deja își câștigase reputația de avocat pe care oricare bărbat și l-ar fi dorit alături la un proces urât de divorț. Mick nu putea să nu se simtă mândru de succesul fiului său, dar îl îngrijora motivul amar care stătea la baza lui.

În aparență, Connor fusese adolescentul tipic și lipsit de griji care luase plecarea lui Megan drept ceva firesc, numai că în realitate băiatul fusese profund afectat. Rămăsese cu o repulsie față de căsnicie în general și îndeosebi față de căsnicia lui Mick și Megan. În timpul divorțului, când Mick acceptase cele mai multe pretenții ale lui Megan, apoi cât timp o sprijinise financiar până când ea reușise să-și câștige singură existența, Connor îl socotise un om slab.

Când Mick îi explicase că avea de gând să se comporte corect față de mama copiilor lui, Connor îi reproșase că era un naiv, după care plecase de acasă ca o furtună. Încă din adolescență avea un temperament exploziv

și pornirea de a spune lucrurilor pe nume. Relația dintre el și Mick era și acum destul de încordată, după remarcile lui lipsite de respect de atunci. Totuși, de regulă Connor își ascundea ostilitatea sub o mască jovială, dincolo de care ceilalți rareori reușeau să pătrundă.

Așadar, deși nu era de mirare că Connor nu se arătase încântat de vestea dată de Mick, totuși era șocant că masca îi căzuse. Mick sperase să aibă parte de altă reacție, dar în cazul lui Connor resentimentele erau prea profunde. Cum Mick păstrase la rândul lui ranchiună față de cei doi frați ai săi vreme de ani întregi, înțelegea cât era de greu să te desparți de trecut. Dar pur și simplu sperase că fiul său va avea altă reacție, pentru binele lui Megan și chiar al lui.

Oricum, nu avea de gând să-i îngăduie lui Connor să-i strice cel mai frumos moment din viață: șansa de a se împăca în sfârșit cu Megan și de a-și reuni familia. Dacă Megan nu reușea să-l facă pe Connor să gândească rațional, Mick urma să ia taurul de coarne. Oricum ar fi fost, familia O'Brien avea să întâmpine Anul Nou cu o nuntă. Mick era decis să facă tot posibilul ca să se întâmple așa.

capitolul 2

Megan îl ajunse din urmă pe Connor chiar când acesta se pregătea să demareze. Se strecură în mașina sport cu două locuri, pe scaunul din dreapta șoferului, trase portiera după ea și își pironi fiul cu o privire sfidătoare.

- Oriunde vrei să te duci, va trebui să mă iei și pe mine, declară ea.

Connor o privi încruntat și, cum mama lui nu se clintea din loc, ridică din umeri.

- Cum vrei.

Acționă schimbătorul de viteze și țâșni pe alee, apoi de-a lungul drumului de coastă cu o viteză despre care Megan știa că era menită s-o înspăimânte. Se prinse de portieră și nu scoase o vorbă până când ajunseră în oraș, unde Connor se văzu nevoit să încetinească. Opri într-o parcare de pe Shore Road, cu fața spre golf și rămase cu maxilarul încleștat și cu aceeași figură încruntată.

- Acum te simți mai bine? îl întrebă ea. Cred că știi că, dacă ne omori pe amândoi, nu rezolvi nimic.

- Măcar nu va trebui să te măriți cu tata și să-i distrugi viața încă o dată, replică el pe un ton arțăgos.

- Ți se pare că tatăl tău arată a om cu viața distrusă?

- Poate că nu, dar asta numai fiindcă în clipa asta trăiește cu capul în nori. O să vadă el când ai să-ți iei iarăși tălpășița.

- Poate că ceea ce ar trebui să discutăm noi doi e felul în care ți-am distrus viața ție, propuse Megan. De fapt, despre asta-i vorba.

- Tu nu contezi în viața mea. N-ai mai contat de ani buni.

Megan clipi, străduindu-se să-și stăpânească lacrimile la auzul acelor vorbe menite s-o rănească.

- Dacă într-adevăr n-aș fi însemnat nimic pentru tine, n-ai fi atât de pornit împotriva mea, zise ea pe un ton calm.

Își lăsă capul pe o parte și-l privi cu atenție.

- Să știi că ne-ai dus de nas pe toți. Aveai un fel de a fi vesel și dezinvolt, dar îmi închipui că rana e foarte adâncă. Aici semeni cu tatăl tău.

- Nu mă mai analiza atât, mamă. Nu știi nimic despre mine.

- Chiar așa? îl înfruntă ea. Ia să vedem. Știu că ai absolvit colegiul ca șef de promoție, că ai fi putut juca baseball profesionist, dar ai ales să studiezi dreptul. Știu că ai obținut o slujbă de invidiat ca angajat la o firmă de prestigiu din Baltimore. Mai știu că atunci când unul dintre asociații de la conducere urma să divorțeze, te-ai ales pe tine ca să-l reprezinți și apoi s-a lăudat că în viața lui nu întâlnise un avocat care să lupte mai aprig pentru clientul lui.

Megan îl măsură pe Connor cu privirea din cap până în picioare.

- Presupun că asta s-a întâmplat fiindcă în soția lui mă vedeai pe mine, iar în el pe tatăl tău. E limpede că divorțul meu de tatăl tău a servit la ceva.

Connor părea vag surprins de tirada ei.

- Ce-i asta? Ai angajat un detectiv particular ca să obțină toate aceste informații după ce ai început să te vezi iar cu tata? Probabil ți-ai închipuit că ai nevoie de o modalitate de a te strecura din nou în viața noastră.

Megan oftă.

- N-a fost nevoie să angajez pe nimeni, Connor. Am urmărit viața fiecăruia dintre voi. Eu și Abby ne-am apropiat din nou după ce ea s-a mutat la New York. Am mers la Chicago să văd piesele lui Bree.

Ba am fost chiar și la câteva meciuri de baseball ale tale din colegiu.

El pufni neîncrezător.

- Îți amintești de meciul cu statul Carolina? întrebă ea. Când ți-ai fracturat încheietura mâinii?

Se cutremură la amintirea chipului lui schimonosit de durere.

- Cu greu m-am stăpânit să nu dau fuga la tine pe teren.

- Despre asta ai fi putut citi în ziar, zise el.

- Adevărat, încuviință ea. Sau aș fi putut afla de la cineva din familie. Dar de ar fi fost așa, aș mai fi știut că o majoretă blondă a venit cu tine în ambulanță?

El oftă și închise ochii.

- Ok, bine. Ai fost acolo. Mare scofală!

- Pentru mine a fost mare scofală, replică ea liniștită. Gândul că nu mă puteam apropia de tine nici măcar când sufereai mi-a frânt inima, Connor.

- Deci, de fapt, era vorba de tine, ca de obicei.

- Nu, era vorba de tine. Știam că nu ți-ar fi convenit deloc dacă aș fi apărut la spital pe nepusă masă. Întotdeauna a fost vorba de tine, de surorile tale și de Kevin. Tot ce am făcut a fost fiindcă am socotit că așa era mai bine pentru voi. Chiar și despărțirea de tatăl tău.

- Oh, nu! exclamă el. N-o mai da la întors! Te-ai despărțit pentru binele tău, mamă. Nu poți nega asta. Nu te-ai gândit nici o clipă cum ne vom simți noi după ce ai plecat să-ți faci o viață așa cum îți doreai.

- Ok, recunosc că am simțit nevoia să plec și să-mi făuresc o viață nouă, dar m-am gândit că așa va fi mai bine și pentru voi toți. Nu ți-ar fi plăcut să ai o mamă care purta pică tatălui tău așa ca mine. Ai fi preferat una puternică și sigură pe ea, la fel ca înainte.

- Mie mi se pare că totul are în continuare legătură cu tine.

- Ei bine, n-a fost așa, protestă ea pe un ton defensiv. Nu mă îndoiesc că acum știi că am plănuit să veniți cu toții la New York să stați cu mine. Aveam camerele pregătite, alesesem și școlile. Ba chiar obținusem și încuviințarea tatălui tău.

- Foarte nostim, eu, unul, nu-mi amintesc să fi petrecut măcar o zi la New York.

- Pentru că tu și Kevin ați trecut de partea tatălui tău și ați refuzat să vă mutați la New York. N-ați vrut să vă despărțiți de prieteni. N-ați vrut nici măcar să stați puțin cu mine când v-am vizitat aici. Abby mi-a spus că nu voia să meargă nicăieri fără Jess și Bree, și toate au făcut criză la gândul că ar putea pleca din Chesapeake Shores. În cele din urmă, eu și tatăl tău am căzut de acord să vă mai las un timp și pentru început să vin în vizită.

- Și ce s-a ales din asta? Am fost la New York de vreo douăsprezece ori și nu te-am văzut nici măcar o dată, replică Connor.

- Pentru că ai refuzat toate invitațiile mele, îi aminti ea calm. Și nu-mi amintesc nici să-mi fi telefonat vreodată cu ocazia uneia dintre acele vizite. Relațiile funcționează în ambele sensuri, Connor, chiar între părinți și copiii lor aproape adulți. De fiecare dată când urma să vii - am știut aproape despre fiecare dintre acele călătorii - ședeam lângă telefon, sperând din toată inima că de data asta vei încerca să dai de mine.

- Adică acum tu ești o sfântă, o mamă neglijată de copil, iar eu fiul cel netrebnic?

Ea îl privi compătimitor.

- Oh, Connor, nu. Pur și simplu încerc să te fac să înțelegi că povestea asta are două fațete. Tu ai perspectiva ta, eu o am pe a mea. Adevărul e probabil undeva la mijloc. Nu crezi că ar merita efortul de a ajunge la el și de a face pace după atât timp? Sunt încă mama ta și te-am iubit întotdeauna.

- Ce convenabil că ai descoperit dragostea maternă după atâția ani!

- Trebuie să-ți aduc aminte cât timp ți-am dedicat ție și vouă tuturor înainte de plecare?

- Ia lasă-mă în pace, mamă. Asta ca să nu ne amestecăm în planurile tale de a te recăsători cu tata, fiindcă aveai de gând să profiți de el. Știi bine că eu n-am să îngădui așa ceva. Acum va exista un contract prenuptial. Mă voi îngriji eu, personal, de asta.

- Perfect, se grăbi ea să încuviințeze. Adu contractul. Îl voi semna bucuroasă, deși cred că tatăl tău va fi de altă părere. Relația mea cu tatăl tău nu a avut niciodată nimic de a face cu banii. Când am pornit la drum împreună, nu aveam după ce bea apă.

- Lucrurile stăteau cu totul altfel atunci când ai plecat, îi aminti el. Ai fost încântată să iei bani de la el ca să poți trăi la New York.

- Am luat doar cât îmi trebuia ca să găsesc un loc unde voi, copiii, să vă simțiți bine, îl corectă Megan. Când voi ați refuzat să veniți, m-am mutat într-o locuință mai mică și n-am mai luat nici un ban de la el. Știai asta, Connor? De ani întregi îmi plătesc singură toate cheltuielile. Și așa va rămâne, chiar dacă mă recăsătoresc cu tatăl tău.

Connor părea surprins de cele auzite.

- Adică ai de gând să muncești? râse el disprețuitor. Și, mă rog, ce anume?

- Am discutat cu șeful meu posibilitatea de a deschide o galerie de artă aici. Acum că eu și tatăl tău am fixat data nunții, am să vorbesc cu Phillip și vom începe demersurile necesare.

Îl privi țintă.

- Te mai îngrijorează și altceva?

- Mă îngrijorează multe, răspunse el cu acreală, dar sunt convins că ai un răspuns la toate.

- Iar eu îmi imaginez că unele chestiuni sunt lucruri pe care nu ții neapărat să le auzi, răspunse Megan. Acum că tot am parcat pe Shore Road și nici unul din noi nu s-a atins de mâncarea de la cină, ce ar fi să luăm o gustare? Fac eu cinste.

Și de astă dată îl privi fix în ochi.

- Sau preferi să mă duci acasă și după aia să stai îmbufnat toată ziua, plângându-te că maică-ta te-a lăsat să mori de foame?

Își țină răsuflarea, așteptându-l să se hotărască. Răgazul în care el își cântărea opțiunile i se păru o veșnicie.

- Presupun că aş putea mânca ceva, zise el fără prea mare tragere de inimă.

Megan abia se abținu să nu întindă mâna și să-i ciufulească părul.

- Întotdeauna ai putut. De când vă știu, tu și Kevin ați mâncat ca spartii.

- Eram copii în creștere, protestă Connor, coborând din mașină și, spre surprinderea ei, venind să-i deschidă portiera.

Megan își zise că gestul era urmarea stricteții cu care Nell impusese copiilor bunele maniere. Dar și o dovadă a faptului că, oricât de mult și-ar fi dorit s-o urască, pe undeva Connor încă mai păstra un dram de respect pentru mama lui, așa cum și-o amintea înainte de ziua fatidică în care îl părăsise pe Mick ca să se salveze pe ea însăși, dând astfel peste cap viețile tuturor.

Mick măsoara bucătăria în lung și în lat, în timp ce Nell și Abby adunau și spălau vasele după cină.

- Cred că ar trebui să mă duc după ei, zise el poate pentru a zecea oară de când Connor ieșise ca o vijelie, iar Megan plecase după el.

- Nu! se opuse cu tărie Abby.

Și ea, și Nell încercaseră pe rând să-l convingă să nu facă vreo mișcare nesăbuită.

- Mama trebuie să rezolve singură problema cu Connor, repetă Abby. Dacă e isteată, acum probabil e undeva prin oraș, dându-i o friptură.

Mick se opri în loc.

- Crezi că s-au dus să ia cina? M-aș putea rezezi până acolo, să văd unde-i mașina lui. Să mă asigur că n-a ieșit cu scandal.

- Nu! se opuse Abby, fixându-l cu o privire în care se citea limpede că-și pierduse răbdarea. Tată, tu nu poți rezolva chestiunea asta. Numai mama poate.

- O parte din ce s-a întâmplat e din vina mea, protestă el.

- O bună parte, încuviință Nell, dar nu despre asta-i vorba. E vorba despre ce e între fiul tău și mama lui. Tu n-ai decât să pui lucrurile la punct cu el mai târziu.

- Dar nu pot pur și simplu să stau aici și să aștept, bombăni el. Niciodată n-am avut răbdare să stau deoparte și să aștept.

- Ei bine, de data asta exact așa ai să faci, spuse categoric Nell. Și acum, pune mâna pe o cârpă de vase și șterge oalele și tigăile astea.

Mick oftă și luă o cârpă de la Abby, care anunță că-l va lua pe Trace împreună cu fetele și se vor duce toți acasă. Făcu din cap un semn de rămas-bun spre Nell și îi șopti tatălui ei:

- Stai de vorbă cu ea.

Mick înțelese mesajul. Imediat după plecarea lui Abby, puse ultima tigaie în dulapul de vase și se întoarse către mama lui.

- Mamă, te rog, stai jos.

Ea îl privi printre pleoapele îngustate.

- De ce?

- Fiindcă ești singura care nu și-a spus părerea despre faptul că eu și Megan vrem să ne recăsătorim.

Nell îl privi în ochi fără fereală și răspunse:

- Mă bucur pentru amândoi. De multă vreme a apărut ideea asta. Am avut suficient răgaz să mă obișnuiesc cu ea.

Deși se străduise ca tonul și vorbele ei să fie convingătoare, Mick nu se lăsă păcălit.

- Știi bine că, dacă ne căsătorim, nu vei fi dată la o parte, nu? Aici a fost casa ta de o viață întreagă, iar eu și Megan vrem să rămâi aici, cu noi.

Nell îl măsură cu o privire sfidătoare.

- Dar dacă eu vreau să mă întorc la casa mea și să-mi văd de viața pe care voi mi-ați dat-o peste cap când v-ați despărțit?

Mick o privi uluit.

- Chiar *asta* vrei?

Ea oftă ușor.

- N-aș putea spune cu certitudine, dar ideea mă tentează într-o câțva. Doar nu stau la capătul pământului. Poți ajunge la casa mea mergând pe jos. Și e casa mea. Am aranjat-o exact așa cum mi-am dorit atunci când ai construit-o. E călduroasă și confortabilă, ceea ce ar fi o schimbare bine-venită după cât am tropăit prin căsoiul ăsta al tău, mai ales că acum când copiii au crescut și s-au mutat fiecare la casa lui.

Mick simți un mare gol în suflet la gândul că mama lui pleca să locuiască de una singură. Cu toate acestea, răspunse:

- Mamă, tu decizi, numai să știi că aici ești bine-venită, dacă vrei să rămâi. Asta a fost casa ta din ziua în care te-ai mutat aici ca să mă ajuți să-mi cresc copiii. Am lăsat grija asta în cea mai mare parte pe umerii tăi, fiindcă eu, unul, nu făceam față singur. Îți rămân dator până când am să închid ochii.

- Nu-mi ești dator cu nimic. Am făcut ce trebuia făcut, insistă ea. Și mai cred că tu și Megan trebuie să începeți o viață nouă fără să vă împiedicați tot timpul de mine. Probabil că Megan are propriile idei despre cum ar vrea să-și administreze casa.

- Mai mult ca sigur că va vrea să muncească, mamă. Casa va continua să fie domeniul tău.

- Ca o gospodină destoinică ce sunt, zise ea cu asprime, apoi ridică mâna. N-am vrut să fiu atât de dură. Știu că amândoi mă vreți aici și apreciez asta. Mai avem câteva luni să ne gândim cum vom face. Poate că mâine am să merg la mine acasă să văd ce mai e pe acolo. Probabil i-ar trebui un strat de zugrăveală și puțin aer curat. Oricâtă grijă am avut de ea, orice casă suferă când acolo nu mai locuiește nici un suflet.

- Vin cu tine, se oferi Mick. Am să mă ocup de tot ce dorești să faci acolo. Iar dacă te răzgândești și vrei să rămâi aici, și asta e foarte bine.

Chipul ei se luminează brusc și în ochi i se aprinse un licăr.

- Ar fi grozav să am căsuța mea, în caz că m-ar vizita vreun domn.

Mick se holbă la ea.

- Poftim?

- Nu se știe niciodată, tinere. Oi fi eu în vârstă, dar nu cu un picior în groapă.

- Nici vorbă, zise Mick, clătinând din cap.

Se întrebă dacă Nell O'Brien va înceta vreodată să-l uimească. Bănuia că, de-ar fi fost după ea, probabil familia s-ar fi îmbogățit cu un nou membru.

Deși reușiseră să ajungă la sfârșitul cinei, Megan nu-și făcea iluzii că situația dintre ea și Connor era pe deplin rezolvată.

Și de astă dată el recursese la acel gen de politețe care-i amăgise pe toți, făcându-i să creadă că trecuse peste divorțul părinților fără să fi rămas cu vreo cicatrice. Acum că înțelesese cum stăteau lucrurile în realitate, Megan era mai pregătită să facă față ostilității care fierbea dedesubtul acelor aparențe. O cină fără scânteii nu avea cum să schimbe situația de fond.

Când Connor o lăsă în fața casei, ea era deja stoarsă de puteri. Faptul că-l găsi pe Mick umblând de colo-colo ca un leu în cușcă nu era de natură s-o calmeze.

- Era și timpul, mormăi el de cum o văzu intrând în casă. Unde-i Connor?

- În drum spre Baltimore, răspunse ea istovită.

- De ce n-a intrat în casă?

Megan ridică din sprânceană.

- Ca să-i faci tu morală?

Mick îi aruncă o privire încruntată.

- N-aveam de gând să-i fac morală. Doar să-i zic vreo două...

- Ei bine, pentru moment n-are nevoie să mai audă nimic de la nici unul din noi. Îi trebuie timp să analizeze ce se întâmplă. Iată că i-am întors pe dos viziunea despre lume încă o dată.

- Aici nu-i vorba de el, bombăni Mick.

- Cum să nu! îl contrazise Megan. Ceea ce am făcut eu cu ani în urmă a avut consecințe pentru fiecare dintre copiii noștri. Ca și felul în care ai ales tu să faci față situației, adică alergând de la un șantier la altul. Decizia mea de a-i lăsa să stea aici acasă împreună cu tine, în semn de considerație pentru sentimentele lor, a fost interpretată drept nepăsare și indiferență. Era de așteptat să existe consecințe.

- Presupun că da, comentă el morocănos. Sper doar că Connor n-a încercat să te convingă să nu te măriți cu mine.

- Bineînțeles că a încercat, răspunse ea, atingând ușor obrazul lui Mick. Va trebui să ne adaptăm planurile în așa fel încât să-i lăsăm timp să se apropie de noi, dar în cele din urmă ne vom căsători.

El se opri în loc, privind-o țință.

- Să ne adaptăm planurile? Ce naiba vrei să spui?

- Revelionul e poate prea aproape. Vreau ca toți membrii familiei nu doar să participe la ceremonie, dar să se și bucure pentru noi, Mick. Altfel nu m-aș simți în largul meu.

El o înfruntă cu încăpățănare.

- Ne căsătorim de Revelion și cu asta, basta.

Ea se încruntă.

- Adică nu admiți nici un compromis, chiar dacă pentru mine este important?

El păru să sesizeze nota de avertisment din tonul ei, fiindcă dădu imediat înapoi.

- N-am spus asta.

- Nu. Ai spus doar că vom face cum vrei tu și gata. Așa nu merge, Mick. Dacă nu vom decide împreună asupra unor astfel de lucruri, nu va merge.

El se încruntă cu un aer nefericit, dar în cele din urmă încuviință din cap.

- Ok, bine, mai vorbim despre asta. Vrei să bei ceva?

- Cred că doar niște ceai.

- Îl fac eu, se oferi Mick, pornind spre bucătărie.

În familia lor de irlandezi fiecare știa să prepare un ceai pe cinste. În câteva minute Mick puse în fața lui Megan un ceainic aburind, apoi se așeză.

- Ai reușit să vorbești cu Nell? întrebă ea, sperând să evite altă discuție despre Connor.

El încuviință din cap.

- Zice că s-ar putea să se mute înapoi la casa ei.

- Oh, Doamne! exclamă Megan. Exact ceea ce speram să nu se întâmple!

- Nu te agita atât. Ea e de părere că asta îi va îmbunătăți viața socială, explică Mick, evident nemulțumit. Zicea că așa îi va primi în tihnă pe domnii care ar dori s-o viziteze. Tare aș vrea să știu de când are maică-mea domni care vor s-o viziteze?

Megan chicoti.

- Poate ăsta-i și motivul, sugeră ea. Nu vrea ca tu să afli despre ei și să te amesteci la fel cum te-ai amestecat în viața copiilor.

El se cutremură de un fior.

- Cred că are dreptate. Probabil simplul fapt că știu că mama are o legătură cu un moșnegel e suficient ca informație.

- După părerea mea, ar fi frumos să aibă un om deosebit în viața ei, zise gânditoare Megan. Gândește-te la toți anii în care s-a sacrificat ca să se îngrijească de familie. E rândul ei să-și afle fericirea, atât cât poate.

- Presupun că da. Acum hai să încheiem discuția despre mama și despre Connor și să ne vedem de ale noastre. Când ai de gând să-ți lași slujba și să te muți aici? Un preaviz de două săptămâni ar trebui să fie suficient, nu crezi?

- Nu și când galeria se pregătește pentru o expoziție importantă, răspunse ea. Pe lângă asta, dacă vreau ca Phillip să aibă în vedere deschiderea unei galerii aici, trebuie să fiu cu băgare de seamă.

- N-ai nevoie de sprijinul lui, protestă Mick. Pot eu să-ți finanțez galeria.

- E foarte generos din partea ta, răspunse Megan, dar numai ce i-am spus lui Connor că nu mă mărit cu tine pentru bani. Ce va zice dacă tu investești mii de dolari în noua mea afacere? Nu, Mick, treaba asta trebuie s-o pun pe picioare de una singură.

- Cum? întrebă el, cu un scepticism evident și... agasant.

- Acum e problema mea, nu?

- Așa va fi de acum înainte? Întrebă el cu asprime. Vei refuza să accepți orice fel de ajutor din partea mea? Dar eu vreau să fac unele lucruri pentru tine, Megan. Asta mă face fericit.

- Atunci cumpără-mi câte un buchet de flori din când în când sau invită-mă la o cină romantică. N-am nevoie să cheltuiești bani ca să-mi dovedești cât ții la mine.

Mick clătină din cap.

- Ești cea mai ciudată femeie pe care am întâlnit-o în viața mea. Care alta ar refuza ajutor din partea bărbatului care o iubește?

- Una care are nevoie să-și păstreze independența, răspunse ea cu un aer nevinovat.

- De ce? Ca să-mi întorci spatele și să mă părăsești din nou?

- Nu. Să n-ai nici cea mai mică îndoială că sunt cu tine fiindcă te iubesc, nu pentru ce poți face pentru mine.

- Parcă-l aud pe Connor, replică el. N-am să accept să se amestece în relația noastră și nici să ajungi să te întrebi cum vede el fiecare lucru pe care-l facem.

- Aici nu-i vorba despre Connor, insistă ea. E vorba despre mine, Mick. Am învățat să fiu pe picioarele mele. Nu mai sunt fata naivă și dependentă care aștepta ajutor din partea ta ca să-mi întregască viața. Dacă vrei ca lucrurile să meargă bine între noi, trebuie să fim parteneri egali.

- Deci dacă mă hotărâsc brusc să-ți ofer o mașină, tu trebuie să faci același lucru și să-mi cumperi mie ceva în schimb? Întrebă el.

- Asta chiar ar fi puțin exagerat, replică ea cu răceală.

- Păi, așa sper și eu, fiindcă altfel ar fi de-a dreptul ridicol. Dacă sunt soțul tău și la un moment dat am chef să-ți dăruiesc ceva, de ce n-ai accepta cu plăcere?

- Mick, aici nu vorbim despre mașini, bijuterii și gesturi sub impulsul momentului.

- Atunci explică-mi.

Megan nu era prea sigură că i-ar fi putut oferi o explicație. Pur și simplu știa că nu darurile în sine erau problema. Aici era vorba de toate implicațiile. Iar dacă nu era atentă, acele implicații aveau să-i aducă împreună pentru cele mai nepotrivite motive.

Și atunci, căsnicia lor n-ar fi avut nici cea mai mică șansă.

Mick se simțea profund frustrat după conversația cu Megan din noaptea precedentă. Luni dimineață, după ce o condusese la aeroportul din Baltimore, încă fierbea. Știa că în spatele atitudinii lui Megan se afla Connor, oricât încercase ea să nege. Și mai știa că trebuia să regleze câteva lucruri cu fiul lui cel mic.

Își scoase celularul și-l sună pe Connor la birou.

- Ia-ți o pauză, îi ceru el fără altă introducere. Ne vedem peste zece minute la cafeneaua din colț.

- Nu pot. Peste o oră am întâlnire cu un nou client.

- Nu durează mult, preciză posomorât Mick. Eu vorbesc și tu asculți.

Bineînțeles, era o perspectivă optimistă. Connor nu suportase niciodată să i se țină predici fără să riposteze. Opiniile la care ținea cu încăpățănare nu aveau cum să nu prindă glas. Cu toate acestea, Mick voia să limpezească atmosfera și să clarifice anumite lucruri. Chiar dacă fiul lui era adult, Mick continua să fie capul familiei. Connor îi datora puțin respect.

Cât timp Mick își căutase un loc de parcare și parcursesese pe jos două cvartale până la cafeneaua cea micuță și aglomerată, Connor deja ajunsese și-l aștepta cu două cafele în față.

- E un chin să parchezi în orașul ăsta, bombăni Mick, așezându-se.

- De asta voiai să mă vezi? îl întrebă Connor. Ca să te plângi de parcare din centrul orașului Baltimore?

Mick se încruntă auzind cuvintele lui sarcastice.

- Știi foarte bine că nu despre asta-i vorba. Trebuie să discutăm despre nuntă.

Connor păru că se pregătește pentru o tiradă, dar Mick nu-i dădu ocazia să deschidă gura.

- Nu care cumva să te amesteci, îi zise el categoric. Nu avem nevoie de aprobarea ta. Nu trebuie să-ți placă. Atâta îți spun, să nu-ți vâri nasul.

Își privi fiul în ochi cu asprime.

- Și ai să-ți faci apariția la ceremonie, ba chiar cu zâmbetul pe față. Ai priceput?

Connor îl fixă cu o privire atotștiutoare.

- Mama ți-a spus că vrea să amâne, așa-i?

- Nici nu se pune problema, declară ferm Mick.

- Dar eu am reușit ieri s-o conving și acum se mai gândește, zise Connor pe un ton triumfător. Bravo ei!

Mick îl privi cu tristețe.

- Chiar nu-ți pasă de sentimentele mele?

Connor păru șocat de întrebare.

- Sigur că-mi pasă! Tată, nu vezi că încerc să te protejez? Sentimentele ți-au întunecat mintea. Nu mai gândești limpede.

Mick nu era câtuși de puțin încântat de hotărârea fiului său de a interveni, cu atât mai puțin de convingerea lui că era singurul care știa ce e mai bine pentru părinții săi.

- Connor, sunt un om în toată firea. N-am nevoie de dădăceală, oricât de bine intenționată ar fi. O iubesc pe mama ta. Am iubit-o întotdeauna. Dumnezeu mi-a mai dat o șansă de a fi cu ea și n-am să v-o îngădui nici ție, nici altora să mi-o luați.

- O să-ți frângă inima din nou, îi prezise Connor.
- Nu cred, dar dacă așa se va întâmpla, asta e.
- Nu se poate să spui asta. Data trecută când te-a părăsit, aproape te-a distrus. Aproape ne-a distrus întreaga familie.

- Credeam că Bree e singura din familie cu sentimentul tragicului, îl dojeni Mick. Ce s-a întâmplat a fost o nenorocire pentru toți, fără îndoială. Dar uită-te la Abby, la Bree, la Kevin. Toți au căsnicii fericite. Jess are o afacere prosperă și iubește munca pe care o face. Până și tu ți-ai găsit o meserie pe placul tău. În prezent suntem mai uniți ca familie decât am fost ani la rând.

- Asta în ciuda a ceea ce ne-a făcut mama, nu datorită ei.

- Poate că da, dar nu putem pretinde că ea ne-a distrus viața. Ne-a schimbat pe fiecare, asta-i sigur. La fel cum s-a schimbat și ea, după părerea mea, în bine. E mai puternică și mai independentă.

- Vorbești de parcă ai fi de acord cu ce a făcut, comentă Connor.

- Sigur că sunt de acord. Am făcut-o pe mama ta foarte nefericită. Nu eram omul de care avea nevoie. Cred că în prezent ne potrivim mai mult decât atunci.

- Și cam cât crezi că va dura până când pornirea asta a ei către independență o să înceapă să te calce pe nervi? întrebă Connor.

Mick chicoti.

- A și început. Nu numai o dată. Asta nu înseamnă că nu-i un lucru bun. Dar nici una din chestiunile astea nu trebuie să te preocupe, fiule. Nu avem nevoie decât de binecuvântarea ta, chiar dacă nu ești de acord cu alegerea noastră.

Vizibil îndurerat, Connor clătină din cap.

- Nu pot face asta, tată. Nu cu așa un mariaj, care prevestește limpede un dezastru. I-am spus deja mamei că vreau să redactez un contract prenupțial.

- Ce ai făcut? exclamă îngrozit Mick. Nici să nu te gândești. Nu pot porni într-o căsnicie cu gândul la cum se va sfârși.

- E ceva obișnuit pentru persoane în situația ta, insistă Connor.

- Nu! repetă Mick, lovind cu pumnul în masă.

Connor nu se lăasă intimidat.

- Tată, voi face tot ce-mi stă în puteri ca să te protejez, fie că vrei sau nu.

Văzându-l că nu cedează, Mick se zbârli.

- Atunci să păstrezi distanța, îi ceru el. Din clipa asta, să te ții departe de noi.

- Departe de voi? repetă Connor, nevenindu-i să creadă ce auzise.

- Departe de Chesapeake Shores, departe de casa noastră, declară neînduplecat Mick.

- Adică nu sunt bine-venit la mine acasă? întrebă Connor, șocat.

- Nu, până când ai să înțelegi că trebuie să-i arăți mamei tale respectul pe care-l merită și ai să accepți căsătoria noastră.

Chipul lui Connor se înăspri.

- Atunci află că n-am să mai pun în veci piciorul în Chesapeake Shores.

Nu termină bine ce avea de zis și se ridică. Îi mai aruncă lui Mick o privire încărcată de tristețe, apoi se îndepărtă mândru, cu spatele drept, fără să se mai uite în urmă.

Mick simți cum i se rupe inima. Știa că în clipa când Megan va afla despre incident - ceea ce cu siguranță urma să se întâmple - era posibil să nu-l ierte toată viața pentru ruptura poate ireparabilă cu fiul lor.

capitolul 3

În următoarea săptămână, Mick plecă de acasă zilnic în zorii zilei și nu se înapoie decât mult după lăsarea serii. Dacă ar fi reușit să găsească un pretext să plece din oraș cu afaceri, ar fi părăsit Baltimore cu primul avion, dar în ultima vreme proiectele lui în alte state se derulau perfect, sub supervizarea adjunctului său Jaime Alvarez. Mick nu voia să submineze autoritatea lui Jaime făcându-și apariția pe nepusă masă. În plus, avea mult de lucru în zonă, la proiectul Habitat pentru Umanitate, astfel că ajungea acasă la sfârșitul zilei, frânt de oboseală.

Evitase chiar să vorbească la telefon cu Megan. Știa că mai curând sau mai târziu ea totuși îl va contacta și atunci va trebui să-i povestească despre Connor, numai că deocamdată nu era pregătit pentru o astfel de conversație.

Când păși în bucătărie vineri seara și dădu cu ochii de Abby și Nell așezate la masă, înțelese că nu mai putea ocoli problema care-i dădea atâta bătaie de cap.

– Mâncarea e în cuptor. Probabil s-a uscat de tot, comentă Nell, fără a avea câtuși de puțin aerul că-și cere scuze. Așa îți trebuie, dacă nu vii la timp acasă și nici nu dai telefon.

– Îmi pare rău, mamă, zise el, apoi aruncă o privire spre Abby, care păstra o expresie mohorâtă. E totul în regulă cu tine?

– Știi foarte bine că nu, răspunse ea cu răceală.

– Să înțeleg că ai vorbit cu fratele tău? întrebă el resemnat.

Abby îl măsură cu o privire dojenitoare.

- Tată, ce a fost în capul tău? I-ai interzis lui Connor să mai pună piciorul în casa noastră. Știu bine că e căpos și enervant, dar face parte din familie.

- Se pare că mai e și pârâcios, comentă Mick, deși știa că era total irelevant. Nu mă așteptam să dea fuga să se văicărească la soră-sa mai mare.

- Dar la ce te așteptai? interveni Nell. Că va accepta pedeapsa ta în tăcere? Așa ceva nu-i stă în fire. Nu mă îndoiesc că-l cunoști suficient de bine ca să știi asta.

- Speram să-l aduc la realitate, explică Mick, ridicând din umeri. Voiam să-l fac să înțeleagă ce important e pentru mine să mă recăsătoresc cu mama lui. Voiam să accepte asta și să se poarte la fel ca toți ceilalți.

- Ei bine, aș zice că abordarea ta a avut fix efectul contrar, declară Nell. Acum e mai furios ca oricând.

- Mama e la curent cu povestea asta? întrebă Abby.

- Sigur că nu, răspunse Nell în locul lui Mick.

Îi aruncă fiului ei o privire acuzatoare și îi trânti în față mâncarea reîncălzită.

- Altfel n-ar evita să vorbească cu ea la telefon.

- N-o evit pe Megan, protestă el, deși era evident că asta făcea. Am fost mereu ocupat.

- Interesant cum, tot ocupat fiind, vorbeai cu ea de zece ori pe zi în ultimele luni, remarcă Nell. Crezi că ea nu vede că n-ați vorbit de o săptămână? De câteva zile sună mereu aici, căutând niște răspunsuri. Vrei să mint pentru tine?

Mick își privi mama cu o figură îndurerată.

- Nu i-ai spus ce s-a întâmplat, așa-i?

- Nu-i treaba mea să-i spun, replică Nell. Ai făcut prostia, acum să ai curajul s-o recunoști.

- Am s-o sun diseară, făgădui el, începând să taie friptura de vită uscată din farfurie.

Nici măcar sosul excelent făcut de mama lui nu mai putea salva ceva. Mick împinse farfuria deoparte.

- Ca să-i spui ce? vru să știe Abby. Ai să-i povestești despre Connor?

- Din câte-l cunosc, probabil a trăncănit el singur, bombăni Mick.

- Dacă a vorbit cu ea, tot ce se poate, dar eu, una, mă îndoiesc că a rupt tăcerea ca s-o pună în temă cu ce s-a petrecut, spuse Abby. Tată, trebuie să reparați asta înainte să afle mama. Dacă aude că i-ai zis lui Connor să nu mai pună piciorul în casa lui, știi bine că va amâna nunta până se rezolvă conflictul.

Mick schiță o grimasă.

- Exact asta încercam să evit când m-am întâlnit cu el. Eu am vrut pace.

- În schimb, a ieșit și mai prost, comentă Nell. Mick, tu ai avut întotdeauna tactul unui bulldozer. Iar Connor seamănă cu tine mai mult decât cu oricare altul din familie. Ar fi trebuit să-ți dai seama.

Mick se încruntă la cele două femei.

- Și acum o să stați aici amândouă să-mi faceți morală sau mai bine mă ajutați să dreg situația înainte să ajungă la urechile lui Megan? Are vreuna din voi vreo sugestie utilă?

- Pentru început ai putea să-l suni pe Connor și să-i ceri scuze. Să-i spui că a vorbit gura fără tine, propuse Abby.

- Dar chiar asta am vrut să-i spun, o contrazise încăpățânat Mick. El este cel care trebuie să-și schimbe atitudinea.

- N-ai să-l câștigi de partea ta interzicându-i să vină acasă, spuse Nell. Tactica asta nu convinge pe nimeni. Singurul lucru pe care l-a reținut e că între el și mama lui, ai ales-o pe Megan.

- Atunci ce vreți să fac? se rățoi Mick. Să cedez și să-i zic că totul e perfect în regulă dacă își dă silința să se aleagă praful de nuntă?

- Sigur că nu, ripostă Abby. Numai că el are nevoie să petreacă aici mai mult timp, nu mai puțin. El și mama trebuie să fie împreună cât mai mult posibil. Până la urmă o să-l înduplece. Poate că nu se va întâmpla atât de repede pe cât vrei tu, dar se va întâmpla.

- N-am de gând să amân nunta, insistă Mick, încleștându-și maxilarul.

- Dacă mama află de povestea asta, s-ar putea să nu ai de ales, spuse realistă Abby. E decisă ca familia asta să fie unită și să trăiască în pace înainte de ceremonie.

- Eh, doar nu se așteaptă nimeni să fac minuni, nu? mormăi Mick, azvârlind deoparte șervetul.

Nell își puse mâna peste mâna lui.

- Nu, dar acum e tocmai vremea minunilor. Poate ne așteaptă vreo surpriză.

Mick era din fire la fel de încrezător ca mai toți oamenii. Totuși, în clipa aceea se îndoia că s-ar putea petrece vreun miracol care să îndrepte prostia pe care o făcuse.

Megan își dăduse seama că ceva nu era în regulă la Chesapeake Shores. Chiar de n-ar fi fost atât de evident că Mick o evita, tonul lui Nell și al lui Abby spuneau multe. Cu toate acestea, oricât se străduise, nu reușise să afle adevărul de la nici una dintre ele.

- N-am cum să merg chiar eu acolo la sfârșitul săptămânii să văd despre ce-i vorba, se plânse ea lui Abby. Faptul că nu mi se spune nimic mă face să-mi imaginez tot felul de lucruri. E vorba de bebeluș? Probleme cu sarcina lui Bree?

- Bree se simte foarte bine, o asigură Abby. Din câte zice doctorul, e perfect sănătoasă. Ba chiar pare să aibă mai multă energie ca oricând. Se pregătește pentru piesa

de teatru de Crăciun pe care o vor juca copiii la teatrul ei. Am mers și eu la o repetiție într-una din serile trecute. Copiii sunt pur și simplu adorabili, mamă. O să vezi.

- Sunt convinsă, răspunse Megan cu gândul în altă parte. Atunci Jess? Ea e bine? Sper că hanul nu are iar probleme financiare, nu?

- Hanul e mai prosper ca oricând. Jess face o treabă minunată. S-au făcut o sumedenie de rezervări pentru sărbători.

- Dar Kevin și Shanna? Ei sunt bine? Sper că tatăl lui Henry nu le face probleme cu adopția, nu?

- Mamă, nu pot să-ți povestesc despre fiecare dintre cei din Chesapeake Shores, dar toată familia O'Brien e cât se poate de bine, răspunse Abby, care își cam pierdea răbdarea cu întrebările curioase și insistente ale lui Megan. Acum trebuie să plec. Le-am promis lui Carrie și Caitlyn că azi le duc să vadă orașul împodobit de Crăciun. Moș Crăciun va veni și el la Ethel. Fetele deja s-au îmbrăcat, și-au pus paltoanele și mănușile. Trebuie să le scot din casă, altfel se încing prea tare sau o să-și piardă răbdarea.

- Bine. Atunci, dacă se întâmplă să dai de tatăl tău, spune-i că, dacă nu dă nici un semn până la sfârșitul zilei, anulez nunta, spuse ea ferm.

Faptul că Abby îi turnase o sumedenie de banalități menite s-o liniștească nu însemna că Megan o crezuse. Era inacceptabil că nimeni nu-i spunea nimic, iar Megan știa cu certitudine că Mick avea cumva de a face cu acest pact al tăcerii.

- Doar nu vorbești serios, zise Abby cu tristețe.

- Te asigur că da, răspunse ea categoric. N-am să-mi dau viața peste cap să mă întorc acolo dacă e vorba să fiu tratată astfel. În loc să mă simt un membru al familiei,

am senzația că sunt un intrus. Toți vă feriți de mine și vreau să știți că asta nu-mi place deloc.

- Nu mie trebuie să-mi spui asta, protestă Abby.

- Sigur că nu ție, încuviință Megan, pierzându-și răbdarea. Dacă l-aș prinde la telefon pe tatăl tău măcar pentru două minute, i-aș spune lui, personal. Dar cum nu reușesc să dau de el, va trebui să-i transmiți tu.

- Mamă, chiar nu vreau să fiu la mijloc, spuse Abby pe un ton rugător.

- Oh, prostii! De mult ești la mijloc, din proprie inițiativă. Ar fi trebuit să te obișnuiești cu rolul ăsta.

Abby oftă.

- Te iubesc, mamă.

- Și eu te iubesc. Dar încep să mă îndoiesc de sentimentele tatălui tău. Te rog, îmbrățișează-le pe fetițe din partea mea.

- Sigur, promise Abby.

Megan o lăasă să-și vadă de ale ei și închise telefonul, și mai frustrată decât atunci când își sunase fiica. Ridică ochii și văzu că șeful ei o privea îngrijorat.

- Megan ești sigură că vrei să te muți înapoi la Chesapeake Shores și să te recăsătorești cu Mick? o întrebă Phillip Margolin. Faptul că Mick îți ascunde ceva nu mi se pare de bun augur.

Megan îi întâlni privirea plină de neliniște.

- În clipa asta nu mai sunt sigură de nimic, recunosc eu ea.

- Atunci rămâi, o îndemnă el. Știi bine cât te prețuim aici. La New York ți-ai făurit o viață minunată.

- Adevărat, încuviință Megan. Dar familia mea e acolo. Nu vreau să trăiesc departe de ei până la sfârșitul zilelor.

- Chiar dacă e limpede că Mick te exasperează?

Ea zâmbi. Numai un burlac convins putea pune o asemenea întrebare.

- Da, așa e, dar asta nu mă împiedică să-l iubesc.

Din clipa în care îi povestise lui Phillip despre planurile ei, el încercase s-o sprijine, dar era clar că n-ar fi ezitat să facă tot ce-i stătea în putere ca s-o rețină la New York. Plecarea ei avea să tulbure bunul mers al galeriei. Totuși, o întrebă pe un ton resemnat:

- Vrei să te duci acolo chiar acum și să vezi singură despre ce e vorba?

Ea cântări o clipă oferta și clătină din cap.

- Vernisajul e săptămâna viitoare. Indiferent ce se petrece în Chesapeake Shores, poate să aștepte până când mă voi duce acolo de Ziua Recunoștinței.

- Ești sigură? Te poți concentra la ce ai de făcut dacă îți faci probleme pentru familia ta?

- Întotdeauna mi-am făcut probleme pentru familia mea, îi reaminti Megan. Și uite că-mi vād de treabă.

Asta nu însemna că următoarele două săptămâni nu aveau să fie un calvar, dar poate era mai bine să nu se afle în preajma lui Mick când el părea decis s-o scoată din fire.

Mick ședea la o masă din cafeneaua care ținea de librăria Shannei, fericit să se afle lângă un membru al familiei care, pare-se, nu știa nimic despre ce se întâmpla sau despre secretul pe care el îl ascundea de Megan. Descoperise un nou roman polițist al autorului său preferat, își turnase o ceașcă de cafea fierbinte și tocmai citea mulțumit, când își făcură apariția Davy și Henry. Davy se coță imediat pe genunchii lui, în timp ce Henry se ținea timid deoparte. Văzându-i, Mick se însenină la față.

- Hei, de unde ați apărut voi doi? întrebă el, în timp ce Davy îl căuta în buzunar, scoțând două bomboane învelite și întinzându-i una lui Henry.

- Am fost să vedem vitrinele, împreună cu mătușa Abby, Cathy și Caitlyn, răspunse Henry.

- Eu l-am văzut pe Moș Crăciun, anunță entuziasmat Davy. Era la magazinul lui Ethel. A promis că o să ne aducă o mulțime de daruri, mie și lui Henry.

- Zău? exclamă Mick. I-ați trimis o listă?

Davy clătină din cap.

- Eu i-am spus ce vreau.

- Eh, nu strică să le aibă Moșul și în scris, spuse Mick.

Observă că Henry nu părea prea convins și își dădu seama că băiatul deja nu mai credea în Moș Crăciun. Cu toate acestea, era limpede că nu voia să strice bucuria fratelui său mai mic.

- Poate că mama o să mă ajute să scriu una, zise Davy, încruntându-și fruntea îngrijorat. Henry poate să și-o scrie pe a lui. El știe cum.

- Da, așa e. Henry e un băiat foarte isteț, încuviință Mick, făcându-i cu ochiul fratelui mai mare. Dar de ce să mai aștepți? Dacă-i ceri mamei tale o foaie de hârtie, poate te ajut eu chiar acum.

Privirea lui Davy se luminează brusc.

- Da?

- Sigur. În decursul anilor am scris multe scrisori lui Moș Crăciun.

Davy plecă în fugă, iar Mick îi făcu semn cu degetul lui Henry să se apropie.

- Ești sigur că nu există Moș Crăciun?

- Mi-am dat seama de la șapte ani, răspunse el cu tristețe. I-am scris că tot ce-mi doream era ca tata să se facă bine, dar nu s-a întâmplat așa. Tata e tot bolnav. Nu mai poate avea grijă de mine.

Tatăl lui Henry era alcoolic și avea ficatul grav afectat de băutură. De aceea Shanna, care fusese pentru scurtă vreme mama vitregă a băiatului, căpătase custodia lui, după ce se înțeleșese cu tatăl și cu bunicii lui Henry. Acum Kevin îl adoptase cu acte în regulă.

Totodată, și Shanna îl adoptase legal pe Davy, a cărui mamă pierise la datorie în Irak. Erau o familie modernă, unită prin iubire.

- Dar tatăl tău încă te iubește foarte mult, îl asigură Mick pe Henry. De asta a fost de acord să te lase să stai cu Shanna și cu Kevin, ca să poți avea parte de viața pe care o meriți. Poate că ăsta-i darul lui Moș Crăciun pentru tine: o nouă familie, pe lângă cea dinainte. Ești norocos să ai atâția oameni care să te iubească.

Henry cugetă la spusele lui cu seriozitatea care-i stătea în fire, apoi încuviință din cap.

- Cred că da.

- Poate că Moș Crăciun ți-ar aduce anul acesta ceva special, dacă ar ști că totuși crezi în el. Ce ar fi să iei și tu o foaie și să-ți încerci norocul? îl îndemnă Mick.

- Păi, n-am ce pierde dacă încerc, răspunse Henry și în ochii lui se aprinse un licăr de speranță.

- Atunci fugi și adu o foaie. Eu am să mă asigur că scrisoarea ta și a lui Davy ajung la Moș Crăciun.

- Mulțumesc, bunicule.

Puștiul fugi să aducă foaia de hârtie, iar Abby se așează pe scaunul din fața lui Mick.

- S-a zis cu refugiul pe care speram să-l aflu aici, zise el, oftând resemnat.

- Am un mesaj pentru tine de la mama, îl anunță fata.

Mick simți un nod de neliniște în stomac.

- Da?

- Zice că, dacă nu-i dai un semn cât de curând, anulează nunta.

- Ce fel de mesaj e ăsta, de mi-l trimite prin tine? se stropși Mick.

- Mesajul unei femei nemulțumite și care și-a pierdut răbdarea, îi explică Abby. Acum că ți l-am transmis,

mă duc cu fetele alături, să mâncăm de prânz. Dacă vrei să ne însoțești, ești bine-venit.

- Trebuie să mă ocup de niște scrisori pentru Moș Crăciun, răspunse el. Și am de dat un telefon.

Ea îl bătu ușor pe mână.

- Înțeleaptă hotărâre.

Mick se întrebă dacă era chiar așa, fiindcă în clipa aceea habar nu avea ce ar fi putut să-i spună lui Megan ca ea nu doar să nu amâne nunta, ci să n-o anuleze cu totul.

Mick tocmai vărâse în buzunar scrisorile către Moș Crăciun, după ce-i trimisese pe cei doi băieți la culcare, când își făcu apariția Kevin. El ținea locul soției lui cât timp aceasta îi pregătea pe cei doi puști pentru culcare, în apartamentul de la etaj, unde locuise singură înainte să se mărite cu Kevin. Păstrase apartamentul, astfel încât să se poată îngriji de copii chiar și în timp ce se ocupa de librărie.

- Deci, tată, ce se întâmplă între tine și Connor? îl întrebă fără ocolișuri Kevin, privindu-l drept în ochi.

- Cine zice că se întâmplă ceva? răspunse Mick pe un ton defensiv. Ai văzut bine cum a plecat din casă ca o vijelie. Nu-i convine că eu și mama ta ne recăsătorim.

- Asta știu, dar când am vorbit cu el zilele trecute și i-am propus să vină azi aici ca să mergem la pescuit, mi-a îndrugat niște scuze ridicole și fără sens. I-am amintit că am nevoie de ajutorul lui ca să-mi pregătesc barca pentru parada ambarcațiunilor cu lumini de la începutul lui decembrie, dar m-a refuzat și de data asta.

- O fi ocupat, își dădu cu părerea Mick. Muncește din greu ca să ajungă asociat la firma de avocatură și probabil petrece mult timp cu prietena aceea a lui.

Kevin îl privi surprins.

- Știi despre Heather?

Mick se luminează la față.

- Așa o cheamă?

Kevin se încruntă la el.

- Adică ai zis la plesneală, așa-i, șmecher ce ești? Harbar n-aveai că se întâlnește cu o fată.

- E un tip atrăgător și de succes. Nu mi-am închipuit nici o clipă că ar trăi ca un călugăr.

- Dar nu știai de vreo fată anume, insistă Kevin.

- Nu, recunosc Mick cu un zâmbet încântat. Deci, e o treabă serioasă?

- Întreabă-l pe Connor, răspunse șiret Kevin. Sau cumva voi doi nu vorbiți?

- Acum cine merge pe ghicite?

- N-aș avea nevoie, dacă vreunul din voi mi-ar da un răspuns explicit. Tată, dacă mariajul tău cu mama înseamnă să te depărtezi de Connor, eu zic că ar trebui să te mai gândești.

- Adică eu să nu-mi pot vedea de viața mea pentru că unul din voi nu se poate comporta ca un adult și nu poate accepta că știu exact ce fac? întrebă Mick, nevenindu-i să creadă ce auzise.

- Uite, eu și mama ne împăcăm bine acum, dar eu am avut răgazul să pun de acord perspectiva mea de atunci cu realitatea celor întâmplate, spuse cumpătat Kevin. Connor nu a avut suficient timp, pe lângă faptul că e mai încăpățânat decât tine sau decât mine în zilele noastre cele mai proaste. De ce nu faceți nunta la primăvară? Mama ar putea pași pe aleea cu crinii aceia superbi pe care i-a sădit chiar ea. Ar fi frumos.

- N-am de gând să aștept până la primăvară doar ca fratele tău să se împace cu ideea. Dacă își va da seama că are această putere asupra noastră, va găsi altă cale să amâne data. Ar putea trece ani întregi, timp în care el ar manevra situația. Poate n-ai observat, dar nici mama ta, nici eu nu întinerim.

- Eu nu te-aș sfătui să folosești argumentul că mama îmbătrânește drept pretext ca să faci nunta neapărat de Revelion, zise râzând Kevin.

Mick se încruntă la el.

- Sigur că nu. Chiar crezi că mi-am pierdut mințile?

- Uneori vorbești fără să te gândești la consecințe, replică Kevin. Am senzația că asta s-a întâmplat și în cazul lui Connor.

Îl privi insistent pe Mick.

- Am dreptate, tată? L-ai pus cu spatele la zid?

- O s-o rezolvăm cumva, spuse Mick. Așa fac cei din familia O'Brien. Își rezolvă problemele.

- Afară de cazul când *problemele* de care vorbești sunt între tine și unchiul Jeff sau între tine și unchiul Thomas, i-o întoarse Kevin pe tonul cuiva care știa multe. De câți ani sunteți la cuțite toți trei? Singurul lucru asupra căruia ați reușit să fiți de acord e că eu și Shanna trebuie să fim împreună.

- Asta-i cu totul altă poveste, se apără Mick.

Auzi clopoțelul de la intrarea librăriei și o văzu pe Daisy Monroe pășind înăuntru cu pudelul ei iubit în brațe, așa că profită de moment.

- Ai un client. Ocupă-te de ea. Eu am plecat acasă.

Conversația cu Kevin îl lăsase mai nefericit ca oricând. Acum nu mai avea chef s-o sune pe Megan, dar judecând după mesajul primit prin Abby, nu avea de ales. Poate dacă se arăta supărat, o va scoate la capăt cu Megan.

Porni spre Shore Road, găsi o bancă liberă cu fața spre golf, unde semnalul era bun și tastă numărul.

- Ce mai faci, Meggie, iubito? exclamă el vesel de îndată ce auzi glasul ei în telefon.

- O duceam mai bine înainte să începi tu să mă eviți, replică ea supărată. Ce se întâmplă, Mick? Să nu îndrăznești să mă minți și să-mi spui că totul e în regulă.

- Doar o mică încurcătură! pretinse el. Nu-i cazul să-ți faci griji!

- Mick O'Brien!

- Te asigur că totul se va rezolva. Nu cumva săptămâna asta e vernisajul expoziției? Povestește-mi despre asta. Merg bine pregătirile? Să știi că am de gând să iau avionul și să vin și eu.

- Să nu îndrăznești să schimbi subiectul! îl puse ea la punct. Vreau să știu ce se întâmplă. Nu sunt o străină. Și nici n-am nevoie să fiu protejată.

- Altă regulă din cele cu parteneriatul de care amintesti tot timpul?

- Da, exact despre asta-i vorba, răspunse ea. Dacă ceva se întâmplă în familie, atunci vreau să fiu și eu pusă în temă.

Mick cugetă câteva clipe dacă să continue la fel de evaziv, dar din tonul ei își dădea seama că Megan era la capătul răbdării. Mai curând sau mai târziu, avea să afle adevărul. Mai bine să-l afle de la el. Măcar îl putea îmbrăca în forma cea mai acceptabilă, presupunând că exista așa ceva.

- Zilele trecute am trecut să-l văd pe Connor, recunosc el într-un târziu. După ce te-am dus pe tine la aeroport.

- Și v-ați certat, ghici ea din prima clipă. Oh, Mick, nu puteai să lași lucrurile așa cum erau? Te-am prevenit că are nevoie de mai mult timp.

- Cu o nuntă programată peste doar câteva luni, timpul este fix ce ne lipsește. Am decis să grăbesc puțin lucrurile.

- Ce s-a întâmplat?

- Ți-am zis. M-am dus să-l văd pe fiul nostru, răspunse el pe un ton defensiv.

- Și?

- N-am reuși să-l fac să gândească rațional.

- Cu alte cuvinte, e tot împotriva căsătoriei noastre.

- Așa s-ar zice.

- Ei, slavă Domnului, se apropie Ziua Recunoștinței. Vom fi cu toții împreună. Dacă-l putem convinge pe Connor să stea cu noi tot weekendul, asta îmi va da mie răgaz să-l abordez. Iar tu vei avea suficient timp să-ți ceri scuze pentru ce i-oi fi zis.

- Nu-i datorez nici un fel de scuze, protestă indignat Mick. El e cel care ar trebui să-și ceară scuze că se amestecă în planurile noastre. Mi-a pomenit de acel stupid contract prenuptial pe care vrea să-l semnăm. I-am răspuns că nu mă interesează.

Megan tăcu. Mick era tentat să umple tăcerea, dar își dădea perfect de bine seama că n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile.

- Mick, cât de gravă e situația dintre tine și Connor? întrebă Megan într-un târziu, pe un ton care-i trăda neliniștea.

- A zis unele lucruri, recunosc Mick. Am zis și eu câte ceva. Poate că amândoi ne-am înfierbântat cam tare.

Megan gemu.

- Știi bine ce înseamnă asta. Înseamnă că situația a scăpat rău de sub control.

- N-a fost doar din vina mea, se apăra el.

- Poate că nu, dar de tine depinde s-o îndrepti, replică ea pe un ton categoric. Vorbesc foarte serios, Mick. Vorbește cu Connor și rezolvă chestiunea asta.

- E deja rezolvată, mormăi el încăpățânat.

- Adică tu rămâi pe poziție, la fel și el, spuse ea pe un ton care trăda că era sătulă de astfel de momente. Bine atunci. Am să-l sun eu și am să încerc să dreg relația dintre voi. Poate am să-l câștig tocmai prin faptul că ne scoți din sărite pe amândoi.

- Nu, se grăbi el să protesteze. Nu te amesteca, Megan. Te rog mult să nu te bagi.

- Poftim? exclamă ea cu glas aparent blând și de un calm ucigător.

- Nam vrut să sune ca un ordin, zise el, străduindu-se s-o aducă la gânduri mai bune. Pur și simplu vreau să vorbesc chiar eu cu Connor.

- Atunci vorbește, replică ea pe un ton rău prevestitor. Sună-mă și spune-mi ce ai rezolvat.

- Bine, încuviință Mick, de parcă ar fi fost vorba de un fleac.

După ce Megan închise telefonul, Mick scoase un suspin de ușurare. Oricât de neplăcută fusese conversația, măcar reușise să treacă sub tăcere faptul că-i interzisese fiului lor să mai pună piciorul în Chesapeake Shores. Asta însemna fie că trebuia să-l convingă pe Connor să vină acasă de Ziua Recunoștinței, fie că trebuia să-și anuleze planurile pentru nunta de Revelion.

capitolul 4

Megan sosi la Chesapeake Shores cu două zile înainte de Ziua Recunoștinței. Deși avusese prea puțin timp pentru orice altceva în afară de pregătirile pentru marele vernisaj, reușise totuși să discute de câteva ori cu Phillip referitor la deschiderea unei galerii proprii. Avea pagini întregi de însemnări pe care voia să le revadă pe timpul weekendului de Ziua Recunoștinței. Phillip îi dăduse multe teme de gândire.

Deși Phillip era dispus să analizeze posibilitatea deschiderii unei sucursale a galeriei sale din Upper East Side, amândoi căzuseră de acord că Megan va fi mai fericită să conducă o afacere asupra căreia să aibă control deplin. Phillip urma să fie mentorul ei și s-o ajute să pregătească expoziții cu unii dintre artiștii cu care lucrau în mod obișnuit și pe care Megan ajunsese să-i cunoască bine în decursul anilor. Mulți ar fi fost încântați ca lucrările lor să fie expuse și în alte părți.

Megan avea destui bani puși deoparte ca să pornească o asemenea afacere, numai că în primul an ar fi avut nevoie de mai mulți.

Intenționa ca în următoarele zile să se vadă la bancă cu Lawrence Riley – tatăl ginerelui ei Trace – ca să discute despre un mic împrumut. Era încrezătoare că experiența ei de la New York, precum și planul de afaceri conceput cu ajutorul lui Phillip erau suficiente argumente ca să-l impresioneze pe directorul băncii.

Cu toată hotărârea de a se descurca de una singură, totuși era destul de realistă ca să-și dea seama că aici intra în discuție și căsătoria ei cu Mick. Trebuia cumva să-i

dea a înțelege lui Lawrence Riley, precum și tuturor din oraș, că era posibil să redevină doamna Mick O'Brien, dar că urma să aibă viața ei separată și independentă. Probabil unii aveau să se obișnuiască destul de greu cu ideea, dar Megan voia să demareze totul de pe acum.

Pe lângă planul de afaceri, mai erau un milion de detalii de pus la punct, chiar și pentru o nuntă de familie în cerc restrâns, așa cum intenționau să aibă ea și Mick. Una dintre priorități era decizia ei de a dezvolta pe mai departe relația cu Connor, după începutul timid făcut cu ocazia vizitei precedente.

Pentru Megan era nespus de important ca toții copiii lor să fie de acord cu ideea că ea va reveni în oraș în calitate de soție a lui Mick. Se temea că acest lucru îi va fi chiar mai greu decât să-i determine pe vecini s-o vadă cu alți ochi, mai ales după cele întâmplate între Connor și Mick. Trebuia să afle exact ce se petrecuse. Ceva îi spunea că aflase doar o parte a incidentului. Chiar și în cursul vizitei lui Mick la New York cu o săptămână în urmă, el se încapățânase să răspundă evaziv la încercările ei de a afla detalii.

Marti dimineată când ajunse, insistă ca Mick s-o lase pe Main Street.

- Vreau să vorbesc cu Bree despre florile pentru nuntă. Pe urmă am să trec pe la bancă să discut cu Lawrence.

Mick se încruntă.

- De ce e nevoie să te vezi cu el?

- Dacă vreau să deschid galeria de artă despre care ți-am spus, trebuie să obțin un împrumut.

- Prostii, îi tăie el vorba. Ți-am mai zis că-ți dau eu banii de care ai nevoie.

Ea îl privi încruntată.

- Caz în care nu va mai fi afacerea mea, așa-i? Nu, Mick. Am mai discutat despre asta. Vreau să mă descurc singură. Am un plan de afaceri solid.

Spre iritarea ei, Mick o privi cu un aer îndoielnic.

- Poate că mai înainte ar trebui să mi-l expui și mie. Eu știu cum să-l iau pe Lawrence, am lucrat mult cu el. Știu ce fel de întrebări ar putea să-ți pună.

- Nici să nu te gândești! protestă ea cu vehemență.

Apoi, văzând că Mick părea teribil de jignit, se grăbi să adauge:

- Nu că n-aș vrea să vezi și tu planul de afaceri, Mick. Sunt convinsă că priceperea ta în afaceri mi-ar fi de mare folos, dar pur și simplu simt că e ceva ce trebuie să fac eu singură.

- De ce?

- Ca să dovedesc tuturor că acum sunt pe picioarele mele.

- Atunci, înainte să dai fuga la bancă, trebuie să vii cu mine, zise el supărat de-a binelea.

Și în loc să parcheze pe Main Street, așa cum îi ceruse Megan, coti spre Shore Road. Ajuns în capătul străzii, parcă mașina în fața unei vitrine goale. Vitrinele magazinului dădeau atât spre Shore Road, cât și spre Seagull Lane, iar ușa se deschidea spre amândouă străzile. Era o locație nemaipomenită, fără nici un dubiu, și mult mai spațioasă decât visase ea vreodată.

- Aveam de gând să-ți ofer spațiul ăsta drept dar de nuntă, zise Mick. Așa că nu te pot lăsa să mergi la bancă și să te împrumuți ca să închiriezi altceva.

Megan se întoarse către el cu gura căscată.

- Ai închiriat tu locul ăsta?

- L-am cumpărat, o corectă el. De fapt, ca să fiu sincer, era deja al meu. Eu și Jeff încă deținem toate proprietățile din zona de afaceri a orașului. El se ocupă de închirieri. Eu am închiriat locul pentru tine pe cât timp vrei tu să-l păstrezi.

- Mick, eu nu-mi permit să plătesc chirie pe un spațiu de asemenea dimensiuni, protestă ea. Costă o avere.

- E al tău, pentru un dolar pe an, zise el, încleștându-și cu încăpățănare maxilarul. Contractul de închiriere e deja redactat și semnat.

Ochii lui Megan se umplură de lacrimi față de acest gest generos, totuși clătină din cap.

- Mick, știi bine că nu pot să accept. I-am spus lui Connor că nu mă mărit cu tine pentru bani și că intenționez să fiu pe picioarele mele. Dacă accept o proprietate fără să plătesc chirie e ca și cum aș lua bani de la tine.

- Nu-l amesteca aici pe Connor. Vreau să fac asta pentru tine, insistă el. Știi cât preț pui pe independența ta, dar un soț trebuie să poată face un gest frumos pentru soția lui. Galeria asta înseamnă mult pentru tine, iar eu vreau să fiu o părticică din realizarea ta. Bree mi-a dat voie să finisez clădirea florăriei, Jess mi-a îngăduit să fac una-alta pentru ea la han. Ba chiar a acceptat cuptorul acela sofisticat pe care l-a cerut maestrul ei bucătar. Gândește și tu în aceiași termeni, e contribuția mea ca să-ți pui afacerea pe picioare.

Megan încuviință din cap fără prea mare tragere de inimă. Orice continuare a discuției nu doar ar fi arătat lipsă de recunoștință, dar ar fi fost și inutilă.

- E un dar extraordinar, Mick. Îți mulțumesc.

Apoi, lăsând deoparte orice reticențe, îi privi nerăbdătoare.

- Putem să mergem înăuntru? Ce a fost aici înainte? Nu-mi amintesc să fi fost aici vreodată.

El clătină din cap.

- Mă îndoiesc că ai fost. Aici se vindeau ochelari de soare, colaci de plajă, plăci de surfing, costume de baie și ceva echipament sportiv. Probabil că afacerea ar fi prosperat în Ocean City, dar cu Ethel care vinde o bună parte din acest gen de articole, n-avea nici o șansă. Jeff a încercat să-i prevină pe proprietari, doi flăcăi cu idei

mărește și bani de la tăticul. N-a avut trecere la ei. Abia dacă și-au putut permite cheltuielile de întreținere. Afacerea a rezistat pe timpul verii, apoi cei doi au renunțat, imediat după Ziua Muncii¹.

- Pierderea lor, câștigul meu, comentă Megan, așteptând ca Mick să-i deschidă ușa.

De cum pași înăuntru, Megan înțelese că nu se mai putea răzgândi și nu putea refuza. Spațiul era ideal. Inundat de lumină naturală. Pereții fuseseră deja zugrăviți în aceeași nuanță neutră ca și galeria de la New York.

- Te-ai ocupat și de zugrăveală? întrebă ea, adulmecând mirosul de vopsea proaspătă.

Mick încuviință din cap.

- L-am sunat pe Phillip și l-am întrebat ce culoare îmi recomandă. Dar n-am mers mai departe de atât, o asigură el. N-am făcut încă nimic cu luminile, fiindcă m-am gândit că tu vei vrea să ai un cuvânt de spus.

Megan îl sărută pe obraz.

- Ești extraordinar.

El o privi neliniștit.

- Nu ești furioasă pe mine că am avut o inițiativă fără să-ți cer acordul înainte?

- Cum aș putea să fiu? exclamă ea. E un spațiu incredibil, nici nu se putea ceva mai potrivit.

Cu toate acestea, se întreba de nu cumva crease un precedent periculos. Mick fusese întotdeauna genul de bărbat care, în zelul lui de a-și face familia fericită, avea tendința să dicteze în toate cele. Cum spune proverbul, dacă-i dădeai un deget, îți lua, nu toată mâna, ci te lua cu totul. Megan avea nevoie să-și adune toate puterile ca să-i țină piept.

*

¹ Sărbătoare legală, ținută în prima zi de luni a lunii septembrie (n.tr.)

După ce se despărți de Mick, Megan porni spre bancă. Pași înăuntru, conștientă că mai multe persoane care lucrau aici de ani buni îi aruncau priviri furișe, fără ca vreunul să îndrăznească s-o privească în ochi. Megan se îndreptă spre secretara de o viață a lui Lawrence Riley, o femeie cu care avusese cândva o oarecare relație de prietenie.

- Bună, Mariah, o salută ea calm. Aș putea vorbi cu Lawrence?

Mariah ezită doar atât cât să dea de înțeles că ea, la fel ca mulți alții, nu uitase că Megan îl părăsise pe cel mai important cetățean al orașului, abandonându-și și cei cinci copii. Era limpede că dezaprobarea ei persista chiar și după atâția ani.

- Ai cerut audiență? întrebă cu răceală Mariah. Azi are o agendă foarte încărcată.

- Nu mă îndoiesc, dar i-aș fi recunoscătoare dacă mi-ar acorda câteva minute.

Cu o lipsă de tragere de inimă pe care nu se ostenea să și-o ascundă, Mariah ridică receptorul.

- Pot să-i spun despre ce e vorba? întrebă ea înainte de a forma numărul.

- Sper să pornesc o afacere aici în oraș. Aș dori să discut despre un mic împrumut.

Mariah rămase o clipă cu gura căscată, după care se întoarse cu spatele și murmură ceva în receptor. Se răsuci apoi spre Megan și îi spuse:

- Poți intra.

Se vedea limpede că nu-i convine.

- Mulțumesc, Mariah, spuse Megan, silindu-se să schițeze un surâs. Mă bucur mult că te-am văzut. Arăți foarte bine.

Se îndepărtă în grabă, astfel ca femeia cealaltă să nu fie pusă în situația de a-i da un răspuns de circumstanță.

Când Megan ajunse în biroul lui Lawrence, îl găsi stând în picioare.

- Megan, o întâmpină el mult mai jovial decât Mariah. Am auzit că s-ar putea să te întorci în orașul nostru. Abby numai despre asta vorbește în ultima vreme. Sigur, eu și soția mea încă nu ne dăm seama cum ne vom simți împărțindu-le pe Carrie și pe Caitlyn cu bunica Megan. Le iubim pe fetițele astea de parcă ar fi nepoatele noastre.

Megan zâmbi.

- Sunt minunate, nu-i așa? Cred că au energie și afecțiune din belșug ca să ne ajungă la toți.

- Adevărat, încuviință el. Înțeleg că puneți de o nuntă. Trase zicea ceva de ajunul Anului Nou.

- Dacă totul merge bine, da, răspunse ea.

El făcu un semn spre scaun.

- Ia loc. Spune-mi cu ce pot să te ajut.

- Speram să-mi acorzi un mic împrumut, ca să pornesc o afacere.

Scoase din servieta-diplomat planul de afaceri și i-l întinse.

- Aici ai toate detaliile și cifrele, precum și un rezumat al experienței mele la New York. Ai să constăți că sunt mai mult decât calificată să administrez o galerie de artă, că am numeroase relații în lumea artei din New York. Pot face ca galeria să fie un succes, Lawrence.

- În ce măsură se implică Mick? întrebă el pe neașteptate.

- Financiar, deloc, răspunse ea ferm.

Lawrence părea surprins. Dar înainte ca el să apuce să dea glas îndoielilor, Megan ridică mâna.

- Cu toate acestea, adăugă ea, a avut generozitatea să-mi dăruiască o proprietate pe Shore Road, închiriată pe termen lung cu un dolar pe an. Am aflat abia azi-dimineață, astfel că suma alocată chiriei în planurile

mele poate fi scoasă din socoteală sau destinată măririi numărului lucrărilor. Cum cheltuielile de întreținere pot falimenta o afacere abia pusă pe picioare, acest nou element va conta enorm în ce privește rapiditatea cu care voi putea scoate profit.

- Înțeleg, încuviință Lawrence, dând aprobator din cap. Știi bine că nu iau asemenea decizii de unul singur, Megan, dar săptămâna viitoare am să prezint cazul tău comisiei de împrumuturi. După aceea voi lua legătura cu tine. Bineînțeles, dacă Mick s-ar implica și el, ai primi cu siguranță împrumutul...

Nu-și duse fraza până la capăt.

- Numai că nu se va implica, repetă ea categoric. Afacerea asta trebuie să reușească prin propriile ei merite, Lawrence. Nu vreau să induc pe nimeni în eroare, lăsând să se înțeleagă că Mick ar fi în secret asociatul meu.

Lawrence se ridică, dând limpede de înțeles că întrevederea se încheiase.

- Megan, trebuie să-ți spun că sunt impresionat de flerul tău în afaceri. Voi studia în amănunt planul tău și dacă remarc unele puncte asupra cărora trebuie intervenit, am să te caut înainte de ședința de săptămâna viitoare.

- Îți mulțumesc că m-ai primit, Lawrence, mai ales că ești foarte ocupat.

- N-ai de ce. În definitiv, suntem în familie. Fiica ta l-a făcut foarte fericit pe fiul meu.

Megan zâmbi.

- Și invers. Abby n-ar fi putut găsi un bărbat mai bun, nici un tată vitreg mai potrivit pentru gemene.

- Atâta doar că mi-aș dori să se grăbească să mă facă bunic încă o dată, mormăi el, conducând-o în hol. Nu par prea dornici.

- Înțeleg ce vrei să spui. Dar am învățat să-mi țin gura în astfel de chestiuni.

Ajungând la ușă, Megan își luă rămas-bun încă o dată, apoi își puse haina și ieși în stradă. Abia după ce parcursesse un cvartal simți că începe să se relaxeze. Nici nu-și dădea seama unde ajunsese, când Bree ieși din florăria ei și o prinse de braț.

– Cum, mamă, voiai să treci prin fața florăriei fără să te oprești? întrebă ea.

– Oh, scumpa mea, nici n-am observat pe unde merg, răspunse Megan, apoi făcu un pas în spate să-și privească fiica.

– A început să se vadă! Când am venit data trecută, abia dacă aveai burtică.

Bree zâmbi cu gura la urechi și își puse palma pe pân-tece cu un gest protector.

– Știu. Nu-i uimitor? exclamă ea bucuroasă. În sfârșit, îmi vine și mie să cred. Jack e încă în șoc. Stă și se uită la burta mea de parcă ar crește văzând cu ochii.

– Așa făcea și tatăl tău când am rămas însărcinată prima oară cu Abby, mărturisi Megan. Le arăta burta mea tuturor necunoscuților care treceau pe stradă.

– Ai timp să intri un minut? o întrebă Bree. Să vorbim despre florile pentru nuntă.

– De fapt, chiar aveam asta în plan pentru azi. Pe urmă m-am dus cu gândul la altceva, răspunse Megan, intrând în florărie pe urmele lui Bree. Jenny, nepoata adolescentă a lui Jack, lucra la casa de marcat. Megan o salută și o strânse în brațe, după care o urmă pe Bree în camera din spate. Amestecul de parfumuri florale de tot felul putea fi greu de suportat, dar Megan îl respira cu nesaț.

– Ia zi, la ce te-ai dus cu gândul? întrebă Bree.

Megan îi povesti despre întrevvedereea cu Lawrence.

– Nu-mi dau seama dacă era chiar impresionat de planul meu sau a zis doar așa, ca să mă îmbuneze și de fapt comitetul o să-mi refuze cererea.

- N-o să te refuze, mamă. N-ar îndrăzni. Tata ar stârni un scandal monstru.

- Dar eu nu vreau un împrumut doar fiindcă în caz contrar tatăl tău ar putea isca un scandal.

- Mamă, dacă vrei să pornești afacerea asta, ia împrumutul indiferent de condiții, o sfătui Bree. Sunt sigură că la început tata a fost motivul pentru care banca a fost de acord să ne acorde împrumuturi mie și lui Jess, deși el nu a contrasemnat nici unul din contracte. După micile necazuri de la han, amândouă împrumuturile s-au dovedit a fi o investiție foarte bună. Membrii familiei O'Brien prezintă garanție și Lawrence știe asta. Cât despre ce face tata fără știrea noastră, a trebuit să mă prefac că nu observ că a convins autoritățile să sprijine proiectul meu pentru un teatru regional în această porțiune de teren din parc.

- Sper să ai dreptate, zise Megan, simțind cum încrederea de mai devreme începea să topească, în ciuda cuvintelor încurajatoare ale lui Bree.

- Hai să vorbim despre flori, propuse Bree. Asta o să te facă să nu te mai gândești la întâlnirea de la bancă. Știi ce ți-ai dori?

În următoarea oră analizară împreună portofoliul lui Bree, cu nunțile pe care le organizase, precum și fotografiile cu alte aranjamente florale. Megan era impresionată.

- Eu mă gândeam la ceva mai simplu, recunosc eu. Nu că n-aș vrea să-ți dau ocazia unei afaceri excelente, dar nunta asta trebuie să fie fără zarvă și într-un cerc restrâns. Te superi dacă mă mai gândesc?

- Sigur că nu. De fapt, am câteva idei de buchete mici, care s-ar putea să-ți placă. Poate chiar am să le aranjez, ca să-ți faci o idee mai exactă decât în fotografie.

- Te-ar deranja să faci asta? întrebă încântată Megan.

- Sigur că nu. Dacă n-o să fim prinși până peste cap vineri cu toată lumea care colindă prin oraș să prindă reducerile de Crăciun, le fac atunci, promise Bree. Treci pe aici la un moment dat în cursul după-amiezii.

- N-ai nevoie de ajutor dimineața, dacă ai mulți clienți? întrebă Megan. N-ar trebui să stai prea mult în picioare.

- Am ajutor, o asigură Bree.

Întâlni privirea lui Megan și adăugă:

- Mamă, în caz că nu m-am făcut bine înțeleasă când tu și tata ați anunțat ce aveți de gând, să știi că mă bucur sincer pentru voi. Și mă bucur în mod deosebit că ai să fii aici când se va naște bebelușul.

Cu ochii înlăcrimați, Megan își strânse fiica la piept.

- Și eu mă bucur, iubito. Și eu mă bucur.

De fapt, era unul dintre motivele pentru care abia aștepta să se înapoieze acasă.

Mick intră la bancă de îndată ce o văzu pe Megan plecând. O salută pe Mariah, dar trecu pe lângă ea și intră direct în biroul lui Lawrence. Bancherul îl privi amuzat.

- Chiar mă întrebam cât va dura până când ai să-ți faci apariția, zise el. Niciodată n-ai lăsat lucrurile din mână când a venit vorba de familie.

- Nu zău? i-o întoarse Mick, cu gândul la strădaniile lui Lawrence de a-l convinge pe Trace să preia banca, deși sora lui, Laila, era cea căreia chiar îi plăcea munca la bancă.

- Corect, recunosc Lawrence. Presupun că ai venit să-mi zici că garantezi tu împrumutul lui Megan, cu condiția ca ea să nu afle nimic.

Mick încuviință din cap.

- Pregătește tu toate hârtiile. Eu am să le semnez. Dă-i ce ți-a cerut.

Lawrence chicoti.

- Nici nu mă așteptam la altceva de la tine, Mick. Te-ar mira să afli că aveam de gând să recomand aprobarea doar pe baza planului de afaceri al lui Megan?

Mick nici măcar nu încercă să-și ascundă uimirea.

- Serios? E un plan solid?

- Adică tu nu l-ai văzut?

- N-a vrut să mi-l arate, răspunse el, mai frustrat ca oricând. A zis că se descurcă singură.

- Bravo ei! aprobă din cap Lawrence. Eu zic că ar trebui s-o lași să se descurce.

Îi aruncă lui Mick o privire cunoscătoare.

- Și ca să-ți fac o favoare, întrevederea asta rămâne doar între noi doi. E darul meu de nuntă pentru tine.

Mick dădu din cap, cu sentimentul că făcuse un gest prostesc.

- Apreciez asta, zise el. Presupun că nici tu nu vrei să-mi arăți planul, așa-i?

- Cred că ar trebui s-o rogi pe Megan să te lase să arunci o privire, răspunse Lawrence. Dar dat fiind că suntem prieteni vechi și fiindcă știu că arzi de curiozitate, am să ți-l arăt.

Îi întinse planul peste birou.

- Eu am ceva de rezolvat. Hârtiile astea rămân aici, în birou, s-a înțeles?

- Sigur, acceptă Mick, scoțându-și ochelarii de citit, agasanți, dar necesari, pe care-i ținea vârați în buzunar.

Deja absorbit de ce citea, nici nu observă când Lawrence ieși din birou. Abia trecuse de prezentarea generală a potențialului galeriei și aruncase un ochi la estimările financiare, când ușa biroului lui Lawrence se deschise și Trace păși înăuntru.

- Am auzit că ești aici, îi spuse ginerele lui.

Aruncă o ocheadă spre planurile din mână lui Mick și adăugă:

- Presupun că-i vorba de planul de afaceri al lui Megan și de cererea ei de împrumut.

Mick încuviință din cap cu un aer vinovat.

- Să nu îndrăznești să-i sufli o vorbă, îi ceru el lui Trace.

- Asta înseamnă că acționezi în ascuns și că încerci să te amesteci, zise Trace cu un aer atotștiutor.

- Am grijă de ea, atâta tot.

- Oare ea tot așa ar vedea lucrurile?

Mick oftă.

- Probabil că nu, de asta trebuie să și rămână între noi.

- Deci cât din împrumut îi garantezi fără să știe? vru să afle Trace.

- Nu-i garantez nimic. Tatăl tău crede că Megan nu are nevoie de sprijinul meu.

Auzindu-i tonul agasat, Trace zâmbi și mai larg.

- Și cred că asta te-a scos din sărite.

- De ce? minți Mick. Mă bucur că se descurcă singură.

- Chiar așa?

- Sigur că da.

- Atunci ai întrecut așteptările noastre, ale tuturor. Mick, trebuie să recunoști că te-ai amestecat în toate afacerile familiei. Asta îți dă sentimentul că toți au nevoie de tine. Cum va fi acum, când ai văzut că Megan n-are nevoie de tine?

Deși era limpede că Trace glumea, întrebarea lui îl luă pe Mick prin surprindere. Poate mizase pe faptul că Megan va avea nevoie de ajutorul lui financiar ca să-și pună proiectul în aplicare. Cumva crezuse că astfel vor fi și mai legați unul de altul.

Se ridică brusc în picioare.

- Trebuie să plec.

Trace se simți vinovat.

- Stai puțin, Mick. Știm amândoi că Megan se întoarce la tine fiindcă te iubește. N-am vrut nici o clipă să sugerez altceva.

- Știu, i-o reteză Mick. Nu-ți face probleme. Pur și simplu trebuie să ajung într-un loc.

Habar n-avea care era locul acela, însă avea nevoie să meargă undeva unde era liniște, ca să se gândească. Când se căsătorise întâia oară cu Megan, el fusese cel care deținea frâiele financiare ale căsniciei și cu toate acestea, ea îl părăsise. Îl iubise și atunci, numai că plecase de lângă el.

Acum avea ideea asta fixă cu independența și voia să facă totul după capul ei. Atunci cu el cum rămânea? Pentru prima oară de când se împăcaseră, Mick era sincer îngrijorat de viitor și de relația lor, care acum se baza pe ceva ce el nu mai înțelegea. Nu-i plăcea incertitudinea. Nu-i plăcea chiar deloc!

Se răzgândi: nu mai voia să fie singur. Trebuia să se vadă cu Megan și să clarifice câteva lucruri. Megan spusese că se va opri la florăria lui Bree de pe Main Street, dar când Mick ajunsese acolo, ea deja plecase.

- Tată, s-a întâmplat ceva? întrebă îngrijorată Bree, încercând să-și dea seama de cauza acelui comportament bizar.

- Trebuie să mă văd cu mama ta, atâta tot.

- De ce? S-a întâmplat ceva?

Mick se gândi la pățania cu Connor, care nu mai avea mult până să iasă la iveală, dat fiind felul în care Megan încerca să afle singură adevărul. Nimic nu era așa cum trebuia să fie. Cu numai câteva săptămâni în urmă, când ea acceptase să fie din nou soția lui, Mick se simțise în al nouălea cer. Acum însă avea sentimentul că lucrurile îi scapă printre degete.

Se așază și întoarse o privire amărâtă către Bree.

- Tu și mama ta ați luat azi vreo hotărâre legată de flori?

Bree se încruntă văzându-l cum încearcă să schimbe subiectul, dar clătină din cap.

- Nu. Mi-a spus că vrea să se mai gândească.

Mick simți cum i se strânge inima. Exact de asta se temea. Megan deja începea să bată în retragere.

- O să anuleze nunta, zise el în cele din urmă.

Bree îl privi consternată.

- De ce naiba spui asta? Mie nu mi-a suflat nici un cuvânt în acest sens. E încântată că se va recăsători cu tine.

Lui Mick îi venea greu să creadă.

- O să vedem.

- E ceva ce eu nu știu? întrebă Bree nedumerită. Îți jur că atunci când a venit la mine totul părea perfect în regulă. Era puțin neliniștită în legătură cu cererea de împrumut, dar eu, una, n-am remarcat să fie și altceva.

- Crede-mă că știu despre ce vorbesc, zise cu amărăciune Mick.

Bree îi aruncă o privire din care se ghicea că începea să-și piardă răbdarea.

- Dacă într-adevăr crezi ce spui, atunci de ce mai ești aici, cu mine? Caut-o pe mama și rezolvă ce socotești tu că trebuie rezolvat.

- Ți-a spus unde se duce?

- Cred că s-a întors acasă.

- Fă-mi și mie un buchet din alea frumoase, cum știi tu, o rugă el. Nu trandafiri. Mai degrabă lalele. Roz, dacă ai.

Bree se uită la el de parcă ar fi luat-o razna.

- Stai să văd ce am. Nu primesc prea multe comenzi de lalele roz cu două zile înainte de Ziua Recunoștinței.

- Așa o să înțeleagă și mama ta că e un buchet deosebit, zise el. Dar crini ai? Adoră crinii.

– S-ar putea să mai am câteva fire de la buchetul de nuntă de zilele trecute. Mă uit să văd dacă nu s-au ofilit.

Mick încuviință din cap.

– Bine. Acum dă-i zor. N-am timp de pierdut.

Considera că până acum se descurcase frumos făcându-i curte lui Megan, suficient de frumos cât s-o convingă să accepte în sfârșit cererea în căsătorie. Cu toate acestea, date fiind obstacolele care se tot iveau în calea lor, ceva îi spunea că trebuia s-o curteze în continuare dacă voia s-o conducă la altar.

capitolul 5

Deși după-amiaza era răcoroasă și vântul se întetise puțin, Megan simți nevoia să iasă la o plimbare pe plajă de îndată ce se înapoieie acasă după întrevvedereea cu Lawrence și vizita la Bree.

Își puse puloverul tricotat adus cândva de Mick din Irlanda, îmbracă peste el o canadiană călduroasă, își înnodă un fular la gât și se îndreptă spre plajă.

Întotdeauna îi fusese mai ușor să gândească limpede cu părul fluturând în vânt, în timp ce respira aerul sărat și asculta vuietul valurilor ce se spărgeau la țărm. Ar fi trebuit să fie o zi bună. Primise spațiul ideal pentru galerie, întâlnirea cu Lawrence decursese destul de bine, petrecuse timp cu Bree făcând planuri pentru nuntă și pentru botez. Cu toate acestea, nu se simțea chiar în largul ei, de parcă ar fi avut sentimentul că se va întâmpla ceva neplăcut.

Se plimbă pe țărm vreo oră, până când fluxul o avertiză că era timpul să se înapoieze, și deodată îl zări pe Mick venind spre ea.

Nu era îmbrăcat suficient de călduros, dar arăta atât de frumos încât Megan simți cum i se taie răsuflarea. Părul lui răvășit de vânt, ridurile din colțul ochilor atunci când zâmbea, felul în care arăta în jeanși, toate acestea o făceau să-i tremure genunchii chiar și după atâția ani. Faptul că ducea un braț de lalele roz, total nepotrivite cu înfățișarea lui, o făcu să zâmbească.

– Ai ajuns la jumătatea drumului spre Annapolis? o întreabă el îmbufnat, când în sfârșit ridică privirea, dând cu ochii de ea.

- Nu chiar, răspuse Megan, apoi făcu un semn din cap spre flori. În ce grădină ai dat iama? Așa ceva nu găsești nicăieri în perioada asta a anului.

- M-am gândit că ți-ar plăcea ceva care să-ți reamintească de primăvară, răspuse el, întinzându-i cu stângăcie florile. Bree a pus printre ele și câțiva crini.

Megan își îngropă obrazul în flori, apoi îi zâmbi.

- Le simt parfumul. Mulțumesc. Cu ce ocazie?

Mick se uită la ea cu neliniște, dar și cu speranță.

- În ultima vreme am petrecut amândoi mult timp făcându-ne griji pentru alții și pentru altele. Pur și simplu am vrut să readuc un strop de romantism în relația noastră înainte să apucăm pe altă cale.

În ochii lui se citea sinceritatea.

- Megan, orice s-ar întâmpla, vreau să nu uiți niciodată că te iubesc.

Mișcată de gest și de emoția sinceră din cuvintele lui, Megan îi puse palma pe obraz.

- De parcă aş putea uita asta vreodată, Mick. Și eu te iubesc. Te-am iubit întotdeauna, chiar și când eram furioasă pe tine.

- Atunci promite-mi că n-ai să lași să ne abată nimic din cale, o rugă el. Indiferent ce se întâmplă, o să rezolvăm împreună, o să vorbim amândoi.

Tonul lui o duse imediat cu gândul că Mick avea ceva anume în minte. Nu era genul care să încurajeze comunicarea dintr-o simplă toană. Îl studie printre pleoapele îngustate.

- Ce te frământă, Mick? Ce anume crezi tu că ne-ar putea abate din cale?

- Nimic deosebit, insistă el.

Megan continuă să-l privească în ochi și își dădu seama imediat că minte. Cu toate defectele lui, nu se pricepuse niciodată să ascundă adevărul, cu atât mai puțin să spună o minciună.

- Hai, Mick, spune-mi despre ce e vorba.

El îi luă brațul liber și-l petrecu pe sub al lui, lipind-o de el.

- Pur și simplu mă tem că neînțelegerea cu Connor va interveni între noi sau că tu vei fi atât de prinsă de noua ta ocupație, că nu vei mai avea timp pentru noi.

- Nu cumva astfel s-ar inversa lucrurile? replică ea nonșalant. Așa vei vedea și tu ce înseamnă asta.

Îl privi cu gravitate.

- Dar eu nu mă mărit cu tine ca să am ocazia să-ți plătesc datoriile trecutului. Fără îndoială, știi că n-aș putea fi așa meschină.

Auzind comentariul, Mick se încruntă.

- Poate nu asta ai de gând, dar lucrurile se schimbă, Megan. Ceea ce ar fi cu siguranță o ironie a sorții.

- Chiar crezi că dintre toți oamenii, tocmai eu am să las să se întâmple asta, Mick? După toate reproșurile mele că ți-ai pus familia pe planul doi, cum ai putea să-ți închipui, fie și pentru o clipă, că aș ajunge să fac exact același lucru?

- Ești foarte decisă să faci din afacerea ta un succes. Nimeni nu-ți înțelege această dorință mai bine ca mine.

Megan își dădu seama că el era sincer îngrijorat de așa o perspectivă.

- Mick, dacă ți se va părea măcar pentru o clipă că prioritățile mele nu sunt cele care trebuie, chiar te rog să-mi atragi atenția. Vreau ca afacerea să fie o reușită. Sper să o fac cu drag și să-mi aducă satisfacții profesionale, ba chiar și financiare, dar odată ce ne căsătorim, oricând ar fi să fie asta, tu și familia noastră veți fi pe primul loc.

- La fel aş fi zis şi eu cu ani în urmă, îi reaminti el, nu cu mult mai liniştit. Eram convins că muncesc din greu pentru familie, nu că iau din timpul lor cu mine.

- De data asta va fi altfel, îi făgădui ea. Ai cuvântul meu. Va fi o galerie mică aici, în Chesapeake Shores, nu o firmă de arhitectură de talie naţională şi solicitată în toată ţara.

Îl studie cu coada ochiului. El nu părea întru totul mulţumit de răspuns.

- Mick, ce mai ai tu pe suflet?

- Mă gândeam că sunt aproape de pensie şi îmi petrec timpul ca voluntar la unele proiecte, în timp ce tu pui pe picioare o afacere nouă. Ca să reuşeşti, e nevoie de timp, de dedicaţie. Ce se va întâmpla dacă la un moment dat am să-ţi spun pe nepusă masă „Hai să facem o excursie?” Am ajuns la o vârstă când ar trebui să dăm curs dorinţelor noastre, să ne permitem câte un lux. Ori tu ai să fii tot timpul ocupată.

- Ai auzit vreodată cuvântul „delegare”? întrebă ea râzând. Bineînţeles că nu! De asta ai alergat tot timpul de colo-colo la toate şantierele din ţară, fără să te opreşti acasă măcar pentru o clipă ca să-ţi tragi sufletul.

- E nevoie să-ţi reamintesc că m-am schimbat? replică el indignat. Acum Jaime face toată alergătura asta.

- Slavă Domnului! exclamă ea. Vezi tu, eu am înţeles întotdeauna avantajele de a delega sarcini altcuiva. Am să găsesc un director adjunct la fel de priceput ca mine şi am să-i încredinţez sarcinile mele, la fel cum a făcut şi Phillip cu mine.

El o privi în ochi.

- Îmi promiţi?

Megan sesiză în tonul lui o umbră de disperare pe care n-o înţelegea, dar încuviinţă din cap.

- Sigur că da, Mick. De data asta totul va fi bine. Dacă n-aș fi fost convinsă, n-aș fi acceptat niciodată cererea ta în căsătorie.

Un timp se plimbară în tăcere, tot braț la braț, în vreme ce soarele cobora la orizont. Se făcea din ce în ce mai răcoare și Megan se cutremură de un fior.

Mick îi aruncă o privire și se opri în loc.

- Știu perfect ce ți-ar putea ține de cald, zise el cu un licăr poznaș în priviri.

- Ciocolată fierbinte? întrebă ea plină de speranță. Suntem destul de departe de casă. Doar n-ai un termos în buzunar... Sau vreo sticlă cu ceva mai tare?

- Am ceva cu mult mai eficient, zise Mick, trăgând-o spre el.

Îi luă buchetul și-l puse pe un bolovan, apoi își lipi buzele de ale ei.

Megan simți cum o fierbințeală îi cuprinde tot trupul, coborând până în vârful degetelor de la picioare. Genul de fierbințeală care se preschimbă în dorință. Mai mult decât atât, era acea fierbințeală care îi reamintea că Mick O'Brien îi va oferi întotdeauna tot ce avea nevoie, de la cele mai simple lucruri la cele mai încântătoare și mai romantice sau chiar extravagante, așa cum erau bielele lalele pe jumătate înghețate.

Oricare ar fi fost temerile care l-ar fi făcut pe Mick să se îndoiască de ce le rezerva viitorul, Megan era străină de ele. Măcar în ziua aceea. În acel moment, mai mult ca oricând, se simțea în siguranță în brațele acestui bărbat... și știa că așa va fi întotdeauna.

Miercuri dimineață Mick o găsi pe Nell în bucătărie, murmurând încetișor, în timp ce scotea din cuptor plăcinta cu dovleac pregătită pentru cina de a doua zi. Pe urmă trebuia să pregătească plăcinta cu carne, apoi

pe cea cu mere, asta dacă nu dădea curs stării ei de spirit din acel moment și nu pleca din bucătărie.

- S-a întâmplat ceva, mamă?

- Asta să-mi spui tu, replică Nell, ridicând o privire încruntată către fiul ei. Tocmai m-a sunat Connor ca să-mi ureze la mulți ani de Ziua Recunoștinței. Mi-a spus că nu vine acasă.

Îl privi cu un aer acuzator.

- Credeam că încerci să rezolvi asta, Mick. Chiar și când ai fost certat cu frații tăi ani la rând, n-a existat nici măcar o singură sărbătoare în care să nu se adune toată familia. Și nu vreau ca de data asta să se întâmple altfel.

Mick încremeni, șocat de realitatea faptului că cearta cu fiul lui ar putea distruge sărbătoarea în familie. Se uită la mama lui cu o privire încărcată de regret.

- Ca să-ți spun drept, nu știu cum să fac, mărturisi el.

- Cum să nu? i-o întoarse ea, agasată. Pentru început, bine ar fi să-ți ceri scuze.

- Nu sunt genul...

- Vrei să ai dreptate sau vrei să-l ai pe fiul tău aici de Ziua Recunoștinței? îi tăie vorba mama lui.

Mick schiță o grimasă.

- Megan se va simți vinovată pentru asta, dacă nu-i spui tu ce s-a întâmplat, continuă Nell. Vrei s-o lași pe ea să poarte povara vinovăției, când de fapt ar trebui s-o porți tu?

- Care vinovăție? întrebă Megan, intrând în bucătărie exact cât să prindă sfârșitul conversației.

Mick schimbă o privire cu mama lui, dar nu-i veni în minte nimic care ar fi putut să atenueze vestea cea proastă.

- Connor nu vine mâine.

Cum era de așteptat, Megan se schimbă la față.

- Înțeleg.

Se întoarce și ieși din bucătărie, nu înainte ca Mick să-i vadă ochii înlăcrimați.

- Înțelegi ce am vrut să spun? îl întrebă Nell. Crede că e vina ei.

- Mă duc după ea, spuse Mick, resemnându-se la gândul că va avea de dat niște explicații incomode.

- Lasă-mă pe mine, îl opri Nell, întinzându-i mânușile de bucătărie. Tu scoate cealaltă plăcintă din cuptor.

Cum nu avea nici cea mai vagă idee ce ar fi putut spune ca să readucă zâmbetul pe chipul lui Megan, Mick o lăsă pe Nell să se ducă în locul lui. Dar de cum scoase plăcinta din cuptor și o puse pe grătar să se răcească, scoase telefonul mobil și își sună fiul.

Connor răspunse pe un ton circumspect.

- Ce este, tată?

- Aș putea minți și ți-aș putea spune că te-am sunat ca să-ți urez la mulți ani de Ziua Recunoștinței, dar amândoi știm că pentru moment nu sunt chiar mulțumit de tine.

- Asta e valabil pentru amândoi, răspunse Connor.

Mick se străduia să găsească cele mai potrivite cuvinte ca să dreagă situația fără să renunțe la neplăcerea pe care i-o provoca atitudinea lui Connor.

- Uite ce e, știu că ți-am zis să nu mai pui piciorul în casa asta, dar eram furios și m-am lăsat dus de val.

Răsuflă adânc și se sili să adauge:

- Mâine e sărbătoare. Ar trebui să fii aici, să te bucuri alături de restul familiei.

- Nu, tată, ai avut dreptate când mi-ai spus să nu mai calc în casă, răspunse Connor, spre surprinderea lui Mick. Nu cred că aș putea sta mâine alături de ceilalți, prefăcându-mă încântat că te-ai împăcat cu mama. E mai bine să nu vin.

Mick se așteptase ca fiul lui să profite de ocazia oferită, nu să i-o arunce în obraz. Se strădui să-și ascundă supărarea și mai făcu o încercare.

- Connor, eu încerc să-ți spun că-mi pare rău că ți-am greșit. Te rog, acceptă-mi scuzele și vino acasă.

- E prea târziu, mi-am făcut alte planuri, răspunse Connor.

- Ce planuri?

- N-are importanță, îi spuse Connor. Planuri care nu includ o vizită la Chesapeake Shores și nici o masă în familie la care mi-ar sta mâncarea în gât.

Mick își pierdu răbdarea.

- Prin urmare, n-ai să vii și ai să strici sărbătoarea tuturor? Nu te-am crescut să fii atât de egoist, fiule.

- Nu m-ai crescut deloc, replică Connor. M-a crescut buni.

Fusese un atac direct, pentru care Mick nu avea răspuns.

- Chiar și așa, cu siguranță că nici ea nu te-a crescut ca să te porți așa.

- E vreo diferență față de felul în care te-ai purtat tu cu unchiul Thomas și cu unchiul Jeff?

- Întrucât amândoi unchii tăi și familiile lor au fost mereu bine-veniți aici de sărbători, oricare ar fi fost sentimentele mele personale, aş zice că acțiunile mele vorbesc de la sine.

- Ei bine, eu nu vreau să fiu ipocrit.

- Ia vezi, băiete! Pe cine faci tu ipocrit? zise cu asprime Mick.

- Tată, am să închid telefonul înainte ca vreunul din noi să spună vreo vorbă pe care s-o regrete. Vă doresc tuturor la mulți ani de Ziua Recunoștinței. I-am sunat pe Abby, Bree, Jess și Kevin.

- Și ce ți-au spus când i-ai anunțat că boicotezi sărbătoarea în familie?

- Cam ce mi-ai zis și tu, recunoscui Connor, că sunt un nemernic egoist.

- Dacă nu-ți pasă ce spun eu, poate ar trebui să-ți pese ce spun ei.

- Nu vin, tată. Îmi pare rău.

- Am remarcat că n-ai pomenit de vreun telefon dat mamei tale. Presupun că n-ai de gând să-i ceri scuze. Ai s-o lași să se simtă vinovată pentru absența ta?

- Tată, tu ești cel care mi-a cerut să nu mai calc pe acolo. Prin urmare, poți să oferi toate explicațiile necesare.

Connor închise telefonul înainte ca Mick să mai vină cu vreun contraargument. Nu că ar fi avut vreunul. Spre regretul lui, Connor dovedea că era mai încăpățânat decât toți ceilalți la un loc, ori asta nu era puțin lucru.

Seara târziu, după ce Nell se dusesese la culcare, Megan se întoarse spre Mick.

- M-am tot gândit de azi-dimineață, începu ea pe un ton calm.

Mick știa ce urmează și încercă să n-o lase să continue.

- Meggie, te rog, nu.

- Ba nu, Mick, chiar trebuie să-ți spun asta. Cred că trebuie să amânăm nunta. Știu că ți-am mai pomenit de asta până acum, dar acum sunt hotărâtă. Cum să facem nunta când l-am adus pe Connor în asemenea hal încât refuză să sărbătorească Ziua Recunoștinței împreună cu familia? Ar fi o greșeală.

Mick schiță o grimasă. Indiferent ce-i spusese Nell lui Megan în dimineața aceea, lăsase în seama lui să mărturisească adevărul. Mick râsuflă adânc și spuse:

- Așa e, Connor e supărat că vrem să facem nunta, dar nu-i vorba numai de atât. E ceva ce n-are legătură cu noi.

Ea îl privi fără să înțeleagă.

- Nu-i vorba doar de noi?

- Știi bine că a existat o discuție între el și mine, începu Mick, simțind cum începe să i se urce sângele în obraz.

Acum nu mai era loc de întors, trebuia să meargă până la capăt cu mărturisirea. Evitând s-o privească în ochi, adăugă:

- Ceea ce nu știi e că i-am spus că nu mai are ce căuta în casa asta.

Megan se holbă la el îngrozită.

- I-ai spus propriului fiu să nu vină acasă de Ziua Recunoștinței?

- Nu. I-am spus să nu mai calce aici, punct.

- Oh, Mick. Cum ai putut să faci așa ceva? Aici este casa lui.

- Ok, știu că e foarte grav. Am greșit, dar eram furios, răspunse Mick.

- Asta nu-i o scuză.

- Uite, azi l-am sunat și mi-am cerut scuze, bine? Ba chiar l-am rugat să vină mâine, dar m-a refuzat scurt.

O pironi cu o privire sfidătoare.

- E ultima oară când mă umilesc în fața lui.

- Cumva mă îndoiesc că te-ai umilit prea mult, zise cu subînțeles Megan. Nu-ți stă în fire. Probabil doar i-ai cerut imperios să vină mâine, la fel cum i-ai cerut imperios să nu mai pună piciorul aici.

- Ideea e că m-am străduit. El nu vrea să facă același lucru. Pur și simplu a vârât coarnele în pământ și a refuzat orice argument.

Megan îl privi cu tristețe.

- Nu cumva seamănă cu cineva pe care-l știm bine?

- Cu mine, îmi pare rău că trebuie să recunosc.

Îi atinse obrazul cu palma.

- Meggie, știi bine că am dreptate că nu vreau să amânăm nunta din acest motiv. Întotdeauna vom găsi o scuză să nu ne vedem de viața noastră, dar singurul lucru care contează cu adevărat este dacă în adâncul inimii știm că ceea ce facem e bine.

Ea clătină din cap.

- Nu-i chiar atât de simplu, Mick. Când ne-am cunoscut, abia trecusem de pragul adolescenței, dar acum sunt prea mulți oameni de a căror părere trebuie să ținem seama.

- Când Kevin a trecut prin toată suferința de după moartea Georgiei și tu ai vrut să așteptăm înainte să spunem tuturor că voiam să ne recăsătorim, am fost de acord, îi aminti Mick. Acum e altceva. Connor a ales să fie nesuferit.

- Nu, e încă supărat pe mine că am plecat și pe tine că m-ai primit înapoi, ca să nu mai vorbesc de cât de jignit s-o fi simțit când i-ai interzis să mai vină acasă.

- Asta-i problema lui, se încăpățână Mick. Dacă refuză să vină acasă să petreacă sărbătoarea cu familia lui, atunci cum vom reuși să-l convingem?

- Trebuie să-i lăsăm mai mult timp, insistă Megan. Oricât ar dura.

Mick o săgetă cu o privire bine cunoscută, care nu admitea nici un fel de compromis.

- Ne căsătorim de Revelion, Meggie, și cu asta, basta. Până atunci am să fac tot ce-mi stă în putință ca să-l înduplec pe Connor, ceea ce poți să încerci și tu, dar nu amânăm nunta.

Ea se încruntă auzindu-i tonul categoric. Era o latură a lui Mick care nu se schimbase și pe care nu era sigură

că o va putea tolera, chiar și după progresul considerabil din relația lor. Cu nici douăzeci și patru de ore înainte fusese atât de sigură de tot, atât de sigură de faptul că relația lor era solidă. Iar acum...

Îi susținu privirea.

- Nici măcar dacă îți spun că pentru mine e important ca toți copiii noștri să fie fericiți pentru căsătoria asta și că, dacă o încheiem fără binecuvântarea lor, ar însemna că pactul nostru nu mai e valabil?

Mick șovăi, apoi clătină din cap.

- Nici măcar atunci.

Ea oftă.

- Atunci, Mick, avem de rezolvat probleme mult mai grave decât cearta ta cu Connor.

Deși Nell, Abby, Bree și Jess veniseră toate încă de miercuri seara ca să ajute la pregătirile pentru masa festivă de Ziua Recunoștinței, Mick nu se putea bucura că femeile din familie se adunaseră din nou sub același acoperiș. Cuvintele lui Megan continuau să-i răsună în urechi. Știa că împinsese lucrurile prea departe, dar cum mai putea da înapoi?

Auzi râsete în bucătărie, însă vocea lui Megan nu era printre ele. I-ar fi recunoscut râsul din prima clipă. Acel râs vesel îi dăduse întotdeauna un sentiment de liniște și de mulțumire.

Mick își înșfăcă haina și ieși pe terasă, deși aerul serii se apropia de temperatura de îngheț.

De abia se instalase într-un șezlong când ușa se deschise și o rază de lumină inundă terasa. O văzu pe Megan șovăind în prag.

- Mick, e prea frig să stai afară. Hai, vino înăuntru.

- Mi-e foarte bine aici, răspunse el morocănos.

- Nell are nevoie de tine. Vrea să pregătești curcanul. Este prea greu să-l săltăm noi în ligheanul cu apă sărată și pe urmă să-l căram în frigiderul de rezervă din pivniță, ca să se macereze peste noapte. Asta a fost întotdeauna treaba ta.

Deși era scuza perfectă pentru a se alătura restului familiei, Mick nu ținea neapărat să asculte o predică din partea fiicelor lui, care nu ezitau să spună ce gândeau și nici n-ar fi suportat alt licăr de tristețe în ochii lui Megan.

- Vin în câteva minute, zise el.

Se pare că răspunsul lui n-o mulțumi pe Megan, care își luă haina din cuier și veni lângă el.

- Așa va fi și mâine? întrebă ea.

- Ce vrei să spui?

- Adică ai să te ții deoparte fiindcă noi doi nu ne înțelegem cu privire la Connor și la nuntă? Îl întrebă ea fără ocolișuri. Fiindcă, dacă așa stau lucrurile, să știi că plec. Nu vreau să mă simt vinovată că toți au avut o sărbătoare oribilă.

Tonul ei grav îi provocă lui Mick un sentiment de neliniște.

- Nu, se grăbi el să răspundă. Trebuie să fii cu noi de Ziua Recunoștinței. Dacă pleci acum, niciodată nu vom mai reuși să punem la punct lucrurile între noi.

- Păi nici n-am avea cum, cu tine afară, supărat nevoie mare.

- Nu eram supărat. Fumam un trabuc. Îmi place să fumez un trabuc de calitate seara, susținu el.

- Eu știam că-ți place să stai în bucătărie când se adună acolo toată lumea. Asta a fost întotdeauna una dintre sărbătorile tale preferate. Și acum, hai înăuntru. Poate că noi doi am putea cădea de acord să nu fim de acord

până vineri. Pe urmă vom găsi câteva momente să ne așezăm și să stăm de vorbă serios.

– Mi se pare rezonabil, zise el, prinzând curaj.

Poate că până vineri Megan avea să înțeleagă că nu era cazul să dea curs eforturilor lui Connor de a-i ține departe unul de celălalt.

– Până atunci, însă, am o singură rugămintă la tine, zise ea. Să nu vorbim despre nuntă de față cu ceilalți.

El o privi țintă, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Meggie, știi bine că va veni vorba despre asta. Bree va vrea să discutăm despre flori. Am auzit că gemenele și-au făcut planuri mari pentru rolul lor la ceremonie. Abia așteaptă să le dai acordul tău. Ce ai să le răspunzi?

– O să le spunem pur și simplu că nu am pus la punct toate detaliile. E un răspuns destul de neutru.

Mick miji ochii spre ea.

– N-ai să le spui că am anulat?

– Nu.

– Nici că am amânat?

– Nu înainte de a sta amândoi de vorbă vineri, ca să lămurim câteva lucruri.

El încuviință din cap.

– De acord.

– Accept asta doar fiindcă nu vreau să se aleagă praful de această sărbătoare și fiindcă nu vreau tensiuni între noi. Ai înțeles? Temerile mele nu s-au risipit. N-am să-mi câștig fericirea cu prețul pierderii fiului nostru.

– Acum chiar exagerezi, mormăi el, fără să-și poată ascunde iritarea. Nu l-am pierdut pe Connor. E pur și simplu încăpățânat.

– Dacă nu suntem cu băgare de seamă, chiar se poate întâmpla, insistă Megan.

Și înainte ca el să apuce să răspundă, ridică mâinile într-un gest resemnat.

– Dar din acest moment și până vineri subiectul e închis.

Lui Mick i se strânse inima văzând-o cât era de hotărâtă.

– De acord, se învoi el, fiindcă oricum nu avea de ales.

Nici el nu-și dorea, la fel ca Megan, să se ajungă la un scandal în familie.

capitolul 6

Ziua Recunoștinței aduse un aer rece de toamnă, un cer de un albastru strălucitor și câteva șuvițe de nori risipite în înalturi. Megan știa că avea nenumărate motive să fie fericită, dar nu-i veneau în minte decât cele două regrete care o copleșeau. Fiul ei nu va fi acolo să se bucure de sărbătoare alături de familie, iar Mick era la fel de imposibil ca întotdeauna.

Discuția avută cu Nell zilele trecute o mai consolase, dar nu reușise s-o convingă să renunțe la decizia de a amâna nunta. Conversația cu Mick din noaptea precedentă doar îi întărise această hotărâre. Nu trebuia decât să-l convingă pe Mick că vorbise foarte serios și să-l determine să nu mai reacționeze ca un buldozer la obiecțiile ei, ci să sisteze pe moment planurile de nuntă.

Între timp, totuși, în spiritul sărbătorii, putea măcar să facă un pas spre fiul ei. Poate că intervenția nu avea să fie bine-venită, dar Megan simțea că trebuie să mai încerce o dată să ajungă la sufletul lui. Indiferent de câte încercări ar fi fost nevoie, până la urmă tot avea să reușească. Nu se putea altfel.

Își luă telefonul, ieși pe terasă și apăsă tasta de apelare rapidă pentru numărul lui Connor. Telefonul sună de cel puțin douăsprezece ori, fără ca el să răspundă și fără să se activeze robotul. Megan se pregătea să renunțe când deodată îi auzi glasul.

– Bună, mamă, zise el pe un ton iritat și distant.

– Am vrut să-ți urez la mulți ani de Ziua Recunoștinței, spuse ea veselă, decisă să se străduiască să mențină

conversația într-o notă pozitivă. Și să-ți spun că-mi pare nespus de rău că n-ai să fii cu noi.

El tăcu pentru un timp care-i păru lui Megan o eternitate, apoi răspunse posomorât:

- La mulți ani!

Megan nu luă în seamă tonul lui, ci continuă la fel de veselă, sperând să-l aducă la gânduri mai bune.

- Știi, din ziua în care te-ai născut, tu, fratele tău și surorile tale ați fost în capul listei mele de persoane cărora le trimit cele mai bune gânduri.

- Și cu toate astea, ai plecat și ne-ai lăsat de izbeliște, răspunse el cu amărăciune. Credeam că oamenii trebuie să rămână lângă cei cărora le trimit cele mai bune gânduri, nu să se lepede de ei ca de niște gunoaie.

- Oh, Connor, de câte ori să-ți spun că n-a fost așa? protestă ea, neputând să-și ascundă disperarea, dar în același timp știind că va repeta aceleași vorbe iar și iar, până când el va ajunge să le creadă. Știu bine că, dacă mă auzi spunând ce rău îmi pare, asta nu înseamnă nimic pentru tine, dar e adevărat. Sunt atât de multe lucruri pe care le-aș fi făcut altfel, dacă aș fi avut ocazia.

- Și în cele din urmă, tot ai fi plecat, așa-i? replică el pe un ton acuzator.

Ea șovăi, dar știa că o minciună nu i-ar fi servit la nimic nici măcar acum.

- Da, tot aș fi plecat.

- Atunci, asta spune tot, zise el pe un ton resemnat.

- Ba nu, îl corectă Megan. Asta spune doar ce mult se dezintegrase căsnicia mea cu tatăl tău la vremea aceea. Nu spune nimic despre cât vă iubeam pe voi.

- Oricum nu mai contează acum, încercă el să pună capăt discuției.

- Cum să nu conteze! Connor, te rog din suflet, mai gândește-te și vino azi acasă, se grăbi ea să adauge, simțind

că el era pe cale să închidă telefonul. Nu e prea târziu să fim toți iarăși împreună. E vorba doar de o zi. Nu poți să faci atâta lucru? Nu e nevoie să vorbim nici de relația noastră, nici de nuntă. Familiile trebuie să fie împreună de Ziua Recunoștinței. De celelalte ne putem ocupa cu altă ocazie.

Pentru o fracțiune de secundă, își puse toate speranțele în tăcerea lui. Din păcate, tăcerea nu dură mai mult.

- Nu. Nu vreau să fiu într-un loc unde nu sunt bine-venit, răspunse el.

Deși vorbise ca un copil încăpățânat, Megan sesiză durerea din vorbele lui. Așa fusese Connor întotdeauna. Mereu își ascundea cele mai profunde sentimente, ca nimeni să nu-i descopere punctele vulnerabile. Ani la rând le mascase prin râsete și glume. Acum declarase război.

- Connor, înainte să ne despărțim, vreau să înțelegi limpede un lucru, spuse ea, sperând că totuși va reuși să-l facă s-o asculte. Oricât de furios a fost tatăl tău, indiferent ce a spus, fii sigur că te iubește din toată inima. La fel și eu. Și atâta vreme cât vom fi aici, asta va fi casa ta și vei fi bine-venit aici.

Megan își dădea seama că el îi cântărea cuvintele, încercând probabil să decidă dacă se putea încrede în ele. Prin urmare, continuă să-i vorbească:

- În orice familie există neînțelegeri. Lumea mai zice una-alta la supărare. Nu mă îndoiesc că știi asta, după câte certuri ați avut tu și Kevin. Dar în momente de cumpănă, familia O'Brien e unită. Unită prin iubire. Eu știu ce înseamnă să te afli în afara acestui cerc familial. Am fost și eu în situația ta, fiindcă așa am ales, la fel cum și tu alegi acum să rămâi pe dinafară. Când va veni momentul și vei fi pregătit, vei fi primit cu brațele deschise, așa cum am fost și eu. Te asigur de asta. Te rog un singur lucru, nu te ține deoparte prea mult timp,

fiindcă pe măsură ce trece timpul, îți va fi tot mai greu să te întorci.

Megan așteaptă, dorindu-și cu disperare ca vorbele ei să fi avut un ecou, rugându-se în gând ca el să reacționeze.

Dar el nu făcu decât să-și ia rămas-bun.

- Te iubesc, Connor, mai spuse Megan, sperând că fiul ei mai rămăsese pe fir cât s-o audă, sperând că o credea că-i vorbise din tot sufletul.

Închise mobilul și-l puse înapoi în buzunar, apoi își lăsă lacrimile să curgă în voie.

Când Megan reuși să-și recapete calmul, deja sosiseră câțiva membri mai harnici ai familiei. Nell luase din nou asupra ei treburile din bucătărie, împărțind sarcini cu eficiența și hotărârea unui sergent de instrucție.

Masa din bucătărie gema de greutatea plăcintelor, a castroanelor cu sos de merișoare, a tăvilor cu cornuri gata de pus la cuptor, a caserolelor pline cu cartofi dulci cu garnitură de beza sau fasole verde. Megan trase în piept cu nesaț aromele cândva atât de familiare.

- Mi-a fost dor de toate astea, îi spuse ea lui Nell. Nicăieri nu găsești arome ca în bucătăria ta în dimineața Zilei Recunoștinței.

- Nu te deranjează că mă ocup eu de toate astea? Întrebă Nell. Aici ar trebui să fie domeniul tău.

- Întotdeauna va rămâne al tău, răspunse Megan. Chiar dacă ai să decizi să te muți înapoi la tine acasă, pentru sărbătorile de familie îți voi ceda cu dragă inimă toate drepturile asupra bucătăriei. Niciodată nu m-am priceput să pregătesc mese pentru o familie atât de mare ca a noastră, mai ales de sărbători. Abia dacă reușeam să încropesc o cină când eram doar eu cu copiii.

Nell îi aruncă o privire neîncrezătoare.

- Nu-ți denigra calitățile culinare doar ca să mă îmbu-
nezi pe mine. Gătești foarte bine.

- Poate câteva feluri de bază, admise Megan. Dar tu
ești cea care știe cum să facă o masă pentru atâta lume,
și asta cu mare ușurință. Iar acum spune-mi cum pot să
te ajut.

- Aseară gemenele au pus masa. N-am vrut să le supăr
dându-le sfaturi, dar după ce au plecat, am aruncat o
privire, zise Nell, clătinând din cap amuzată. Ar fi nevoie
de unele schimbări pe ici, pe colo. Vrei să faci tu asta?

- Sigur că da, răspunse Megan, fericită să aibă o înde-
letnicire prin care să rămână singură cu gândurile ei.

Încă era răvășită și îndurerată după discuția cu Con-
nor. Cu cât avea mai mult timp la dispoziție ca să-și revî-
nă înainte să dea ochii cu Mick și cu fiicele ei mult prea
perspicace, cu atât mai bine.

În urma conversației, se alesese cu un singur lucru, și
anume, decizia fermă de a amâna nunta.

Se afla în sufragerie, îndreptând cartonașele cu
nume și împăturind mai bine șervețelele, când Carrie și
Caitlyn dădură buzna peste ea cu exuberanța dintotdea-
una. Acum în vârstă de nouă ani, gemenele continuau
să fie îmbrăcate la fel, dar aveau personalități cu totul
diferite, ceea ce le făcea lesne de deosebit una de cea-
laltă. Megan zâmbi văzându-le îmbrăcate în rochițe de
sărbătoare, cu guler de dantelă și pantofi lustruiți. Ară-
tau ca două domnișoare impecabile, dar se vedea limpe-
de că erau puse pe șotii.

- Măi, măi, ce elegante sunteți! exclamă Megan. La
mulți ani de Ziua Recunoștinței!

- La mulți ani! răspunse politico Caitlyn, deși
se vedea de la o poștă că abia aștepta să vorbească des-
pre altceva.

Se tot legăna pe vârfuri, cu ochii la sora ei, care o privea solemn pe Megan.

- Buni, eu și Caitlyn vrem să vorbim cu tine despre ceva foarte, foarte important, începu Carrie.

- Sigur, răspunse Megan, lăsându-se pe genunchi în fața lor. Hai, spuneți-mi.

- Eu și Caitlyn putem lua parte la nuntă? întrebă pe nerăsuflăte Carrie, cu ochii strălucind de nerăbdare. Am mai purtat buchete de mireasă, dar cred că acum suntem prea mari pentru asta. Eu zic că ar trebui să fim domnișoare de onoare.

- Și vrem să avem rochii de catifea roșie, ciripi și Caitlyn. Mami zice că nu se potrivesc cu părul nostru roșcat, dar nouă nu ne pasă. Roșul e culoarea noastră preferată. E și culoarea Crăciunului, așa că e perfectă.

Se uită la Megan plină de speranță.

- Nu crezi?

Abby intră în sufragerie numai bine cât să audă ultimele cuvinte.

- Fetelor, nu v-am spus că trebuie să așteptați să vedeți ce-și dorește buni pentru nuntă? E o zi însemnată pentru ea, așa că probabil are anumite intenții.

- Dar trebuie să știe cât de important e pentru noi, ripostă Carrie. Altfel, cum poate să se hotărască ce fel de nuntă să aibă?

Mick o prevenise pe Megan cu privire la dorința fetelor, cu toate acestea, Megan nu-și dăduse seama până acum cât de cumplit ar fi fost să le dezamăgească pe fete, care trăiau cu gândul la această nuntă în preajma Crăciunului. Aruncă o privire disperată spre Abby, apoi se întoarse spre nepoate.

- De îndată ce voi începe să fac planuri de nuntă, vă promit că am să mă gândesc la ce vreți voi, le asigură ea.

- Păi, nu faci deja planuri? întrebă nedumerită Caitlyn. Nu mai este mult până la Revelion. M-am uitat într-o revistă despre nunți pe care o are mama. Sunt foarte multe pregătiri. Te-aș putea ajuta să faci o listă.

- Da, sunt multe de făcut, încuviință Megan. Și cu siguranță voi aprecia ajutorul vostru la momentul potrivit. Și acum, ce ar fi să-l căutați pe bunicul? Mi se pare că v-a cumpărat un joc nou, cu care să vă jucați până e gata masa.

- Bunicul se uită la un meci de fotbal, răspunse dezamăgită Caitlyn. Împreună cu unchiul Trace, unchiul Jake și unchiul Kevin. Numai pe unchiul Connor nu l-am văzut pe nicăieri. De obicei, el e cel care se joacă cu noi.

Abby încercă să se scuze din priviri față de Megan, apoi se încruntă la fete.

- V-am mai spus că e posibil ca unchiul Connor să nu vină azi, zise ea. Și acum, ștergeți-o de aici.

- Dar e Ziua Recunoștinței, protestă Carrie. Toată lumea trebuie să fie aici de Ziua Recunoștinței!

Abby le fulgeră cu privirea.

- Duceți-vă la bunicul și la unchiul Trace. Spuneți-le că trebuie să găsească un joc pe care să-l jucați voi, toți copiii. Spuneți-le că așa am zis eu.

După ce fetele ieșiră în fugă din sufragerie, Megan se prăbuși pe un scaun. Abby se așază alături de ea.

- Îmi pare rău, mamă. Fetele nu înțeleg ce probleme uriașe ne face Connor.

- Connor are tot dreptul să simtă așa cum simte, răspunse Megan. La fel ca voi toți.

- Numai că noi ceilalți am înțeles că există două fațete ale situației. Ai făcut eforturi mari să te apropii iar de noi.

- Se pare că n-am făcut destule ca să mă apropii și de Connor.

Privi scurt spre Abby.

- L-am sunat azi-dimineață. L-am rugat încă o dată să se mai gândească și să vină azi acasă. M-a refuzat.

- Sigur că te-a refuzat. Niciodată n-a fost în stare să cedeze după ce a luat o decizie, răspunse Abby. După ce trece ziua asta, am de gând să dau de el și să-i spun ce părere am despre felul în care se poartă.

Megan o privi neîncrezătoare.

- Crezi că ai să reușești ceva?

- Probabil că nu, admise Abby. Dar asta mă va face pe mine să mă simt mai bine.

- Aici nu-i vorba să te simți tu mai bine, îi aminti Megan fiicei celei mari. Aici e vorba despre a-l reconcilia pe Connor cu mine și cu tatăl lui.

Ridică bărbia.

- De asta i-am și spus tatălui tău că trebuie să amânăm nunta.

Abby o privi șocată.

- Mamă, nu!

- Decizia mea e fermă. E soluția corectă, insistă Megan. Poate chiar spre binele tuturor. Eram atât de sigură că tatăl vostru s-a schimbat, dar în ultimele zile mi-am dat seama că încă îi place să facă totul după regulile lui.

- Adică?

- De pildă, s-a dus și a închiriat un spațiu pe Shore Road pentru galeria mea de artă, fără să mă întrebe și pe mine. Chipurile ca dar de nuntă.

- Bine, zise încet Abby, deși era limpede că nu înțelegea care era problema. Și e ceva în neregulă cu spațiul?

- Nu, spațiul e perfect, dar mult prea scump. Cu siguranță că nu mi-aș fi permis să-l închiriez eu însămi.

Abby tot nu înțelegea.

– Mie mi se pare că a vrut să-ți facă o surpriză plăcută.

– Chiar mi-a făcut, răspunse Megan. Am priceput asta, dar am priceput și că face lucrurile în stilul lui obișnuit, de parcă nici n-ar conta părerea mea.

– Cred că înțeleg cum vezi tu lucrurile, mamă, dar asta nu-i de ajuns. Poate ești prea severă cu el. Știi bine că s-a schimbat. Cu toții ne-am dat seama de asta. Faptul că a închiriat un spațiu pentru tine, mie, uneia, mi se pare chiar un gest frumos.

Megan îi aruncă o privire întrebătoare.

– Abby, știi bine cum e tatăl tău. Chiar crezi că fac prea mult caz de faptul că ia asemenea decizii fără să-mi spună și mie?

– Ca să fiu sinceră, exact asta cred. Nu l-ai părăsit tu cu ani în urmă tocmai fiindcă era nepăsător și își neglija familia? Acum se străduiește să fie bărbatul pe care spuneai mereu că ți-l dorești, iar tu îl critici și pentru asta.

Megan schiță o grimasă.

– Cu alte cuvinte, sunt nerecunoscătoare și am o atitudine contradictorie.

– Mie așa mi se pare. Cât despre faptul că vrei să amâni nunta din pricina lui Connor, eu aș zice să nu-i îngădui să aibă acest ascendent față de tine, o rugă Abby. Dacă îți va găsi punctul nevralgic, se va folosi de el ca să-și impună voința. De asta e un avocat atât de bun. Știe perfect de bine cum să se folosească de slăbiciunea adversarului.

– Pur și simplu mă întristează să știu că l-am alungat într-o zi ca asta și că nu va fi prezent la nuntă fiindcă e categoric împotriva ei.

– Lasă ziua de azi. Tata e mai vinovat decât tine pentru absența lui de acum. Cât despre nuntă, este timp

berechet până la Revelion. Îmi închipui că noi ceilalți putem fi suficient de convingători dacă ne punem mintea la contribuție. Connor va fi de față.

Megan o privi neîncrezătoare.

- Nu sunt prea sigură că vreau să-l văd venind doar fiindcă v-ați aliat cu toții și l-ați bătut la cap să vină.

Abby zâmbi larg.

- Ce ar fi să-l facem să creadă că-i ideea lui?

Megan clătină din cap.

- Crăciunul e o sărbătoare a miracolelor, dar chiar și așa, mă îndoiesc că veți reuși să faceți o minune.

Mare mirare că într-o casă atât de plină de lume, practic nimeni nu aducea vorba despre Connor și absența lui. Chiar când Jeff sosi împreună cu familia, urmat câteva clipe mai târziu de Thomas, nimeni nu rosti numele lui Connor. Megan bănuia că toți fuseseră puși în temă să evite subiectul. O rară dovadă de sensibilitate din partea unei familii renumite pentru faptul că membrii ei spuneau cu voce tare tot ce le trecea prin minte.

Deși recunoscătoare că nimeni nu analiza purtarea lui Connor, Megan se simțea vinovată la gândul că toți se abțineau din pricina ei. Mai mult decât atât, nu-și putea scoate din minte imaginea lui Connor, singur pe cine știe unde, într-o zi de sărbătoare ca aceea. În cel mai bun caz, s-ar fi putut afla într-un cerc de prieteni. Megan nu renunțase totuși la speranța că fiul ei se va răzgândi cumva și va veni.

Ieși pe terasă, scrutând întunericul care se lăsa, nădăduind că va vedea faruri de mașină pe drumul de pe coastă. În timp ce încerca să-și înfrângă dezamăgirea, cineva o prinse de mijloc pe la spate și o răsuci în loc.

- Megan O'Brien. Nu mi-am închipuit niciodată că te voi revedea aici, în casa asta, zise Thomas râzând,

în timp ce o lăsa din brațe. Ești sigură că vrei să-ți încerci iarăși norocul cu căposul ăla de frate-meu când iată, eu sunt disponibil?

Megan râse de gluma lui. Tachinările binevoitoare ale lui Thomas reușiseră întotdeauna s-o înveselească și știa că nu trebuia să ia de bune remarcile și flirtul lui. Mick era și el capabil să spună baliverne, dar Thomas le ridicase la rang de artă.

- Un lucru știu bine despre tine, răspunse ea, anume că ești la fel de obsedat de munca ta cum era și Mick. De ce m-aș angaja din nou într-o asemenea situație?

- Și tu crezi că Mick s-a schimbat? întrebă sceptic Thomas.

- Știu că s-a schimbat, răspunse ea cu convingere.

Mick ieși din casă la țanc ca să-i audă. Se încruntă la fratele lui mai mic cu prefăcută indignare.

- Ai ieșit afară ca să încerci să-mi furi nevasta? întrebă el. De ce te-ar prefera pe tine? Nu ești cine știe ce captură.

- Dar sunt frumos și șarmant și am s-o tratez ca pe o regină, declară Thomas, făcându-i cu ochiul lui Megan.

Mick cuprinse cu brațul talia lui Megan, într-un gest posesiv.

- Tu du-te să-ți găsești femeia ta, dacă ești în stare. Alea două neveste ale tale nu te-au părăsit fără motiv. E limpede că ai câteva defecte grave, mai grave chiar decât ale mele.

Thomas nu se supără pentru înțepătura lui Mick. În primul rând, toți știau că remarcă fratelui său era adevărată. În al doilea rând, Thomas era obișnuit ca Mick să profite de orice ocazie ca să-l tachineze.

- Râde ciob de oală spartă! replică Thomas. Și Megan a avut nenumărate motive să te lase baltă.

Megan, care-i ascultase până atunci, clătină din cap.

- E minunat să vă aud cum vă ciondăniți și acum ca doi copii, le spuse ea. N-ar fi cazul ca măcar unul dintre voi să se fi maturizat?

- Sper să nu mă maturizez niciodată într-atât încât să nu mă mai pot lua de unul ca el, comentă Mick.

- Vârsta și maturitatea sunt două lucruri diferite, interveni Thomas. Nu mă mir că nu știai atâta lucru, frățiorule mai mare.

Megan pufni în râs.

- Dacă vă aude Nell, o să mâncați amândoi cina de Ziua Recunoștinței la bucătărie. Ea nu va îngădui niciodată ciorovăieli la masă.

Îi studie cu atenție pe amândoi.

- Aveam impresia că ați ajuns la un soi de armistițiu pe vremea când amândoi puneți la cale să-i aduceți împreună pe Kevin și pe Shanna.

- Aia a fost o cauză nobilă, răspunse Thomas. Acum Kevin merge la muncă fericit în fiecare zi. Nu mai e trist și deprimat cum a fost după moartea Georgiei.

- Slavă Domnului! exclamă Mick, arătându-se de acord cum i se întâmpla doar arareori.

- Ei, vedeți? zise veselă Megan. Vedeți ce simplu e să vă înțelegeți? Haideți să mergem la masă chiar în clipa asta, înainte să vă treacă buna dispoziție. Poate reușiți să-l molipsiți și pe Jeff.

- Astea sunt vise, spuse Mick, adresându-i un surâs care-i dezmințea cuvintele.

Era decis ca în ziua aceea să păstreze o atitudine conciliantă, fiindcă Nell asta aștepta, iar sărbătoarea merita acest efort.

Intră în sufrageria arhiplină, unde era un adevărat haos. Deși era destul loc la masă pentru toată lumea, copiii se înghesuiau să se instaleze pe scaune, de parcă s-ar fi temut să nu rămână pe dinafară. Părinții făceau

eforturi zadarnice să-i țină în frâu. În cele din urmă, Nell bătu ușor cu cuțitul într-un păhărel de cristal, până când reuși să capteze atenția tuturor.

- Ați văzut cartonașele cu numele voastre, pe care le-am pus pe masă tocmai ca să evit astfel de scene? Întrebă ea. Vă rog să vă căutați locul în liniște, dacă vreți să nu mâncați în bucătărie.

Îi privi pe rând pe toți cu severitate.

- Și asta e valabil pentru toată lumea, nu doar pentru copii.

Spre amuzamentul lui Megan, imediat se restabili ordinea. Chiar dacă Nell era micuță de statură, vorba ei era lege în familie. Megan observă că, deși Nell se aștepta ca fiii ei să se comporte frumos unul cu altul, totuși avusese grijă să păstreze distanța între ei. Lucru ușor de făcut, dat fiind numărul oaspeților.

De abia se așezaseră cu toții și Mick se pregătea să spună rugăciunea, când se auzi soneria de la intrare. Megan se însenină brusc, deși era puțin probabil ca fiul ei Connor să sune la sonerie în loc să intre direct în casă.

- Răspund eu, spuse ea, grăbindu-se să meargă în hol.

Deschise ușa, încă sperând să dea cu ochii de Connor, numai că în fața ei se găsea o tânără drăguță, cu părul blond și ochii triști, purtând un bebeluș în brațe. Bebelușul era înfășurat într-o pătură albastră și o hăinuță de aceeași culoare și părea să aibă cel puțin șase luni, dacă nu mai mult. Megan remarcă șocată ochisorii uimitor de albaștri și părul negru ca pana corbului, caracteristici ale clanului O'Brien.

Deschise ușa larg și se dădu la o parte, decisă să se arate amabilă, în ciuda șocului și a nedumeririi care pusese stăpânire pe ea.

- Te rog, intră. E prea frig să ții copilul afară.

Fata clătină din cap.

- Nu pot rămâne, zise ea, întinzându-i bebelușul lui Megan.

Instinctiv Megan luă copilașul în brațe, strângându-l la piept. El începu să se agite și să protesteze, dar se liniști de îndată ce ea începu să-l mângâie pe spate.

- Nu înțeleg, zise Megan, neputând să-și ia ochii de la chipul femeii, care rămăsese în prag. De ce ai venit?

- Am venit pentru copil. Are nevoie de tatăl lui, răspunse ea, făcând deja un pas înapoi.

Era exact lucrul de care Megan se temuse din prima clipă.

- Nu vrei să intri să stăm puțin de vorbă?

- Nu, răspunse fata, privindu-și copilul cu un amestec de iubire și regret. Îl cheamă Mick, adăugă ea, făcând-o pe Megan să-i înghețe sângele în vine. Michael Devlin O'Brien.

Copilul de numea Mick? Cum era posibil? Megan simți că i se învârte capul.

La auzul numelui său, bebelușul cel tăcut din brațele lui Megan întinse mânuțele spre mama lui, dar ea coborâse deja treptele.

Fata își înghiți nodul din gât, cu ochii strălucind de lacrimi.

- Spuneți-i tatălui lui că-l iubesc, dar că nu pot să mă descurc singură.

Megan icni, deși se așteptase la una ca asta din clipa în care dăduse cu ochii de copil.

Femeia o țintui cu o privire rugătoare.

- Vă rog să aveți grijă de fiul meu. Să-i spuneți într-o bună zi că mama lui l-a iubit îndeajuns de mult încât să aibă puterea de a se despărți de el.

Și înainte ca Megan să mai poată rosti vreun cuvânt, femeia se întoarse și o luă la fugă, pierzându-se în întuneric. O clipă mai târziu, Megan, încă în stare de șoc, auzi motorul unei mașini și văzu cum farurile se îndepărtează pe serpentinele drumului de pe faleză.

Se uită la copilașul care începuse să scâncească, simțind cum i se sfâșie sufletul din prea multe pricini ca să le mai poată număra. Partea cea mai cumplită era că, după toate aparențele, nu-și cunoștea viitorul soț - sau fostul soț - nici măcar pe jumătate, așa cum își închipuia.

capitolul 7

Mick remarcă dintr-o privire chipul pământiu al lui Megan și copilul din brațele ei și sări de pe scaun. Se duse la ea, dar ea îi întoarse spatele. Se vedea limpede că era furioasă pe el dintr-un motiv oarecare. Mick nu pricepea nimic, nici atitudinea ei și, mai ales, apariția neașteptată a acelui copilăș.

- Ce dracu-i asta? întrebă el cu asprime, în timp ce copilul începea să plângă de-a binelea.

Deși la fel de nedumerită ca el, Abby se ridică și luă liniștită copilul din brațele mamei ei, încruntându-se spre Mick.

- Vorbește mai încet, tată. Îl sperii.

Dându-și seama că situația amenința să scape urât de sub control, Jess ocoli repede masa, venind lângă Abby. La fel ca toți ceilalți, nici ea nu-și putea lua ochii de la copilășul care avea neîndoielnic trăsăturile unui O'Brien.

- Dă-mi-l mie, se oferi Jess. Cu siguranță că se găsește ceva pe aici din care să fac un piure, ca să-l hrănesc până când voi veți lămuri lucrurile. Avem vreun biberon în casă, buni?

- Cred că au mai rămas vreo două-trei de când era Davy mic, răspunse mecanic Nell, privind țintă bebelușul din brațele lui Jess. Ar trebui să fie undeva prin cămară. Poate puse în vreo cutie.

- Stai liniștită, le găsesc eu, o asigură Jess.

- Ia și copiii cu tine, sugeră Abby. Nu trebuie să asiste la discuția asta.

Îndeosebi Carrie și Caitlyn îl priveau pe nou-venit cu ochii măriți de curiozitate.

- Al cui e bebelușul? întrebă Carrie.

Fără îndoială că era principala întrebare din mintea tuturor, își zise Mick.

- Nu știm, răspunse Abby, grăbindu-se să ducă fetele în bucătărie.

- E băiețel? De ce e aici? vru să știe Carrie, încăpățănându-se să rămână pe loc.

Copiii pun cele mai potrivite întrebări, cugetă Mick. Deși conștient de atmosfera încărcată din sufragerie, nu-și putea lua ochii de la Megan, care privea în toate părțile, mai puțin în direcția lui. Judecând după buzele ei strânse, era furioasă și se străduia din răspuneri să-și ascundă supărarea. Mick avea impresia clară că Megan ezita între a fugi din încăpere și a-și da drumul furiei.

- Bine, acum că au plecat copiii, haideți să analizăm situația cu calm, propuse el cu blândețe.

Se așază din nou, la fel și Abby, la urmă Megan, deși fără nici cea mai mică tragere de inimă.

- Deci Megan, ce se întâmplă aici? De unde a apărut copilul? i se adresă Mick, punând aceeași întrebare pe care o pusese Carrie.

Într-un târziu, Megan ridică ochii spre el cu o privire ca o lamă de cuțit.

- Asta aș vrea și eu să știu, zise ea cu voce de gheață. Tocmai l-a adus o tânără, care a spus că locul copilului e lângă tatăl lui.

La auzul vorbelor ei, toți cei de față icniră de surpriză. Era pentru prima oară când familia reacționa la unison, își zise Mick.

Se uită nedumerit la Megan.

- Tatăl lui? Ce naiba tot zici acolo?

- Eu nu știu decât ce mi-a spus, insistă Megan, fără să-și dezlipească privirea de a lui. Poate am uitat să menționez că-l cheamă Mick? Michael Devlin O'Brien, mai exact.

- Sfântă Fecioară! murmură Nell, făcându-și cruce.

Thomas se duse repede lângă mama lui, înconjurându-i umerii cu brațul și privindu-l pe Mick fără să-i vină a crede ce auzise.

Mick simți cum îi pulsează sângele în urechi la acuzația neîntemeiată ce-i fusese aruncată.

Se încruntă la mama și la fratele lui.

- Lasă rugăciunile, mamă. Copilul ăsta nu-i al meu și cine zice asta minte cu nerușinare!

- Atunci cum îți explici că a fost lăsat aici? întrebă Megan. De-a lungul timpului am văzut destui prunci O'Brien ca să-mi dau seama că moștenește fără greș trăsăturile familiei. Iar numele mi se pare a fi mai mult decât o simplă coincidență.

Mick se străduia să găsească o explicație când interveni Kevin, cu tremur în glas.

- Sar putea să știu eu, zise el.

- Atunci spune odată, se răsti Mick. Ce știi despre asta? E copilul tău?

La auzul întrebării directe a lui Mick, Shanna se întoarce spre soțul ei cu o expresie plină de durere și tristețe.

- E copilul tău? murmură ea năucită.

- Bineînțeles că nu, răspunse repede Kevin. Nu pot fi sigurută la sută, fiindcă nu l-am mai văzut până acum, dar sunt convins că-i al lui Connor.

- Al lui Connor! răcni Mick. Vorbești prostii.

- Nu pot să jur, insistă Kevin. Pur și simplu am pus cap la cap câteva lucruri pe care le cunosc bine.

Mick nu putea accepta ceva ce i se părea a fi o găselniță revoltătoare a fiului său cel mare.

- Cred că te înșeli, zise el sec. Connor n-ar fi putut ascunde de noi un asemenea secret.

- Ba cum să nu! spuse Bree, intervenind pentru prima oară. Connor e cel mai secretos om pe care-l cunosc. De asta au clienții încredere în el.

- De acord, întări Kevin, privindu-l sfidător pe Mick. A fost careva dintre voi invitat vreodată în apartamentul lui din Baltimore? Nu. Când vrea să ne vadă, vine aici. Niciodată nu vorbește despre femeile din viața lui sau măcar dacă există vreuna. Tocmai discutam cu tine despre asta acum câteva zile, tată.

Mick încercă să-și amintească discuția cu pricina. Încă îi venea greu să înțeleagă cum de reușise Connor să le ascundă un asemenea lucru.

- Adică vrei să zici că fratele tău a ținut ascuns nu numai faptul că avea pe cineva, dar că avea și un copil? întrebă Mick. De ce naiba să fi făcut asta? Suntem o familie.

Se străduia să găsească o explicație plauzibilă.

- E ceva în neregulă cu femeia asta? Își închipuie că noi n-am fi de acord cu ea? Altfel de ce n-a adus-o niciodată aici? S-au căsătorit în secret?

Mick avea pe puțin o sută de întrebări. Din păcate, singurul care ar fi putut da răspuns celor mai multe dintre ele nu era de față.

Simțindu-se total depășit de situație, se încruntă la fiul prezent acolo.

- Kevin, spune exact ce știi tu despre toate astea.

- Ți-am spus deja cam tot ce știu, insistă Kevin. Am văzut o femeie în apartamentul lui acum câteva luni, când am trecut pe acolo neanunțat. Se vedea limpede că era gravidă. Connor a fost groaznic de stânjenit că am văzut-o acolo, dar nu mi-a oferit nici o explicație. Abia dacă ne-a făcut cunoștință.

- Și ce a zis? întrebă Mick. Că e o prietenă? Soția lui? Vreo clientă?

- Crede-mă că abia dacă a rostit vreun nume și în nici un caz O'Brien. Nu cred să fie căsătoriți, dar probabil că stăteau împreună. Se vedea mâna unei femei în apartament, o carpetă pe perete, flori proaspete în vază, chestii din astea.

- Și nu te-ai gândit nici o clipă să ne spui și nouă? exclamă Mick uluit, în timp ce Bree murmură și ea „Secretosule!”

Kevin se încruntă la amândoi.

- Nu era treaba mea. Indiferent de situație, era treaba lui Connor să vă spună. Eu doar am stat de vorbă cu el câteva minute și am plecat. Sincer să fiu, a fost groaznic de penibil.

Mick se uită pe rând la toți ceilalți. Toți păreau la fel de șocați ca el. Megan încă arăta de parcă abia s-ar mai fi ținut pe picioare. Oricât își frământa creierii, Mick nu reușea să găsească nimic care ar fi făcut-o să se simtă mai bine. Cu cât se gândea mai mult, cu atât se simțea mai frustrat. Izbi cu pumnul în masă cu putere, făcând să zăngăne vesela de porțelan.

- E de neînțeles, zise el. Ce fel de om stă împreună cu cineva, îi face un copil și nu suflă o vorbă familiei? Este pur și simplu imposibil.

Se încruntă la fiii lui Jeff. Matthew avea douăzeci și patru de ani, Luke douăzeci și doi, ambii suficient de maturi cât să fi creat o asemenea situație.

- Dar voi doi? Voi știți ceva de toată treaba asta?

Jeff se zbârli auzind aluzia lui Mick cum că băieții lui ar fi putut să fie implicați.

- Să nu începi acum să-mi acuzi băieții, se răsti el furios. Dacă nu ești în stare să-l ții în frâu pe Connor, e problema ta. Copilașul ăsta nu-i nici al lui Matthew, nici al lui Luke.

Deși vorbise foarte categoric, totuși privi încruntat spre cei doi băieți și răsufă ușurat când ei încuviințară în tăcere.

- Deocamdată nici nu știm dacă Connor are ceva de a face cu treaba asta, insistă Mick. Tot ce știm este că o femeie a rămas însărcinată, că poate cunoștea câte ceva despre Connor și despre familia lui, prin urmare a decis să lase copilul la ușa noastră, fiindcă suntem îndeajuns de înstăriți ca să-i purtăm de grijă. Fiți siguri că peste câteva zile va reveni cu pretenții și mai mari.

De data asta răspunse Megan.

- Nu cred. Părea foarte sinceră. Dorea ca bebelușul să stea cu tatăl lui.

Mick refuza să accepte argumentul.

- Repet, Connor nu avea nici un motiv să ne ascundă așa ceva.

- Cum să nu! îl contrazise Kevin. Știi bine cât e de pornit împotriva căsătoriilor, din pricina...

Renunță să-și ducă gândul până la capăt și se uită la Megan, parcă cerându-i scuze din priviri.

- Ei bine, se știe de ce. Totodată, era conștient că, dacă cineva dintre noi află de copil, vom tăbări toți pe el să se însoare.

- Bineînțeles că așa am fi făcut! declară furios Mick. În astfel de situații, cei din familia O'Brien fac ce trebuie făcut, puțin îmi pasă de așa-zisele lor probleme.

La asta nimeni nu păru să aibă ceva de comentat.

În cele din urmă, fratele lui, Thomas, se ridică în picioare.

- Mick, cred că eu, Jeff și familiile noastre o să plecăm și o să vă lăsăm singuri să vă rezolvați problema.

- Și voi faceți parte din această familie, protestă Nell.

Deși se vedea că era șocată de veste, ținea fără îndoială să salveze ce se mai putea salva din sărbătoarea de familie.

- Și apoi, nici măcar n-am mâncat. N-ar trebuie totuși să luăm cina de Ziua Recunoștinței, înainte să plece careva?

- O să luăm pentru acasă niște curcan și o plăcintă, dacă n-ai nimic împotrivă, zise și Jo, soția lui Jeff. Fără supărare, Nell. Jeff are dreptate. N-aveți nevoie să ne mai dăm și noi cu părerea. Situația este și așa destul de complicată.

Mick îi era recunoscător pentru intervenție. Jo fusese întotdeauna o femeie cu capul pe umeri.

- Mulțumesc. Îmi cer scuze pentru cele întâmplute. Iar tu, Jeff, iartă-mă că i-am adus în discuție pe Matthew și pe Luke.

Spre uimirea lui Mick, Jeff se opri lângă scaunul lui și-l strânse de umăr cu un gest de încurajare.

- Nu-i nevoie să te scuzi, Mick. Dar înainte să-l iei la rost pe Connor, asigură-te că deții toate informațiile, da? Dacă am învățat ceva în toți anii cât i-am crescut pe Matt, pe Luke și pe Susie, acela e că lucrurile nu sunt întotdeauna așa cum par a fi.

Mick aruncă o privire spre bucătărie, de unde răzbăteau scâncetele bebelușului.

- Aș zice că în cazul de față lucrurile vorbesc de la sine.

- Nu neapărat, insistă Jeff. Dă-i băiatului o șansă să explice.

Nell îi conduse pe cei doi frați la bucătărie, ca să le pună ceva mâncare la pachet.

Familia lui Mick rămase pe loc, într-o tăcere consternată, până când auziră închizându-se ușa de la intrare. În clipa următoare, începură să vorbească toți deodată. Mick ridică mâna, cerând să se facă liniște, apoi se întoarse spre Kevin.

- Ești absolut sigur că asta-i tot ce știi?

- Nu știu mare lucru, răspunse Kevin. Cu prima ocazie când l-am întâlnit pe Connor, l-am întrebat cine era femeia pe care o cunoscusem în casa lui, dar mi-a răspuns destul de evaziv. Mi-a zis că o chema Heather și că erau împreună din colegiu.

În timp ce Kevin vorbea, Megan făcea ochii din ce în ce mai mari.

- Desigur. Ar fi trebuit să-mi dau seama din prima clipă, murmură ea.

Mick simțea că i se învârte capul.

- Ce anume să-ți dai seama?

- Adineauri, în prag, chipul ei mi s-a părut vag cunoscut, răspunse Megan. L-am văzut împreună cu ani în urmă la unul dintre meciurile de baseball ale lui Connor. Era majoretă.

- Cred că da, încuviință Kevin uimit.

- Ai fost tu la meciurile lui Connor? întrebă Mick.

Megan se încruntă la el.

- Nu despre asta-i vorba.

Se întoarse către Kevin.

- Sună-l pe fratele tău, îi ceru ea pe un ton ce nu admitea împotrivire. Spune-i să vină încoace chiar acum. Dacă face nazuri, zi-i că fiul lui e aici și că asta-i ceva cu mult mai important decât sentimentele lui față de mine sau față de tatăl lui și nunta noastră.

- Îl sun eu, zise Mick, dar Megan îi puse palma pe braț.

- E mai bine să audă asta de la fratele lui. În plus, îți datorez scuze că te-am crezut fie și pentru o clipă vinovat de situația asta.

- E de înțeles, recunosc Mick, imaginându-și cum pâruseră lucrurile la o primă privire.

Megan oftă.

- Dar acesta e încă un motiv pentru care nu trebuie să ne grăbim cu nunta.

Mick o privi fără să-și creadă urechilor, incapabil să priceapă legătura dintre cele două evenimente.

- De ce naiba spui asta? Ce are a face una cu alta?

- Oh, Mick, chiar nu înțelegi? îi șopti ea. Dacă m-am îndoit de tine fie și pentru o clipă, atunci înseamnă că n-am rezolvat toate problemele dintre noi doi.

Tot ce înțelegea Mick era că ultimul obstacol nu era nici măcar din vina lui. Avea un chef nebun să lovească ceva sau să pocnească pe cineva - primul care-i veni în minte fu Connor - dar știa că asta n-ar fi făcut decât să înrăutățească și mai mult situația. În schimb, trebuia să se concentreze să rezolve cumva problema pe care i-o crease fiul lui și să recâștige încrederea lui Megan la timp ca s-o conducă la altar de Revelion. Îi venea din ce în ce mai greu să creadă că va reuși.

După ce Kevin ieși ca să încerce să dea de Connor, toți cei rămași la masă se declarară de acord că cina se încheiase. Nimeni nu mai avea chef de mâncare, care oricum se răcise între timp.

- Mâncăm mai târziu, după ce se mai liniștesc lucrurile, spuse Nell, preluând controlul. O să pun câte ceva la pachet pentru fiecare. Bree, arăți stoarsă de puteri. Jake, ce-ar fi s-o duci acasă? Abby, tu și Trace ar trebui să duceți gemenele acasă. Vă trimit mâncarea mai târziu.

Se întoarse spre Shanna.

- Vrei să pleci cu Davy și Henry chiar acum? Kevin va veni și el, de îndată ce se mai calmează puțin lucrurile.

Shanna încuviință din cap.

- Bună idee. Dar nu vrei să te ajut să faci ordine?

- Mă ocup eu cu Jess, o liniști Megan. Acum Jess e în camera de la etaj și încearcă să culce copilul în vechiul pătuț al lui Davy, pe care Mick l-a coborât din pod.

- Atunci duc băieții acasă, încuviință Shanna. Vorbesc și cu Kevin, să-i spun că o să-l ducă cineva cu mașina și pe el.

- Îmi pare nespus de rău pentru ce s-a întâmplat, zise Megan, strângând-o la piept. Familia asta a fost întotdeauna plină de surprize, dar cea de azi le întrece pe toate.

Abby o îmbrățișă cu putere.

- Vorbim mai târziu, da? Încearcă să nu te lași prea marcată de toată povestea și vezi să nu faci tata vreo scenă când apare Connor. Dacă ai nevoie de ajutor, eu și Trace suntem la doi pași, ajunge să ne dai un telefon.

- Mulțumesc, iubito.

După ce toți pleacă, Megan se uită la Nell cu o privire istovită.

- Chiar crezi că vom fi în stare s-o scoatem la capăt cu povestea asta?

Nell dădu din cap.

- Fără îndoială.

- Cum?

- Nu știu, dar Jeff are dreptate. Trebuie să-i dăm lui Connor o șansă să explice.

Își puse ușor palma pe obrazul lui Megan.

- Orice s-ar întâmpla, nu lăsa ca situația asta să fie un nou obstacol între tine și Mick.

Megan oftă.

- Ce aş putea să fac? Ai văzut ce s-a petrecut mai de vreme. Practic, l-am acuzat că a făcut un copil cu o femeie suficient de tânără ca să-i fie fiică.

- Mick știe de ce te-ai pripit să tragi o asemenea concluzie, zise Nell. Poate că și eu aş fi reacționat la fel. De fapt, pentru o fracțiune de secundă, am și făcut-o. Sunt convinsă că Mick a văzut asta pe fața mea. Ai auzit cum s-a răstit la mine, și pe bună dreptate.

- Dar numai pentru o fracțiune de secundă, comentă Megan. Tu ai avut întotdeauna mai multă încredere în Mick decât am avut eu.

- Asta înseamnă că nu-i observ defectele, glumi Nell. Știm amândouă că nu-i adevărat. Eu am înțeles de ce ai vrut să pleci cu ani în urmă, chiar dacă nu mi-a plăcut că ți-ai lăsat copiii aici.

Megan oftă.

- Am stricat atât de multe, recunosc eu. Cred că mi-am câștigat iertarea pentru o parte din greșeli, fie că merit sau nu, dar cu Connor situația pare să devină din ce în ce mai complicată.

- Sper că nu te socotești tu vinovată pentru întâmplarea de acum?

- I-am dat un exemplu prost, în loc să-i demonstrez că o căsnicie trebuie să dureze o viață și că adulții trebuie să se străduiască să-și rezolve problemele, mai ales când au și copii. Nu-i de mirare că are o asemenea atitudine față de căsătorie. Și nici că refuză să-și asume răspunderea pentru propriul fiu.

- Cred că în parte e de vină și cariera lui, spuse sec Nell. Își petrece cea mai mare parte din timp în compania unor cupiuri care se luptă pentru bunuri și bani. Tu și Mick n-ați făcut asta niciodată.

- Nu. Eu pur și simplu am plecat și mi-am lăsat copiii. Să-mi spui tu ce-i mai rău din astea două, spuse îndurerată Megan.

- Totul e de domeniul trecutului, declară Nell. Connor e bărbat în toată firea. De multă vreme își hotărăște singur soarta. Numai că se pare că n-a luat cele mai bune decizii.

Megan se gândi la Heather și la durerea din ochii ei.

- Îmi pare atât de rău pentru fata aceea. Avea inima frântă. Arăta la fel ca mine în ziua când l-am părăsit pe Mick. Am încercat s-o opresc. Am rugat-o să rămână, dar

era clar că decizia fusese luată. Dacă Kevin are dreptate și Connor a fost cu ea de atâta timp, mă întreb ce s-o fi întâmplat de a ajuns în acest hal de disperare.

- Nu avem de unde să știm, zise Nell cu simțul practic care o caracteriza. Va trebui să așteptăm și să vedem ce se întâmplă.

Ușa bucătăriei se deschise, și Mick păși înăuntru. Își turnă ceva de băut, apoi se așeză la masă.

- Kevin n-a reușit să dea de Connor. Jess a adormit până la urmă bebelușul. O să coboare și ea într-o clipă.

Dintr-odată, Nell păru să-și arate cei optzeci și ceva de ani.

- Atunci, dacă nu aveți nimic împotriva, cred că am să urc în camera mea să mă odihnesc puțin. Mă simt dintr-odată foarte obosită.

Megan o privi îngrijorată. Era pentru prima oară când o auzea pe Nell spunând că se simțea obosită.

- Te simți bine?

- Probabil din pricina agitației de astă-seară, răspunse Nell.

Făcu un semn din cap spre Mick.

- Pe lângă asta, cred că voi doi aveți de discutat unele lucruri fără să vă stau eu în cale.

Megan așteptă să plece Nell, apoi se întoarse spre Mick.

- Încă o dată, îți datorez scuze pentru ce am crezut despre tine mai devreme.

Mick flutură din mână.

- Să uităm asta. Eu am și uitat.

O pironi cu o privire surprinzător de vulnerabilă.

- Cum vom ieși din toată încurcătura asta? Se pare că bebelușul e nepotul nostru, Megan, și noi habar n-aveam de existența lui.

- Nu putem face nimic, doar să ne îngrijim de copil până când apare Connor, răspunse ea categoric. E problema lui, el trebuie s-o rezolve.

- Așa o fi, numai că bebelușul a ajuns în casa mea, argumentă Mick. Aș spune că asta îmi dă dreptul să zic ce am de zis.

Megan îl privi întristată.

- Da, dacă ai deține toate datele problemei. Dar până atunci, încearcă să fii receptiv, Mick. Vorbesc serios. Acum Connor are nevoie de sprijinul și îndrumarea noastră, nu de țipete.

- Eu nu...

Megan îi aruncă o privire neîncrezătoare, care-l făcu să-și țină gura.

- Bine, am să mă stăpânesc, promise el.

Rămaseră tăcuți câteva minute, Mick sorbind din băutură, Megan din ceaiul ei. Când Mick ridică în sfârșit privirea, întâlnind-o pe a ei, Megan îi citi în ochi cel mai profund respect. Aceași expresie pe care o avusese în trecut de fiecare dată când li se născuse un copil.

- Te-ai uitat bine la el? întrebă Mick. E limpede că-i un O'Brien. Și puternic. M-a apucat de deget și nu voia să-mi mai dea drumul.

Unda de mândrie din glasul lui o făcu pe Megan să zâmbească.

- Așa-i cu toți cei din familia O'Brien, zise ea. Odată ce pun mâna pe tine, nu-ți mai dau drumul.

Chiar și după atâția ani și atâta distanță între ei, Mick era stăpân pe inima lui Megan la fel ca în ziua în care se căsătoriseră. Tare ar fi vrut să fie sigură că asta va fi de ajuns ca să-i ajute să treacă peste toate obstacolele care s-ar fi ridicat în calea lor.

Mick se trezi după miezul nopții, conștient că Megan nu mai era în pat. Încă înainte să audă gănguritul bebelușului, înțelese unde se dusesese.

Își puse halatul și porni pe coridor spre fosta cameră a lui Connor, unde instalaseră pătuțul portabil și alte câteva lucruri menite să improvizeze o cameră de bebeluș. Singura lumină venea de la razele lunii revărsate pe fereastră. Megan ședea în același balansoar în care își legănase toți copiii ca să-i adoarmă. Ținea bebelușul în poală și-l gădila cu degetele. Copilul gănguri din nou, încercând să apuce pandantivul de la gâtul ei.

- Nu, nu e voie, îngerașule, murmură ea, desprinzând diamantul din mânăța lui și dându-l pe spate, unde bebelușul nu-l mai putea ajunge. Bunicul tău mi l-a dat cu mulți ani în urmă și nu te las să-l strici.

- Am să-ți cumpăr altul, zise Mick, admirând-o pe Megan cu copilul în brațe, amândoi scăldați în lumina lunii. Niciodată nu văzuse un tablou mai frumos.

- Te-am trezit? îl întreabă Megan, ridicând ochii spre el. Îmi pare rău.

- Întotdeauna simt când nu mai ești în pat, răspunse el. Ani la rând după plecarea ta n-am mai știut ce înseamnă un somn ca lumea.

Ea îi aruncă o privire neîncredătoare.

- Asta-i altă balivernă, mititelule. Bunicul se pricepe de minune la așa ceva.

- Spun adevărul, insistă Mick, vârând un deget sub bărbia bebelușului și admirându-i ochii albaștri și gravi, ce semănau leit cu ai lui Connor. Dar află că niscaiva baliverne pot fi de folos din când în când. Pe mine m-au scos din multe încurcături, unele dintre ele chiar cu femeia asta care te ține în brațe.

Bebeluşul râse cu gurița fără dinți, de parcă ar fi înțeles exact la ce se referise Mick.

- Ia nu-i mai da ideii, îi ceru Megan, cu un licăr amuzat în ochi. Cred că ar trebui să-l pun la loc în pătuț și să-l las să adoarmă, dar nu-mi vine să-l las din brațe. Mi-a fost dor să țin un copilăș în brațe. Am avut prea puține ocazii cu Carrie și Caitlyn, iar pe Davy nu l-am prins deloc la vârsta asta.

- Ceva îmi spune că vei avea timp berechet cu ăsta mic, zise Mick, zâmbind cu tristețe. Ce naiba se întâmplă cu fiul nostru? A ignorat toate apelurile lui Kevin.

- O fi plecat din oraș, e sărbătoare, își dădu cu părerea Megan.

- Fără să-și ia mobilul? întrebă Mick. Uneori am impresia că are mobilul prins de ureche printr-un cordon ombilical. De când lucrează pentru firma aia simandicoasă de avocatură, e speriat de moarte nu cumva să rateze vreun apel. Nu, nu ia în seamă apelurile fiindcă nu vrea să dea ochii cu nici unul din noi.

- Și n-are dreptate? întrebă Megan. Probabil va înțelege ce urmează chiar din clipa când va pune piciorul aici.

- Ar fi trebuit să se gândească la asta de acum câteva luni, replică Mick, apoi socoti din nou în gând. Nu, acum vreun an și jumătate, când a lăsat-o gravidă pe fetița aia.

- Nu-i primul tânăr care n-a gândit atunci când s-a încurcat cu o femeie, îi aminti Megan.

- E primul O'Brien care face asta, i-o întoarse Mick. Megan îl privi cu îndoială.

- Nu zău? Și noi ne-am cam jucat cu focul înainte să ne căsătorim.

- Da, numai că noi știam că ne vom căsători. Nicio dată n-a fost vorba de altceva. Dacă Connor e așa pornit să rămână burlac, atunci nu trebuie să riște să lase o femeie însărcinată.

- Adică ar trebui să se ferească să fie cu o femeie? întrebă Megan amuzată. Connor a fost interesat de femei

încă înainte să facă doisprezece ani. Cred că burlăcia e o perspectivă departe de realitate.

- Flăcăul ăsta n-a auzit ce-i aia protecție? bombăni Mick. Parcă i-am vorbit de treaba asta de câteva ori.

- Și sunt convinsă că a băgat la cap fiecare cuvânt, îl consolă Megan. Se întâmplă, Mick. Asta-i viața. Treaba e că trebuie să resolvăm problema asta aici și acum.

- N-am nimic împotriva, acceptă Mick. Îl vezi cumva pe aici pe Connor ocupându-se de asta?

- O să vină, spuse cu convingere Megan. Și atunci vom vedea ce-i de făcut.

Așeză copilașul adormit în pătuț și-l luă de mână pe Mick.

- Hai să dormim și noi puțin înainte să se trezească din nou. Ceva îmi spune că ziua de mâine va fi la fel de agitată precum cea care a trecut. Trebuie să fim odihniți.

Mick o lăasă să-l conducă înapoi în pat, unde o luă în brațe. Dar după ce Megan adormi, el rămase cu ochii larg deschiși, încercând să găsească o cale de a ieși la liman din acea situație dezastruoasă.

capitolul 8

În dimineața de după Ziua Recunoștinței, Megan ședea în bucătărie cu tizul lui Mick în brațe, încercând să-l facă să zâmbească, în timp ce-i dădea cu lingurița mâncare de bebeluși dintr-un borcânel cumpărat în grabă. Își dăduseră cu presupusul dacă depășise vârsta alăptatului, dar copilul luase cu poftă prima înghițitură de piure de pere, de parcă ar fi fost mâncarea lui preferată.

Copilașul îi amintea atât de mult de Connor la aceeași vârstă, încât o durea sufletul. Era atent la tot ce se întâmpla în jurul lui. Megan avea senzația că i se oferise a doua șansă să dreagă lucrurile cu fiul ei cel mic.

Din păcate, Connor era tot de negăsit. Ignorase toate apelurile lui Kevin, ba chiar și pe cele ale lui Mick, care își pierduse răbdarea și sunase și el.

– Arată la fel ca taică-său și ca bunicu-său la vârsta asta, zise Nell de cum intră în bucătărie. Ar trebui să aibă cam nouă luni, nu crezi?

Megan încuviință din cap.

– La început am crezut că e mai mic, dar văd că încearcă să se ridice în picioare în pătuț și e clar că-i obișnuit cu mâncarea pentru bebeluși. Mi s-a părut că încep să-i dea și dinții de lapte.

Nell își pregăti o ceașcă de ceai, apoi se așeză la masă, zâmbind la copilașul care apuca un pumn de cereale de pe tava scăunelului de copii și și-l îndesa în gură, întinzând apoi mâna după lingurița din mâna lui Megan.

– Uite că are și poftă de mâncare.

Megan râse.

- Bărbații din familia asta au avut întotdeauna poftă de mâncare, încuviință ea.

Nell se uită cu atenție la micul Mick.

- Indiferent de situația dintre Connor și mama copilului, se vede limpede că e bine îngrijit.

- Adevărat, aprobă Megan.

Se uită la Nell cu o privire îngrijorată și întrebă:

- Oare ce o să facem?

Fusese atât de convinsă că până dimineată problema va fi rezolvată.

- Exact ce ne-a rugat mama lui, îl vom îngriji până-l facem pe Connor să-și bage mințile în cap, răspunse Nell pe un ton neutru.

- Am impresia că iei situația așa cum este, remarcă Megan.

Unul dintre lucrurile pe care le admirase cel mai mult la Nell în decursul anilor era faptul că rămânea neclintită. De câte ori se ivea vreo situație de criză, ea era omul pe care doreai să-l ai în preajmă. Nimic nu părea s-o scoată dintr-ale ei, nici măcar cele mai revoltătoare pozne ale copiilor sau nepoților. Fusese persoana ideală care să-i aibă în grijă pe Abby, Bree, Jess, Kevin și Connor după ce plecase Megan.

Dacă tot nu reușise să-și ia copiii cu ea la New York, Megan măcar știuse că erau bine îngrijiți de Nell, la fel cum Heather fără îndoială simțise că fiul ei va fi bine îngrijit în familia lui Connor.

- Când ai să ajungi la vârsta mea, ai să înțelegi că ai văzut cam totul la viața ta, răspunse Nell. Majoritatea situațiilor se rezolvă așa cum trebuie să se rezolve.

- Crezi că eu și Mick trebuie să rămânem împreună? întrebă Megan, fără să-și poată ascunde unda de tristețe din glas.

- Am auzit ce i-ai spus aseară despre încredere, răspunse Nell. Încrederea se recâștigă foarte greu. E limpede că tu încă nu ți-ai recăpătat pe deplin încrederea în Mick.

- Ce ironie, când eu am fost cea care i-a trădat încrederea cu ani în urmă, așa-i? comentă Megan. Eu sunt cea care s-a dus spre altul. Chiar dacă n-a fost o legătură propriu-zisă, eu căutam atenția pe care Mick nu mi-o acorda niciodată. Iar el m-a iertat pentru asta. Mi se pare nedrept că deocamdată nu-l pot ierta și eu.

- E vorba de iertare sau de faptul că încă nu reușești să te convingi că Mick s-a schimbat cu adevărat? întrebă Nell.

Megan cântări întrebarea și își dădu seama că soacra ei pusese degetul pe rană.

- Presupun că încă îmi vine greu să cred că s-a schimbat, recunosc eu. Îmi pare rău că simt așa.

- Sentimentele sunt cele care sunt, răspunse Nell. Și de cele mai multe ori sunt complicate, nu logice. De pildă, situația cu Connor și cu copilașul lui frumos. Chiar și fără să-i văd împreună, pur și simplu știu că Connor ține la el și la mama lui ca și cum ar fi o familie. Connor a procedat mereu cum trebuie, până în punctul în care a trebuit să facă marele pas.

- Adică să se însoare cu Heather, preciză Megan.

- Întocmai. Și presupun că Kevin a intuit corect motivul: nu că Connor n-ar iubi-o pe fata asta, ci fiindcă nu crede în căsătorie.

- Din pricina mea și a lui Mick, adăugă Megan cu regret.

Ușa din spate se deschise, și Connor intră grăbit în bucătărie, cu o expresie rătăcită și poate puțin mahmur. La vederea lui, ochii micuțului se luminau și un zâmbet

i se lăți pe față, confirmând ceea ce bănuiau cu toții: Connor era tatăl lui.

- Taaati! țipă vesel copilul, ridicând mânuțele.

Fără să ia seama la mama și la bunica lui, Connor își luă fiul în brațe și-l strânse la piept, în timp ce o lacrimă i se prelingea în colțul ochiului, spre uimirea celor două femei.

- Ce faci, puiule? N-am știut că vii aici în vizită, zise el, rostind cel mai mare eufemism auzit vreodată în casa aceea.

Megan studie expresia fiului ei și citi în ochii lui toată iubirea pe care spera s-o afle acolo în timp ce-și ținea în brațe băiețelul.

Apoi Connor se întoarse către ea, cu chipul împietrit ca întotdeauna.

- Vrei să-mi spui și mie ce s-a petrecut ieri aici? ceru el pe un ton care lăsa să se înțeleagă că era vina ei.

- Fii atent cum vorbești! îl atenționează Nell.

- Scuze, zise el sec. Vreau doar să înțeleg ce se întâmplă.

- Asta vrem și noi, răspunse cu blândețe Megan. Se pare că nici unul dintre noi nu știa că ai un fiu. Kevin bănuia ceva, dar noi ceilalți habar nu aveam.

- E mai complicat, răspunse Connor, fără să nege că bebelușul era al lui.

- Nu sunt grea de cap. Nici bunica ta. Încearcă să ne explici, îi ceru Megan, ținându-l cu privirea.

În aceeași clipă, în bucătărie intră Mick.

- Dar mult ți-a mai luat ca să ajungi aici, zise el. Vezi că ai de dat niște explicații, băiete.

Connor deschise gura să răspundă, se uită la Mick, apoi clătină din cap.

- Nu acum. Mai întâi trebuie să duc copilul înapoi la mama lui.

- Adică maică-sa s-a întors acasă? întrebă Mick.

Connor șovăi puțin.

- Nu știu, recunosc el. N-am mai dat pe acasă de câteva zile.

- Poate ar trebui să te asiguri, înainte să duci copilul undeva, spuse Mick. După toate aparențele, mama lui a vrut ca el să rămână aici. Întreab-o pe mama ta. Heather, dacă despre ea e vorba, a vrut să-l lase aici, la noi.

Connor se încruntă.

- Ai văzut-o?

Nu părea prea încântat de asta.

- Da, răspunse Megan. Nu l-a lăsat în prag cu vreun bilet, ca apoi s-o ia la sănătoasa. Iar ceea ce mi-a spus a fost că bebelușul are nevoie de tatăl lui.

Connor păru să răsufle ușurat.

- Slavă Domnului că n-a fugit cu el, murmură tânărul, apoi le adresă tuturor o privire rugătoare: Nu putem vorbi despre asta mai târziu? Trebuie să dau de Heather și să lămuresc lucrurile. Nu știu ce a fost în capul ei. Ultima oară când am văzut-o, ședea în sufrageria mea. Eram convins că totul merge bine. Habar n-aveam că-și pusese în gând să plece.

- Când s-a întâmplat asta? întrebă Megan.

- Alaltăieri. În timp ce mă ciondăneam la telefon cu tata. Când am încheiat discuția, ea s-a uitat la mine cu o expresie în care se vedea clar că nu-i plăcea ce se întâmplă. N-am vrut să discut pe tema asta, așa că am plecat.

- Și n-ai mai trecut pe acasă? întrebă Mick, nevenindu-i să creadă.

- Aveam nevoie de timp de gândire, se apără Connor. Știam că nu puteam să fac asta acasă, unde Heather mă tot bătea la cap să vin aici de Ziua Recunoștinței.

- Da, înțeleg de ce nu voiai așa ceva, zise cu subînțeles Mick. E limpede că femeia aia știe ce vorbește.

- Mick, nu așa trebuie discutat, îl opri calm Megan. Trebuie să descurcăm lucrurile într-un fel.

- Păi, eu zic că le-am descurcat, nu se lăsă Mick. Heather avea o părere pe care Connor nu voia s-o audă, așa că în loc să stea pe loc și să suporte discuția ca un bărbat, a preferat să plece de acasă. Atunci femeia și-a făcut bagajul și l-a părăsit, a adus aici copilul și și-a văzut de drumul ei. N-aș zice că-i găsesc vreo vină. Se vede de la o poștă că Connor nu-și asumă nici un fel de răspunderi.

- Nu știi despre ce vorbești, replică arțăgos Connor. Mi-am asumat răspunderea de la bun început.

- Ești însurat? îl întrebă Mick.

- Nu, dar...

- Atunci nu ți-ai asumat răspunderea, i-o tăie Mick.

Megan îl avertiză pe Mick din priviri, apoi se întoarse spre fiul ei.

- Connor, poate că bebelușul ar trebui să rămână aici până când vorbești cu Heather și lămurești lucrurile. Ne putem ocupa noi de el.

În loc să calmeze situația, sugestia ei stârni furia lui Connor.

- Vrei să-i pui în brațe bunicii încă un copil de crescut? întrebă el cu amărăciune.

- Connor! îl apostrofă Nell cu asprime.

Pe fața lui se așternu o expresie întristată.

- Îmi cer iertare, murmură el.

- Te rog să nu uiți că nu eu l-am lăsat aici, spuse calm Megan. Eu voi rămâne aici cât timp e nevoie ca să pui lucrurile la punct cu mama lui.

- Da, bine.

Nell se ridică în picioare. Deși Connor era cu mult mai înalt ca ea, totuși se trase un pas înapoi.

- Destul, băiete! Nu poți vorbi așa cu mama ta, zise ea pe un ton profund dezaprobat. Eu nu așa te-am învățat. Nici mama ta, nici tatăl tău.

O clipă Connor păru că vrea din nou să dea o replică, apoi încuviință din cap.

- Îmi cer scuze din nou.

- În momentul de față nu-i vorba de tine și de mine, zise Megan. E vorba de copilul tău. Vrei să-l lași aici deocamdată?

Se străduise din răputeri ca întrebarea ei să nu sune a rugămințe disperată, ceea ce de fapt era. Nu-și dădea seama de ce, dar în acest copil vedea răspunsul la toate rugăciunile ei. Poate totuși prin el avea să ajungă la inima lui Connor.

După ce Connor plecă s-o caute pe Heather și bebelușul adormise în camera de la etaj, Mick se duse la Megan și o privi supărat.

- L-ai lăsat să scape prea ușor, o acuză el.

- Ba deloc. Înainte să-și bată capul ce explicație să ne ofere nouă, trebuie să lămurească lucrurile cu Heather, răspunse ea. Încearcă să vezi care sunt prioritățile.

- Și care sunt prioritățile? întrebă el țăfnos.

Își închipuise că prioritatea era să rezolve situația astfel încât el și Megan să poată demara pregătirile de nuntă. Ceva însă îi spunea că nu era înțelept să aducă subiectul în discuție tocmai acum.

- Connor, Heather și copilul trebuie să fie iarăși împreună, răspunse Megan, apoi îl privi nostalgic. N-ar fi minunat ca asta să se întâmple înainte de Crăciun? Mi-ar plăcea nespun de mult să petrecem sărbătorile cu toții.

- Nimeni n-ar fi mai fericit ca mine, dar Connor e încăpățânat, după cum bine știi. Nu-ți face iluzii prea mari, zise Mick.

Șovăi o clipă, apoi întrebă:

- Ce se întâmplă dacă ei doi nu-și rezolvă problemele?

- Până la urmă o să și le rezolve, răspunse ea cu convingere. Sunt sigură că se iubesc.

- Și între timp noi doi ar trebui să stăm cu brațele încrucișate și să așteptăm? nu se putu stăpâni Mick.

Ținea neapărat să știe ce planuri avea Megan în legătură cu ei doi.

- Mick, în clipa de față nu mă pot gândi la nunta noastră, dacă asta voiai să știi.

El îi studie chipul împietrit și încuviință încet din cap.

- Înțeleg. Presupun că e un răspuns suficient.

Se ridică în picioare, se duse în hol, își înșfăcă haina și ieși din casă, trântind ușa în urma lui. O dată în plus, Megan găsisse scuza perfectă ca să amâne viitorul lor împreună. Și dacă în trecut se întrebasese de va trebui să aștepte o veșnicie ca s-o vadă iar alături de el, acum se întreba de nu cumva și aceea fusese o iluzie.

- De ce a ieșit tata ca o vijelie și atât de abătut? vru să știe Abby, intrând în cameră la două minute după plecarea lui Mick. Aproape că nu m-a băgat în seamă.

Megan oftă.

- Mi-a pus o întrebare și nu i-a plăcut răspunsul meu, recunosc eu.

- Presupun că despre nuntă, zise Abby întristată. În continuare vrei s-o amâni, așa-i?

Megan încuviință din cap.

- N-am de ales.

- Cum să nu? se stropși Abby, privind-o cu atenție și curiozitate. Mamă, de fapt vrei să te recăsătorești cu tata? Credeam că-l iubești, dar poate doar ai vrut să vezi dacă-l poți recâștiga. Adevărat?

Megan era sincer șocată de întrebare.

- Sigur că nu! N-am încetat niciodată să-l iubesc.

- Atunci de ce te folosești de orice pretext posibil ca să nu ajungi în fața altarului?

- Nunta trebuie să aibă loc la momentul potrivit, se apără Megan. Nu numai pentru mine, dar și pentru restul familiei.

- Adică pentru Connor, traduse Abby. Dar nu crezi că la ora actuală are mai multe pe cap decât nunta ta cu tata?

- Sigur că are. Iar noi trebuie să-l ajutăm să depășească momentul, zise Megan.

- Cum? Amânând propria voastră fericire?

- În momentul de față sunt destul de fericită. Eu și tatăl tău suntem împreună, chiar dacă nu ne-am recăsătorit. M-am împăcat cu tine, cu Bree, cu Jess și Kevin.

Abby o privi cu asprime.

- Știi cum vorbești acum? Vorbești la fel ca Connor. Pun pariu că și el i-a spus lui Heather cam același lucru în decursul anilor. Că o iubește, că e fericit, că au tot ce le trebuie, în afară de verighete și de certificatul de căsătorie, bla-bla. Dat fiind că ea tocmai l-a părăsit și și-a lăsat copilul aici cu noi, eu tind să cred că n-au mulțumit-o vorbele lui. Nici tata nu-i încântat de asigurările tale și, dacă nu te trezești la realitate, atunci ai să strici tot, mamă. Are și tata mândria lui. N-am nici o îndoială că știi asta. Mândria e cea care l-a oprit să te urmeze când ne-ai părăsit.

Megan se crispă auzind tonul categoric al lui Abby.

- Tatăl tău nu va renunța, spuse ea.

Dar judecând după felul în care plecase din casă mai devreme, nu mai era atât de sigură.

- Iar dacă renunță, atunci înseamnă că așa a fost să fie.

- Oh, mamă, știi bine că nu-i așa. Dacă pe tata îl apucă o criză de orgoliu și ajunge la concluzia că tu mereu găsești o scuză ca să amâni nunta, te va lăsa baltă.

Megan își dădea seama că Abby știa ce vorbește, dar nu accepta să fie împinsă de la spate ca să accepte o dată a nunții doar fiindcă Mick aproape că-i dăduse un ultimatum. În plus, nu se ajunsese încă la așa ceva. Poate că se simțea frustrat. Sau supărat. Dar nu avea să renunțe, cel puțin deocamdată.

- Te asigur că eu și tatăl tău o vom scoate la capăt. Îți promit.

Abby o privi cu scepticism.

- Sper că da, mamă, pentru binele tău, fiindcă nu știu dacă vei mai putea fi vreodată fericită în caz că ratezi șansa de a fi iar cu tata.

Deși nu avea de gând să recunoască cu glas tare, Megan își puna și ea aceeași întrebare.

Neștiind ce să facă după ce-i întorsese spatele lui Megan, Mick porni într-un târziu spre cafeneaua lui Sally. Spre uimirea lui, îi găsi acolo pe Kevin și pe Connor. Se încruntă la fiul cel mic.

- Parcă era vorba că te duci să dregi situația cu Heather.

- M-aș duce dacă aș reuși să dau de ea, răspunse Connor cu profundă tristețe. Nu răspunde la mobil, și nici meni dintre cei pe care i-am sunat ca să întreb de ea nu vrea să-mi spună dacă știe unde este.

- Presupun că așa-ți trebuie, mormăi Mick, trântindu-se pe scaun lângă Kevin și comandând o cafea și o felie de plăcintă cu mere caldă, cu înghețată.

Connor îl privi posomorât.

- Bravo, tată, mulțumesc pentru ajutor.

Mick era pe cale să-i răspundă, dar Kevin interveni înainte să se iște o ceartă.

- Dar tu ce cauți aici, cu aerul că ți-ai pierdut cel mai bun prieten? îl întrebă el pe Mick. Credeam că vrei să-ți petreci fiecare clipă cu mama, de când s-a înapoiat în oraș.

- Eu și maică-ta nu prea ne înțelegem în clipa de față, recunosc Mick.

Connor se luminează la față.

- Ai renunțat la intenția de a te recăsători cu ea? întrebă el plin de speranță. Am știut din capul locului că-i o idee proastă. Era și timpul să te trezești la realitate.

- Habar n-ai de nimic! replică Mick. O să ne recăsătorim, dar poate nu când mi-am pus eu în minte.

Kevin se încruntă.

- Cum nu? Aveam impresia că nunta era bătută în cuie pentru Revelion.

Mick îl săgetă pe Connor cu privirea, în timp ce Sally îi pune în față cafeaua și o felie de plăcintă.

- Maică-ta pare să creadă că nu vom fi niciodată fericiți dacă Connor nu-i de acord să fim iarăși împreună. Mai crede și că nu trebuie să ne căsătorim cât timp viața lui e dată peste cap.

Connor îl privi neîncrezător.

- Adică și de data asta e vina mea?

- Eu am spus care-i situația, răspunse Mick, înfigând furculița în plăcintă și apucând o bucată mare de măr acoperit cu înghețată de vanilie topită. Mama ta vrea să fim cu toții o familie mare și unită și până nu se întâmplă asta nu-i de acord cu nunta.

- Îți dai seama că dacă vrei să fie toți din familie fericiți în același timp, ai tot atâtea șanse ca atunci când vrei să aduni mâțe la un loc? exclamă Connor. Suntem prea

mulți. Viața e cum e. Multe nu merg așa cum trebuie. Oamenii se mai și ceartă.

- Ei bine, toate astea trebuie să înceteze, declară Mick. Vorbesc foarte serios. Vreau ca nunta asta să aibă loc și jur pe ce am mai scump că nimeni și nimic nu-mi va sta în cale!

Se încruntă la Connor.

- Și mai ales, nu tu!

- Tată, eu am problemele mele, protestă Connor. Tu și mama trebuie să vi le rezolvați singuri pe ale voastre.

- Măcar de ar fi așa, mormăi Mick.

Kevin ridică mâna.

- Gata, opriți-vă aici. Dacă mama vrea ca Connor să fie fericit, atunci hai să ne preocupăm puțin de el. Connor, ai idee unde s-ar fi putut duce Heather? Ai încercat la părinții ei?

Connor se strâmbă.

- Părinții ei sunt supărați pe noi. N-au fost de acord cu decizia noastră de a avea un copil fără să ne căsătorim. Mă îndoiesc că Heather s-a dus la ei. Măcar pentru faptul că n-ar suporta să admită că l-a abandonat pe nepotul lor și că l-a lăsat cu mine.

- Există vreun loc unde-i plăcea să meargă atunci când voia să rămână singură cu gândurile ei? insistă Kevin. Pe plajă, la munte?

Connor clătină din cap.

- Păi, cât de bine o cunoști pe fata asta? întrebă Mick. Am impresia că habar n-ai ce obiceiuri are.

- O cunosc la fel de bine cum o cunoști tu pe mama, replică Connor.

- De ce trebuie să-mi răspunzi așa? se răsti Mick. O cunosc pe mama ta mai bine decât pe oricare altă ființă din lumea asta.

- Se pare că nu știai cât era de tristă când v-ați căsătorit, nu se lăsă Connor. Sau n-ai vrut să iei în seamă semnele?

Mick se zbârli, dar nu putea nega adevărul spuselor lui Connor. Știuse cât de nefericită era Megan. Pur și simplu nu-și închipuise că l-ar putea părăsi.

- Am făcut și eu greșeli, ca tot omul, și cea mai mare a fost că m-am prefăcut că nu observ nefericirea ei, recunosc el. De asta vreau să vă îndemn să învățați și voi din experiența mea. Dacă o iubești pe femeia asta, atunci trebuie să fii conștient de lucrurile importante pentru ea.

- Știu foarte bine ce e important pentru Heather, zise posomorât Connor. Vrea să se mărite. N-a vrut să recunoască față de mine. Mi-a jurat că înțelege atitudinea mea față de căsătorie. Chiar și după ce a rămas însărcinată, a susținut că nu avea nimic împotriva să stăm împreună și să fim o familie. Spunea mereu exact ce voiam eu să aud.

Oftă din adâncul sufletului.

- Dar nu credea nici un cuvânt din ce zicea.

Mick își privi fiul în ochi și îi văzu durerea și deruta din privire. Era ceva ce înțelegea și el. Megan îi spusese și ea de atâtea ori exact ce dorea el să audă, iar el fusese mult prea plin de sine ca să priceapă că nu erau decât încercări de a menține liniștea în cuplu în puținul timp pe care-l petreceau împreună pe atunci.

- Deci, fiule, cum ai de gând să rezolvi situația? îl întrebă Mick pe Connor. Știi ce ai să-i spui când ai s-o întâlnești? Știi ce ai să faci?

Connor clătină din cap.

- Sincer să fiu, n-am nici cea mai mică idee. Nu pot renunța la atitudinea mea dintotdeauna. Asta sunt și asta cred.

- Și asta contează pentru tine mai mult decât femeia ta, mai mult decât să-ți ții familia unită? insistă Mick.

Connor încuviință din cap, dar nu mai părea chiar atât de convins. La fel ca mulți alți O'Brien, și el voia să-și impună propria voință, chiar dacă asta însemna să fie egoist și orb la cei din jur.

- Adică ai prefera s-o pierzi pe ea decât să cedezi? întrebă Kevin, privindu-și fratele fără să-i vină a crede. Atâta lucru știu și eu despre o căsnicie, că ai drepturi, dar și obligații. Amândoi partenerii trebuie să accepte compromisuri.

- Să mă însor când nu cred în căsătorie ar însemna mai mult decât să cedez sau să fac un compromis, insistă Connor. Ar însemna să-mi încalc principiile.

- Nobilă poziție, comentă Kevin. Dar îți garantez că nu-ți va ține de cald noaptea și te asigur că-ți vei vedea fiul doar de sărbători și din când în când în weekend. Ești avocat de divorțuri. Știi bine cum merg treburile în astfel de situații.

- Aici nu-i vorba de nici un divorț, nu se lăsă Connor. Nam fost căsătoriți niciodată.

Kevin clătină din cap.

- Vorbești de parcă asta ar simplifica lucrurile. Nu crezi că într-un astfel de caz custodia devine și mai dificilă? Ce fel de pretenții legale ai asupra copilului? Ai măcar numele tău înscris pe certificatul lui de naștere?

- Bineînțeles că da, se încruntă la el Connor. De fapt, tu de partea cui ești?

- De partea ta întotdeauna, răspunse Kevin. Afară de cazul când ești prea încăpățânat ca să recunoști ce-ți dorești cu adevărat.

- Vreau ca Heather și copilul meu să se întoarcă acasă, declară apăsător Connor.

- Dar numai dacă tu stabilești condițiile, replică Kevin.

Aruncă o privire spre Mick și ridică ceașca de cafea într-o imitație de toast.

- Nu așa fac toți cei din familia O'Brien?

Mick oftă adânc.

- Ba da, așa e.

Ceva îi spunea că el și fiul lui trebuiau să găsească o altă cale, altfel amândoi urmau să piardă persoanele cele mai importante din viața lor.

capitolul 9

De când își văzuse tatăl, Mick Junior se făcuse năzuros. Era clar că se săturase de acele fețe străine și că voia să fie iar cu mama sau cu tatăl lui. Megan nu mai știa ce să facă. Se plimbase cu el în brațe prin toată casa. Nell găsisese în pod câteva dintre jucăriile și sunătoarele multicolore ale lui Davy și le adusese jos, dar copilașul nu era deloc interesat de ele.

- Probabil că-i dau dințișorii, trase concluzia Nell. Am să-i aduc ceva rece pentru gingii.

Din păcate, nici metoda aceasta nu dădu rezultate. Copilul pur și simplu își schimonosi fețișoara și începu să plângă și mai tare. În cele din urmă, ajunsă la capătul puterilor, Megan îi telefonă lui Connor.

- Trebuie să vii încoace, zise ea de cum îi auzi glasul în receptor.

- De ce? Iar renunți să mai ai grijă de un copil?

- Mai scutește-mă de sarcasmele tale, replică ea. Copilul are nevoie să vadă un chip familiar. Cum n-am de unde s-o iau pe mama lui, ci doar pe tine, tu ești cel care trebuie să apară aici.

În același moment, copilul mai scoase un urlet, ca și cum ar fi vrut să-i confirme spusele.

- Vin imediat, zise Connor, neașteptat de prompt.

Șovăi puțin, apoi adăugă:

- Între timp, dacă i-ai putea cânta, să știi că-l ajută. Îi place când îi cântă Heather, mai puțin când îi cânt eu. Eu nu pot duce o melodie până la capăt și e clar că asta nu-i convine. Probabil e un viitor critic muzical.

Megan chicoti.

- Să știi că și tu erai la fel, îi aminti ea. Îți plăcea când eu sau tatăl tău îți cântam, dar dacă Bree sau Abby încercau să te calmeze în același mod, ți-ai așa de tare că le acopereai pe amândouă.

Connor amuți, poate surprins că Megan își amintea ceva despre copilăria lui.

- Ajung în câteva minute, zise el în cele din urmă.

Fericită că Connor era în drum spre casă, Megan luă copilul în brațe și începu să se plimbe prin casă cântând melodia „Când ochii irlandezi zâmbesc”. Fusesse cântecul preferat al lui Connor, mai eficient decât oricare cântec de leagăn. Spre uimirea ei, copilașul i se cuibări la piept.

- Ce ți-e și cu O'Brienii ăștia, murmură ea. Au Irlanda în sânge, oricât de departe s-ar găsi de Dublin.

Sui iar la etaj și în timp ce așeza copilașul adormit la loc în pătuț, auzi pașii lui Connor urcând în grabă scara.

- Doarme, șopti el mirat în clipa când pași în cameră.

- Trucul cu cântatul a funcționat perfect, îi spuse Megan. Regret că te-am făcut să bați drumul până aici pentru nimic. Pur și simplu îmi părea tare rău că-i singur într-un loc necunoscut.

- Nu face nimic, oricum simțeam nevoia să-l văd.

Connor oftă din adâncul sufletului și se așeză, cu ochii la fiul lui. Își trecu ușor degetul peste obrăjorul copilului.

- E frumos, așa-i?

- Arată exact ca tine când erai de vârsta lui, îi spuse Megan.

Connor o privi îndoielnic.

- Nu așa spun toate bunicile?

- Doar dacă-i adevărat. Dacă aș avea aici albumul cu pozele tale de bebeluș, ți-aș putea dovedi.

Connor se încruntă.

- Păi, unde-i? Nu l-am văzut de ani întregi. Îmi închipui că-i dosit în pod, în vreo cutie.

Megan clătină din cap.

- E la New York, la fel ca toate celelalte.

- Ai luat cu tine albumele noastre de bebeluși?

Ea încuviință din cap.

- Pentru mine era o mângâiere să le răsfoiesc. Îmi aminteau de ce am lăsat în urmă. Am păstrat și diverse decupaje despre fiecare, precum și pozele pe care mi le-au trimis bunica ta și tatăl tău după ce am plecat. Într-o bună zi am să vi le înapoiez, ca să le puteți arăta copiilor voștri. Albumele astea și cele din anii de școală conțin toată viața voastră. Le am și pe acelea.

Connor nu prea știa cum să reacționeze la pornirile sentimentale.

- N-am știut, murmură el.

- Ce n-ai știut? întrebă ea. Că mi-a fost dor de voi? Sigur că mi-a fost. Sunteți copiii mei, Connor. Aveam atâtea amintiri cu voi, dar nu erau nici pe departe suficiente. Nu trecea o zi fără să-mi doresc să vă văd măcar pentru o clipă. Tânjeam să primesc vești despre cum o mai duceți. Mi-era dor de zilele când dădeați buzna în bucătărie după școală, să beți un pahar cu lapte, să mâncați câțiva biscuiți și să-mi povestiți cum a fost la ore.

Megan îi zâmbi fiului ei.

- Îmi aduc aminte de prima dată când ai pomenit de o fată și am înțeles că erai îndrăgostit pentru întâia oară. Îmi mai amintesc și că ți-a frânt inima când s-a dus cu alt băiat la o petrecere de Sf. Valentin. Cred că aveai unsprezece ani.

- Doisprezece, o corectă el, zâmbind larg. Jennifer McGee. Era grozavă! Avea cel mai frumos păr blond pe care-l văzusem vreodată. Mai mult decât atât, putea trimite o minge de baseball la un kilometru. Asta mă impresiona la culme.

Megan râse.

- Da, țin minte.

Chipul lui redeveni serios.

- Heather juca în echipa feminină de softball a liceului. Când am mers la colegiu, a renunțat să joace și s-a făcut majoretă. Dar era la fel de bună la softball. Poate ar fi trebuit să se facă antrenor sau ceva de genul ăsta. M-a învățat să joc bine, la fel de mult cum m-a învățat și antrenorul nostru.

O clipă se opri mirat, de parcă tocmai și-ar fi dat seama de ceva.

- Nu-i ciudat că jocul de baseball m-a apropiat de Jennifer când eram copil și apoi de Heather? Chiar semănau un pic. N-am știut că-mi place un anumit gen de femeie.

- Asta n-ar trebui să te mire, îi spuse Megan. Întotdeauna ai fost constant în privința lucrurilor care contau pentru tine.

Îi surâse larg.

- Unii ar numi asta încăpățănare. Acum că ai ajuns să o cunoști pe Heather, presupun că-ți plac și alte lucruri la ea.

O clipă Megan își imaginează că Connor nu-i va dezvălui mai mult despre sentimentele lui cele mai profunde, dar el răspunse, cu ochii la copil:

- E cea mai calmă femeie pe care am cunoscut-o. Îmi amintește de buni. Când sunt cu ea sunt liniștit, cel puțin așa am fost până în ultima vreme, când am început să ne certăm.

- În legătură cu căsătoria?

Spre surprinderea ei, Connor clătină din cap.

- Nu chiar. Știu că asta își dorește, dar nu aduce vorba despre căsătorie toată ziua bună ziua. De fapt, nici nu pomeneste de așa ceva.

- Atunci, care-i problema?

Connor o privi scurt, apoi întoarse capul.

– Crede că am fost prea aspru cu tine, recunosc eu. Și a fost de-a dreptul furioasă când am refuzat să vin acasă de Ziua Recunoștinței.

– Dacă ai fi venit, ai fi adus-o cu tine? întrebă Megan.

Connor rămase tăcut mult timp, apoi clătină din cap.

– Nu eram pregătit s-o prezint tuturor, să explic relația noastră și copilul. Sincer să fiu, cred că m-am simțit chiar ușurat când tata mi-a cerut să nu mai pun piciorul în casa asta. Sigur că vorbele lui m-au durut, dar principalul sentiment a fost unul de ușurare că deocamdată nu trebuia să mă confrunt cu o asemenea situație. Am amânat-o atâta vreme, încât a devenit un obicei. Unul prost, cred eu.

Megan ezită câteva clipe, apoi îndrăzni să-și pună palma peste mâna lui, pe marginea pătuțului.

– Oh, Connor, secretele au obiceiul să facă lucrurile mai complicate decât ar trebui să fie. Chiar nu aveai încredere că noi vom înțelege sau că măcar vom încerca să acceptăm relația ta?

El o privi neîncrezător.

– Cred că glumești! Tata nu pricepe nimic, exact cum m-am așteptat. Kevin n-a făcut decât să-mi aducă supărare. Cred că în curând voi avea de-a face cu Abby, Bree și Jess.

Șovăi puțin, apoi adăugă:

– Singura persoană care n-a făcut mare caz pe tema asta ești tu.

– Pentru că eu vreau să înțeleg, spuse ea. Și poate pentru că mă simt vinovată pentru atitudinea ta față de căsătorie. Nu de asta nutrești sentimente atât de contradictorii?

– În parte, da. În plus, văd zilnic căsnicii care se destramă. Oameni care ar fi trebuit să se iubească se lasă cuprinși de furie, se umplu de venin și de răutate, iar

eu mă lupt pentru dreptatea clientului meu, fără să-mi îngădui să mă gândesc măcar o clipă la ce e corect pentru cealaltă persoană sau pentru copii. Chiar dacă ți-am purtat pică fiindcă ai plecat, cel puțin tu și tata nu v-ați luptat pentru nimic. Pe vremea aceea eram furios pe el că ți-a cedat atât de mult fără luptă, dar acum înțeleg ce bine a fost pentru noi că totul s-a desfășurat în mod civilizat.

- Știi ce regret eu în toată povestea asta? întrebă Megan. Eu și Mick ne-am preocupat atât de mult să ne comportăm civilizat și să facem situația mai ușoară, încât tu, fratele tău și surorile tale ați ajuns la concluzia că nu-mi păsa de voi într-atât încât să mă lupt pentru voi. Cred că toți v-ați închipuit că eram fericită să scap de voi, când în realitate nimic nu era mai departe de adevăr.

- Presupun că-i simplu să judeci greșit o situație când nu cunoști toate amănuntele, zise el, stânjenit de mărturisire.

- Așa e, încuviință ea, apoi îl strânse în brațe. Dar acum vrem să îndreptăm lucrurile, Connor. Am și făcut primul pas.

Și cu puțin noroc, aveau să regăsească drumul spre relația simplă și plină de iubire pe care o avuseseră odinioară. Era nevoie de timp. Megan era dispusă să aștepte oricât ar fi fost nevoie, dar știa că Mick stătea mult mai prost cu răbdarea.

Duminică seara Mick insistă ca el, Connor și Megan să rămână împreună după cină ca să discute cum se vor descurca, acum că bebelușul locuia la ei.

- Eu nu vreau s-o văd pe mama că-și ia pe cap și grija pentru copil, declară el fără altă introducere.

Din păcate, în aceeași clipă Nell intră în bucătărie.

- Adică sunt prea bătrână ca să mă mai ocup de un copil, Mick O'Brien? întrebă ea cu asprime.

Mick se făcu mititel sub privirea ei.

- Sigur că nu, mamă, dar una e să ai grijă din când în când de un copil și alta să te ocupi de el tot timpul. Vreau să spun că e treaba lui Connor să găsească o soluție.

- Ei bine, te asigur că pot să ajut, declară Nell.

- Sigur că poți, o liniști Megan. La fel și eu.

- Nu, se opuse Connor. Tata are dreptate. Este de datoria mea. Am vorbit deja cu Abby, doica lor se poate ocupa de Mick Junior măcar pentru câteva zile. Am să trec să-l las la ei mâine-dimineață, înainte să plec la Baltimore la lucru.

- Și cine va avea grijă de el noaptea? întrebă Mick. Știu bine câte ore petreci tu la serviciu. Vrei să-l lași la Abby toată ziua și apoi peste noapte?

Connor oftă.

- Am să găsesc o cale s-o șterg de la birou și să mă întorc înainte de ora cinei. Cu puțin noroc, o să dau curând de Heather și vom vedea împreună cum facem. Aranjamentul ăsta nu trebuie neapărat să țină o veșnicie.

Mick se uită la Megan și văzu că are maxilarul încleștat într-o expresie de hotărâre neștrămutată. Era limpede că planul lui Connor nu-i era deloc pe plac.

- Megan, ai tu altă idee?

Ea încuviință din cap.

- Nell, dacă n-ai nimic împotriva, mâine la prima oră eu iau avionul spre New York, rezolv câteva chestiuni la galerie și mă întorc la sfârșitul zilei. Dacă te poți ocupa mâine de copil, îți iau eu locul seara când mă întorc. Connor, copilul rămâne aici până când tu și Heather ajungeți la o concluzie. De-abia a început să se obișnuiască aici cu noi. N-are nici un rost să-l mai plimbăm până acasă la Abby, unde să-l ia în grijă o doică pe care n-o cunoaște.

Mick o privi surprins.

- Vrei să renunți la slujba ta acum? întrebă el plin de speranță.

Era ceva ce-și dorea de multă vreme.

- E singura soluție înțeleaptă, încuviință ea. Oricum mai aveam doar câteva săptămâni. Acum e nevoie de mine, asta dacă Connor nu are nimic de obiectat.

- De ce ar avea? întrebă cu asprime Mick, încruntându-se la fiul lui. Doar îl scoți din belea.

- Ajut familia într-o situație de urgență, îl corectă Megan. Connor, ești de acord?

- Nu știu ce să spun, zise el într-un târziu. Nu mă așteptam să faci așa ceva.

Megan îl privi cu tristețe.

- Poate fiindcă nu te aștepti la prea multe de la mine în general. Lasă-mă să te ajut, Connor. Mi-ar plăcea mult să stau cu copilul, iar dacă prin asta îți ușurez ție situația, atunci sunt fericită să mă ocup de el.

Mick înțelegea că fiul lui era prins între ciocan și ni-covală. Fără îndoială, își dădea seama că era cea mai potrivită soluție. În același timp, această variantă ar fi consolidat rolul lui Megan în viața tuturor, făcând posibilă și nunta într-un viitor apropiat. Mick era în culmea încântării, dar înțelegea ezitarea lui Connor. Măcar de astă dată reuși să-și țină gura, bazându-se pe faptul că fiul lui va face unica alegere înțeleaptă.

Deși părea nehotărât, într-un târziu Connor încuviință din cap.

- Mulțumesc, mamă. E o ofertă foarte generoasă și apreciez sincer că fiul meu va rămâne într-un loc cu care s-a obișnuit cât de cât, alături de persoane care-l iubesc. Buni, mâine îl pot duce la Abby dacă ți-e prea greu să ai grijă de el.

- Prostii, replică Nell. Rămâne aici, cu mine.

- Atunci ne-am înțeles, vorbi Megan. Acum mă duc sus să dau niște telefoane. Trebuie să pun câteva lucruri în ordine înainte să-l sun pe Phillip.

- Ai putea rezolva cu un simplu telefon, sugeră Mick. Ca să-i explici lui Phillip despre ce-i vorba.

Megan clătină din cap.

- Nu, sunt datoare să-i spun față în față, și-n plus, îmi voi putea pune ordine în treburi la galerie, astfel ca altcineva să-mi poată prelua îndatoririle sau poate chiar să administrez galeria de aici pentru un timp. În afară de asta, dacă urmează să rămân la Chesapeake Shores pentru cine știe cât timp, am nevoie să-mi iau mai multe haine.

- Ai să rămâi aici pentru totdeauna, o corectă Mick.

Megan îi aruncă o privire greu de descifrat.

- Tot ce se poate. Dacă se va întâmpla așa, atunci va trebui să închid apartamentul și să-mi expediez toate lucrurile aici, dar acum n-am timp de asta.

Mick renunță să mai insiste. Lucrul cel mai important era că întâmplarea neașteptată cu Connor o aducea pe Megan înapoi la Chesapeake Shores pe o perioadă nedeterminată. Asta însemna că și el va avea timp berechet ca s-o convingă că nunta de Revelion trebuia să rămână cea mai bună opțiune.

Megan se temea de conversația pe care urma s-o aibă cu Phillip. Cu toate defectele lui, care nu erau puține, îi oferise o șansă cu mulți ani în urmă și o pregătise pentru o carieră în artă pe care ajunsese s-o îndrăgească. Faptul că-l lăsa baltă practic fără nici un preaviz nu era chiar modul în care dorise ea să rezolve situația.

Ajunse la galerie din Upper East Side la ora 10 în dimineața zilei de luni, cu două pahare de *caffè latte* în mâini și o expresie de penitență pe față. Phillip era undeva în spate, despachetând o pictură care urma

să fie piesa de rezistență la viitoarea expoziție. Era un tablou îndrăzneț și fascinant, aparținând unui tânăr artist. Megan îl privi cu nespusă admirație.

– Åsta ar trebui să se vândă din clipa în care ne deschidem porțile, zise ea. Celelalte lucrări ale lui sunt măcar pe jumătate atât de bune?

– Sigur, altfel nu i-aș fi organizat o expoziție personală, răspunse Phillip, luându-și cafeaua.

După ce-i aruncă o privire scurtă, o întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

– Am noutăți, spuse ea, dar nu cred că ai să fii prea încântat de ele.

– Mick te-a convins să te muți imediat la Chesapeake Shores ca să vă pregătiți de nuntă, zise el cu un aer resemnat.

Megan îl privi uimită.

– Ești prezicător sau doar ai intuiție? Chiar trebuie să mă mut imediat la Chesapeake Shores, dar nu din pricina lui Mick.

Începu să-i explice ce se petrecuse în acel weekend.

– Åsta-i șansa mea să fac ceva pentru fiul meu și poate astfel să fac pace cu el.

Phillip era șocat.

– Te duci acasă să te joci de-a bunica?

Auzind vorbele lui, Megan se încruntă.

– Nu mă joc de-a nimic. Chiar *sunt* bunică.

– Megan, era cu totul altceva când spuneai că te vei recăsători cu Mick și vei deschide propria ta galerie de artă. Atunci era vorba de bărbatul pe care l-ai iubit întotdeauna și despre o carieră atât de dragă sufletului tău. Ce vrei acum... să stai cu un copil mic... pur și simplu nu e pentru tine. Cum te-aș putea lăsa să faci una ca asta?

– Pentru că nu ai de ales, replică ea sec. E decizia mea, așa că astăzi am să fac tot posibilul să găsesc pe cineva

care să-mi ia locul și care să preia totul așa cum trebuie, dar diseară mă întorc acasă, Phillip. Este ultimul meu cuvânt.

- Eu cred că o să-ți pară rău, comentă el. Și cum rămâne cu galeria? Cu nunta?

- Fiecare lucru la timpul lui, răspunse ea evaziv.

Auzind-o, Phillip se încruntă.

- Vrei să spui că deocamdată ai încetat orice demersuri?

- Doar pentru moment, insistă ea.

- Și Mick ce are de zis despre toate astea? Nu mi-a făcut impresia că ar fi un om prea răbdător.

- Nici el nu are de ales, răspunse ea, dându-și seama că vorbise exact ca Mick.

La rândul ei, lua acum o hotărâre fără să țină seama de bărbatul pe care susținea că-l iubește.

Phillip era la fel de șocat de răspuns cum era și Megan.

- Și cum vede toate astea?

Megan oftă.

- Așa cum le văd și eu când Mick procedează exact la fel, recunosc ea. Dar și acesta e un motiv ca să mă întorc la Chesapeake Shores. Dacă vrem ca lucrurile să meargă bine pentru amândoi, atunci trebuie să găsim o cale mai bună de a comunica. În momentul de față și unul, și celălalt emitem o sumedenie de decizii fără drept de apel.

Phillip miji ochii spre ea.

- Adică aveți probleme?

Ea se încruntă auzind unda de speranță din tonul lui.

- Încetează! Eu și Mick ne vom recăsători.

- S-o vedem și pe asta, replică Phillip.

Ieși fluierând din biroul ei, fapt care o scoase din sărute pe Megan atât de tare încât îi venea să-și ia poșeta

și să plece. Din păcate, simțul răspunderii, atât de adânc înrădăcinat în conștiința ei, o obliga să rămână pe loc.

După câte făcuse Phillip pentru ea, mai putea să-l suporte vreo câteva ore.

Pe urmă avea să se înapoieze la Chesapeake Shores, la ceilalți bărbați din viața ei care o scoteau din sărite.

Mick petrecu ziua de luni așteptând cu nerăbdare întoarcerea lui Megan. Era atât de lipsit de astâmpăr încât într-un târziu mama lui își ieși din fire.

- Trebuie să-ți găsești o ocupație, declară ea. Du-te în pod și adu podoabele de Crăciun.

- Dar nu-i nici măcar 1 decembrie, protestă el.

- Și ce dacă? Măcar așa n-o să mă mai împiedic de tine la fiecare pas. În plus, știi bine cât durează până pregătim casa pentru sărbători. Chiar dacă începi să aranjezi chiar azi exteriorul, o să-ți ia zile întregi până termini.

- Credeam că Jake o să instaleze luminile de afară, bombăni Mick. Nu firma lui s-a ocupat de asta acum câțiva ani? N-are decât să suie el și să coboare scara, nu-i nevoie s-o fac eu. Pe lângă asta, trebuie să-i încurajăm afacerea, ca să câștige bani să întrețină bebelușul pe care îl așteaptă cu Bree.

Nell se proțăpi cu mâinile în șolduri în mijlocul bucătăriei, cu o figură exasperată.

- Chiar vrei să te iei la harță cu mine pe tema asta? Chiar dacă Jake se ocupă de treaba asta, tot va avea nevoie de podoabe. Iar podoabele sunt în pod. Adu-le jos.

Mick făcu stânga împrejur și ieși din bucătărie.

- Băbuță pisăloagă! murmură el.

- Te-am auzit! strigă Nell în urma lui. Vezi că nu ești chiar atât de mare ca să nu te plesnesc când nu-ți ții gura!

- Hai s-o văd și p-asta! îi strigă râzând Mick.

- Nu mă pune la încercare, Michael Devlin O'Brien! îl avertiză Nell, dar și tonul ei trăda că vorbea în glumă. Iar dacă faci atâta gălăgie și trezești copilul, să știi că tu ai să te plimbi cu el în brațe până-l adormi la loc!

De data asta Mick luă amenințarea în serios, așa că începu să suie scările, încercând să nu facă nici cel mai mic zgomot. Nu ajunsese bine la etajul doi când copilul începu să plângă. Mick oftă resemnat și intră în camera lui Connor.

- Te-a trezit bunicul? murmură el, luând băiețelul în brațe și strângându-l la piept.

În clipa următoare se încruntă.

- Nu cumva din pricina scutecului ud?

Se grăbi să-i schimbe scutecul și își dădu seama că micuțul era treaz de-a binelea.

- Ce-ar fi să petrecem puțin timp împreună? întrebă el. Poți veni cu mine în pod, ca să alegem podoabele de Crăciun.

Băiețelul gănguri încântat.

Mick îl puse în coșuleț și urcă în pod cu el. Odată ajuns acolo, își dădu seama că nu era treabă ușoară. Mama lui avusese dreptate.

Într-una din zile se va ocupa să facă ordine în haosul de acolo. În fiecare an își jura că va ordona frumos podoabele de Crăciun, numai că de fiecare dată le îndesa în cutii pe care le punea în primul ungher liber. De regulă, jumătate din cutiile pe care le căra jos nu aveau înăuntru nici măcar o singură podoabă, fiindcă nimeni nu se ostenise vreodată să scrie pe ele ce anume conțineau.

- Se pare că o să avem mult de lucru aici, îi zise el copilului, așezând coșulețul pe o cutie mare și solidă, de unde să poată cuprinde cu privirea toată încăperea în timp ce Mick lucra.

Zări un vechi CD-player, apoi descoperi o cutie cu CD-uri cu cântece de Crăciun depozitată acolo. Puse un CD în CD-player și podul se umplu de acordurile muzicii.

– Pentru atmosferă, îi explică el copilului, în timp ce Johnny Mathis¹ cânta despre castane coapte. Eh, uite tipul ăsta chiar știa să cânte.

În timp ce Mick vorbea, băiețelul închise pleoapele. Era uluitor cât de repede se liniștea la auzul unui glas frumos care cânta un cântec vechi și minunat.

Acum că micuțul adormise, Mick începu să deschidă cutiile, ca să vadă ce era în fiecare și să le care la ușă pe cele cu podoabe de Crăciun. Câteva cutii conțineau doar șiraguri lungi de lumini pentru decorarea exteriorului. Le puse pe rând în priză, dându-le deoparte pe cele care nu funcționau. Era o treabă plictisitoare, dar care îi oferea răgazul să se gândească la cât de diferite vor fi sărbătorile anul acesta, cu un bebeluș în casă și cu Megan revenită pentru totdeauna.

Poate fiindcă îl cuprinsese nostalgia, când ajunse la cutia cu ornamente pe care le confecționaseră copiii când erau mici, se așeză să se uite la ele. Fiecare îi trezea o amintire, începând cu pomul de Crăciun din lut pe care Abby îl pictase într-un verde strălucitor, după care îl presăruse cu bucățele mici de lut în chip de podoabe. Abby avea pe atunci vreo cinci ani, din câte își amintea el, și mergea la grădiniță. Alături era îngerul cam strâmb al lui Bree, cu aripile asimetrice. Mai găsi și tentativa lui Kevin de a modela un cățeluș, o aluzie cât se poate de transparentă că în acel an își dorea să primească un cățel de la Moș Crăciun. La gâtul cățelului Kevin legase o panglică roșie în chip de zgardă.

¹ Cântăreț și cantautor american (n. 1935) (n.tr.)

Primul ornament lucrat de Connor, pare-se la grădiniță, era pur și simplu amprenta mâinii lui pe o bucată de lut, pictată apoi în roșu festiv.

Ultima podoabă îi aparținea lui Jess. Încă de atunci avea probleme cu atenția. Fesul lui Moș Crăciun, dacă era într-adevăr un fes, avea o dâră de alb și una de roșu, dar nimic altceva. Se vedea limpede că se plictisise. Dar numele ei era înscris clar pe verso, probabil de învățătoare.

Mick se strădui să-și amintească de momentele în care copiii le arătasera podoabele, lui și lui Megan, dar nu reuși. Ceva îi spunea că nu fusese de față ca să le vadă ochii strălucind de mândrie sau să-i laude așa cum îi lăuda Megan. Câte momente din viața lor ratase fiindcă fusese la muncă? Majoritatea ocaziilor importante, de asta era sigur. Nu era de mirare că Megan își pierduse răbdarea cu el.

Acum însă avea de gând să îndrepte toate acestea. Nepoții lui vor ști că sunt iubiți. Și nu era prea târziu ca să le arate și copiilor ce mult însemnau pentru el. Dar mai ales îi va dovedi lui Megan că putea fi soțul atent și devotat pe care-l merita.

Numai că mai întâi trebuia s-o aducă în fața preotului în ajun de Anul Nou. Și dată fiind opoziția ei încăpățănată la această idee, pentru Mick era ceva mai ușor de zis decât de făcut.

capitolul 10

Megan uitase cât de istovitor era să îngrijești un copil mic. După-amiază, când băiețelul adormi, era sfârșită. Adormise și ea pe canapeaua din birou când simți că cineva o învelește blând cu pătura. Se foi puțin și deschise ochii, întâlnind privirea îngrijorată a lui Mick.

- N-am vrut să te trezesc, spuse el necăjit. Hai, culcă-te la loc. Ești frântă.

Ea se ridică în capul oaselor și se frecă la ochi.

- Nu. Trebuie să mă scol. Ar trebui să profit de răgaz ca să mai aranjez una-alta în sufragerie. Toate ornamentele pe care le-ai adus din pod trebuie sortate și puse fiecare la locul lor, ca să fie gata când aducem bradul. Fiindcă veni vorba, când îl cumpărăm? Ar trebui să mergem amândoi la sfârșit de săptămână.

- Este prea devreme, protestă Mick. Se usucă până la Crăciun.

Ea zâmbi.

- Așa spuneai în fiecare an. Eu și copiii eram mereu nerăbdători să aducem bradul, iar tu insistai de fiecare dată să mai așteptăm. Am impresia că făceai asta ca să nu fii nevoit să vii cu noi și să ne asculți vorbind despre calitățile fiecărui pom de Crăciun de-a lungul anilor.

Îl privi sfidător.

- Ei bine, anul acesta nu mai aștept. Un brad în casă va ridica moralul tuturor. Putem chema toată familia într-o seară, ca să-l împodobim împreună.

Mick se îmbună.

- Sigur. Dacă așa vrei tu.

- Da, așa vreau.

Megan dădu deoparte pătura și se ridică.

- Și acum, ar fi bine să mă ocup de cutiile alea. Cele mai multe vor merge în camera de zi, dar sunt convinsă că o parte din ornamente sunt pentru sufragerie și pentru hol. E cazul să le iau de aici.

Făcu un semn din cap spre vrafal de cutii din mijlocul încăperii.

- Nu-i neapărat nevoie să te apuci de ele chiar în clipa asta, se opuse Mick. Mai stai puțin și odihnește-te cât ai timp. Dacă se trezește copilul, mă ocup eu de el. Ne-am împrietenit. Avem treabă împreună.

Megan îl privi amuzată.

- Ce treabă?

- Păi, m-am gândit să merg azi în oraș să fac ceva cumpărături.

Megan îl privi nevenindu-i să creadă.

- Vrei să iei copilul cu tine ca să faci cumpărături de Crăciun?

- Am pus căruciorul în portbagaj și am instalat deja scaunul de copii pe care l-a adus Connor aseară. Mă gândeam că micuțului i-ar plăcea să vadă toate luminile și vitrinele împodobite, explică el. Ceilalți copii au mers deja în oraș. N-ar trebui lăsat pe dinafară.

- Mă îndoiesc că-și dă seama dacă-i lăsat pe dinafară, zise cu subînțeles Megan.

- E o chestiune de principiu, insistă Mick.

Megan îl privi amuzată.

- Mick, recunoaște că vrei doar să ai ocazia să te mândrești cu el la cafeneaua lui Sally, așa-i? De fapt, despre asta-i vorba.

Mick ridică din umeri.

- Și ce dacă?

- Cât de frig e afară?

- Habar n-am. Și ce contează?

- Dacă ieși cu copilul în oraș, trebuie îmbrăcat ca pentru afară. Iar când ajungi la cafenea, va trebui să-i scoți o parte din hăinuțe, ca să nu-i fie prea cald. Vin și eu cu tine, declară ea pe un ton categoric.

Se uită în ochii lui Mick.

- Afară de cazul când nu vrei să te însoțesc.

Privirea lui se luminează brusc.

- Sigur că vreau. Va fi ca pe vremuri.

Ea îl privi amuzată.

- La ce vremuri te referi?

- Când duceam copiii să vadă orașul împodobit de Crăciun.

- Mick O'Brien, tu n-ai mers nici măcar o dată cu copiii în oraș să le arăți luminile de Crăciun, îi aminti ea. De regulă, veneai ca o floricea în ajun, îți puneai costumul de Moș Crăciun, ziceai „Ho-ho-ho!” de câteva ori, împărțeai cadourile și mergeai la culcare.

- Ba nu-i adevărat! protestă el indignat. Cine monta jucăriile pentru dimineața de Crăciun?

- De cele mai multe ori, dacă nu puteam eu singură, apelam la mila vreunui vecin care se pricepea să mănuiască o șurubelniță, îi aminti ea. Singura excepție a fost o casă de păpuși pe care ai construit-o tu pentru fete. Pe aceea ai făcut-o singur. Nici nu-mi dau seama cum ai reușit, din moment ce lipseai atât de mult de acasă.

Căsuța fusese construită în stil victorian și realizată până în cele mai mici detalii. Megan fusese la fel de extaziată ca fetele.

- Cred că a fost jucăria lor preferată, îi spuse ea lui Mick. Singurul obiect pe care au acceptat să-l împartă. Și-au adus toate prietenele să vadă ce construisese tatăl lor. Se lăudau că au o construcție originală marca Mick O'Brien, chiar dacă în miniatură.

Mick era uluit.

- Uitasem de asta: unde-i acum căsuța? Ar trebui s-o aibă gemenele.

- E chiar la ele, îi reaminti Megan. A dus-o Trace la ei acasă acum câteva luni. Dacă Bree naște o fetiță, Abby a promis că i-o va da ei după ce gemenele vor depăși vârsta la care să se mai joace cu ea. Presupun că până la urmă va ajunge și la copiii lui Jess.

Mick oftă.

- Am ratat atât de multe, nu-i așa? Am construit căsuța aia, dar nu cred că le-am văzut pe fete jucându-se cu ea.

- Ai ratat cele mai frumoase momente, încuviință Megan. Dar asta nu se va mai întâmpla. Nepoții noștri ne oferă o a doua șansă.

- Adevărat, încuviință Mick, apoi îi aruncă o privire îngrijorată. Fiindcă veni vorba de Jess, îți faci griji pentru ea? Întrebă el pe neașteptate.

Auzind întrebarea, Megan se încruntă.

- De ce mă întrebi? Se descurcă foarte bine cu hanul.

- Fără discuție că da, dar viața ei n-ar trebui să se limiteze numai la atât, zise Mick cu părere de rău. Aici e vorba de o slujbă, dar Jess are nevoie și de un bărbat în viața ei. Are nevoie de copii, așa cum ziceai tu mai adineauri. Abby, Bree și Kevin sunt toți la casa lor. Până și Connor are pe cineva la care ține mult, pe lângă mititelul ăsta de la etaj. Jess e singură. De mult n-a mai fost cu nimeni. Eu sunt îngrijorat în privința ei.

- Când va sosi momentul potrivit, își va găsi pe cineva, zise încrezătoare Megan. De fapt, întotdeauna am fost de părere...

- Ce anume?

- N-are importanță, se retrase ea, cu gândul la Will Lincoln și la felul în care se uita mereu la Jess cu o privire plină de afecțiune.

Megan era deja plecată pe vremea când Jess și Will erau adolescenți, dar avea sentimentul că Will fusese îndrăgostit de Jess în toți anii cât venise în casa lor cu Connor și cu Kevin. Cu toate acestea, acum că erau amândoi adulți, Will nu făcuse nici un pas. Sau poate făcuse și Jess îl refuzase. Megan nu avea de unde ști. Își zise că, dacă îi vâra acum lui Mick în cap ideea, risca să creeze vreo situație penibilă. De felul lui, Mick se amesteca în toate. Iar cunoscând-o pe Jess, intervenția lui ar fi avut exact rezultatul opus.

- Fii sigur că Jess își va da seama când va întâlni bărbatul potrivit, îi spuse ea lui Mick.

- Tare aş vrea s-o văd fericită și la casa ei, răspunse Mick. Știu bine că avem deja o vârstă, dar mi-aș dori să văd casa asta plină de copii.

- Da, știu. Și eu îmi doresc același lucru.

Mick îi aruncă o privire pătrunzătoare.

- Nu m-aș da înapoi să avem și noi doi parte de fericire.

Megan râse la aluzia lui deloc subtilă.

- Așa va fi, îi făgădui ea. La momentul potrivit.

Îl înlănțui cu brațele.

- Pe lângă asta, eu sunt fericită și acum, aici, cu tine, în preajma sărbătorilor. Vom avea un Crăciun de basm, Mick.

- Sper că da, răspunse el, vădit nemulțumit de răspuns și de faptul că Megan nu adusese în discuție ce ar fi putut aduce noul an.

- Mick, vorbi Megan, cu ochii în ochii lui. Te iubesc din toată inima.

- Așa zici tu, mormăi el.

- Ți-aș putea dovedi, sugeră ea cu un aer seducător.

Spre uimirea lui Megan, în ochii lui Mick se aprinse o scânteie, dar răspunsul lui era departe de ce se aștepta ea să audă.

- Nu înainte să ai o verighetă pe deget, declară el foarte încântat de sine.

Megan chicoti. Îl cunoștea prea bine ca să creadă măcar pentru o clipă în avertismentul lui.

- Vorbesc serios, insistă el. Nu înainte să faci din mine un om cinstit.

Fără îndoială, era o răsturnare de situație pe care Megan n-o anticipase și care făcea și mai urgente eforturile de a aduce viața lui Connor pe făgașul cel bun.

În timp ce în cafeneaua lui Sally toți se înghesuiau în jurul copilașului, își făcu apariția Lawrence Riley. Bancherul se duse direct la Mick, și Megan și se aplecă să privească mai îndeaproape băiețelul.

- Ei, dar pe cine avem noi aici? exclamă el, răspunzând la zâmbetul știrb al copilului.

- Pe tizul meu, declară cu mândrie Mick. E fiul lui Connor.

- Am recunoscut din prima clipă genele neamului O'Brien, zise Lawrence.

Își îndreptă spatele și se uită spre Megan, cu o expresie serioasă.

- Tocmai voiam să-ți telefonez în după-amiaza asta.

Lângă ea, Mick încremeni.

- Da?

- Comisia de împrumuturi s-a întrunit azi-dimineață, urmă bancherul.

- Și? îl îmboldi Mick. Nu ne mai fierbe, omule. A obținut împrumutul, așa-i?

Lawrence clătină din cap.

- Îmi pare rău, Megan. Credeam că altfel vor sta lucrurile. Mă tem că, dată fiind starea economiei, comisia a fost îngrijorată că s-ar putea să fie un moment nepotrivit pentru a începe o mică afacere, mai ales una legată de artă, deci costisitoare.

Lui Mick nu-i venea să-și creadă urechilor.

- Chiar și după ce eu...

Văzând expresia îngrozită a lui Megan, își înghiți vorbele.

- Mick O'Brien, ți-ai băgat nasul și aici? întrebă ea cu asprime.

- M-am dus să-l văd pe Lawrence, atâta tot, se grăbi el să răspundă, apoi se încruntă spre vechiul lui prieten. El m-a asigurat că n-aveam motive de îngrijorare, așa că m-am dat la o parte. Și uite, acum ne zice că cererea ta a fost respinsă, deși am lăsat limpede să se înțeleagă că eram dispus să garantez pentru tine.

Lawrence se înroși la față, cu un aer vinovat.

- Repet, îmi pare foarte rău. Poate după câțva timp, Megan.

Megan nu-i luă în seamă scuzele, ci se răsuci spre Mick și mai încruntată.

- Mick, ți-am spus foarte clar că nu voiam să te amesteci.

- Păi, se pare că nici n-a avut prea mare efect, replică el. Dacă m-ai lăsa să-ți scriu un cec, ai putea pune pe picioare afacerea în câteva luni în loc să fii nevoită să cerșești altă finanțare. Încă sunt dispus să fac asta. Lasă-i pe Lawrence și gașca lui de conțopiști miopi să crape de ciudă când vor vedea că ai un succes monstru fără ei.

Megan clătină din cap.

- Nu pot face asta. Dacă ei nu consideră proiectul meu ca fiind solid, atunci de ce aş lua bani de la tine, riscându-i fără rost?

- Fiindcă asta-i visul tău, fir-ar sa fie! explodă Mick cu atâta vehemență încât băiețelul începu să plângă.

Megan se ridică imediat, luă copilul din cărucior și se îndepărtă cu el în brațe, murmurându-i la ureche ca să-l liniștească.

Mick se întoarse spre Lawrence.

- Tu ești șef acolo la bancă sau nu?

- Nu pot lua decizii de unul singur, răspunse Lawrence. Îmi pare sincer rău, Mick, dar dacă am supraviețuit crizelor economice, asta s-a întâmplat tocmai fiindcă am fost prudenți. Megan are un proiect bun. Poate peste câteva luni sau peste un an, putem relua discuția.

Se uită la Mick cu o privire încărcată de regret.

- Dacă ai fi fost cosemnatar, altfel ar fi stat lucrurile, dar ea n-a vrut așa. De fapt, a fost categorică în privința asta.

Mick știa că nu avea rost să insiste. Își dădea seama și că încăpățânarea lui Megan o costase finanțarea pentru galerie. Dar asta nu ușura cu nimic situația, dată fiind dezamăgirea din privirea ei, pe care încerca s-o mascheze arătându-se supărată pe el.

Mai rău decât atât, vestea era o nouă lovitură dată viitorului lor împreună. Fără afacerea care să-i acorde independența pe care și-o dorea, era și mai puțin probabil ca Megan să rămână în oraș.

Mick râsuflă adânc, decis să nu accepte nici un obstacol în calea lor. Habar nu avea cum va drege situația, dar avea să găsească o cale. Toate provocările importante din viața lui fuseseră legate de muncă. Acum se ivise una în viața personală, fără îndoială cea mai importantă cu care se confruntase vreodată.

Megan se mai învârti puțin prin cafeneaua lui Sally cu copilașul care-i scâncea în brațe, străduindu-se din răsuferi să n-o răzbească și pe ea lacrimile. Visul ei tocmai se destrămasese fără veste. Fusesse atât de sigură că banca îi va acorda împrumutul. Nu ceruse o avere, doar un capital care să-i ajungă câțiva ani.

Cât despre Mick, intervenția lui fusese pe cât de enervantă, pe atât de previzibilă. Îi stătea în fire să-și bage nasul. Megan nu-i putea purta pică fiindcă voise

s-o ajute. Pe de altă parte însă, nici nu-i putea îngădui așa ceva.

Așteptă să plece Lawrence, apoi se întoarce la masa lor.

- Rezolvăm noi și problema împrumutului, se grăbi s-o asigure Mick, privind-o îngrijorat. E doar o piedică, Meggie. Atât și nimic mai mult.

- Nu minimaliza problema, Mick. Dacă o bancă unde sunt cunoscută de ani întregi îmi respinge cererea de împrumut, nu aş crede că altă bancă o va privi mai favorabil.

- Nu uita că mai exist și eu, replică el. Eu cred în tine și am și banii necesari.

Ea îl privi exasperată.

- De câte ori vrei să-ți repet că nu?

O clipă el păru că ar vrea s-o contrazică, dar se răzgândi.

- Oferta rămâne în picioare, în caz că vei privi lucrurile altfel. Între timp, care-i pasul următor?

- Nu prea știu, recunosc eu. Sinceră să fiu, încă nu mi-am revenit din șoc. Eram atât de sigură...

Ridică din umeri.

- Dar presupun că în zilele noastre nimic nu mai e sigur.

- Cum rămâne cu parteneriatul cu Phillip despre care pomeneai zilele trecute?

- Îmi închipui că rămâne o opțiune, răspunse ea, deși se temea să se întoarcă la Phillip și să-i povestească despre noua opreliște în planul ei de a se muta la Chesapeake Shores și de a-și deschide propria galerie.

Probabil Phillip ar fi considerat faptul drept un argument în plus ca Megan să rămână la New York, unde avea o slujbă stabilă.

- Nu pari prea încântată de varianta asta, spuse Mick, dovedind o intuiție surprinzătoare.

- Nici nu sunt. Argumentele pentru care vreau să mă descurc de una singură rămân aceleași. Chiar și Phillip considera că aş fi mai fericită să am control total asupra afacerii, deşi pe de altă parte era dispus să lucrăm în parteneriat.

- Asta fiindcă n-o să mai daţi ochii unul cu altul? Întrebă Mick. Sau te temi că-ţi va ştirbi autoritatea de a lua decizii?

- Mai mult ca sigur că așa s-ar întâmpla, admise ea. Deşi am lucrat bine împreună întotdeauna, am ştiut mereu că el e şeful şi că deciziile lui erau fără drept de apel. Mă îndoiesc că pe viitor aş putea schimba balanţa puterii.

- Dar cum rămâne...

Mick nu apucă să-şi ducă gândul până la capăt că Megan îl întrerupse.

- Am putea să nu mai discutăm despre asta? Îţi spun deschis că nu am nici cea mai mică idee ce va urma, iar în momentul de faţă sunt prea supărată ca să mă gândesc la așa ceva.

Mick încuviință din cap.

- De acord, cât timp ştii că-ţi stau alături şi că voi face tot ce e nevoie ca să te ajut să reuşeşti.

- Ştiu asta, Mick şi apreciez că ai încredere în mine, mai mult decât îţi închipui tu.

Megan şovăi o clipă, apoi întrebă:

- Şi acum, nu putem pleca acasă?

Dintr-odată, ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să colinde prin oraş şi să se uite la vitrine.

- Oricum e prea frig pentru copil.

Mick o privi plin de îngrijorare.

- Ce ar fi să duci tu copilul acasă? Eu aş mai avea câteva lucruri de rezolvat, dacă tot sunt în oraş.

- Dar cum ai să te întorci acasă?

- Încă mai pot să merg pe jos, nu? răspunse el ușor agasat. Dar dacă n-am să fiu în stare, nu mă îndoiesc

că voi găsi pe cineva dintre nenumăratele mele cunoștințe din acest oraș care să mă ducă cu mașina.

– Fă cum crezi, replică ea pe același ton iritat.

Îi aruncă o privire bănuitoare.

– Sper că nu te duci la bancă...

– I-am spus lui Lawrence tot ce aveam de spus cât timp a fost aici, o asigură Mick. Până și eu am destulă minte ca să nu bat la o poartă închisă.

– Bine atunci, se învoui Megan, îmbrăcând din nou băiețelul cu hăinuța călduroasă și înfășurându-l bine în pătură. Ne vedem acasă.

Mick ieși împreună cu ea și o așteptă să instaleze copilul în scăunelul lui. După ce Megan sui la volan, Mick mai ținu câteva clipe portiera deschisă.

– Meggie, ești sigură că poți conduce? Văd că ești încă foarte tulburată.

– Sunt bine, insistă ea. Până acasă nu sunt nici trei kilometri. Chiar de-aș fi făcut o criză de isterie, ceea ce nu-i cazul, și tot aș putea parcurge distanța asta.

– Îmi fac griji pentru tine, atâta tot, zise Mick.

Megan clipi ca să-și stăpânească lacrimile care amenințau să-i alunece pe obraz.

– Știu, murmură ea, îndrăznind să-l privească în ochi. Te rog să nu fii. Asta nu face decât să înrăutățească situația.

– De ce? întrebă el, fără să înțeleagă.

– Fiindcă nu cred că acum pot să suport compătimirea ta sau privirea asta care îmi spune că deja te frământă pentru noul obstacol în calea căsătoriei noastre.

– Și e așa sau nu? întrebă el serios.

– Se prea poate, recunosc ea. Pur și simplu nu știu. Lasă-mă să plec, Mick. Trebuie să mă gândesc și crede-mă că nu pot cât timp te tot agiți în jurul meu, chiar dacă o faci cu cele mai bune intenții.

Mick închise cu grijă portiera și se îndepărtă de mașină. Dar îngrijorarea de pe chipul lui se adânci în clipa când Megan demară. Ea se întrebă cu cât ar fi fost el mai îngrijorat dacă ar fi văzut-o cu obraji în lacrimi.

O oră mai târziu, când Bree, Jess și Abby sosiră acasă, la câteva minute una după alta, Megan înțelese că Mick fusese cel care adunase toată familia laolaltă. Nell apărură și ea cu un ceainic cu ceai proaspăt și un platou cu prăjiturele de casă cu merișoare și portocale. Cum de regulă soacra ei cocea prăjituri la prima oră a dimineții, Megan deduse că și Nell primise un telefon urgent.

– Presupun că nu-i o simplă coincidență, zise Megan, neștiind dacă să râdă sau să plângă.

– Tata a trecut pe la florărie, mărturisi Bree.

– Și pe la han, îi ținu isonul Jess.

– Pe mine m-a sunat, zise și Abby. Slavă Domnului că azi lucrăm acasă și n-am plecat la Baltimore.

Megan clătină din cap.

– V-a dat și instrucțiuni ce anume să faceți?

– Să-ți ridicăm moralul, răspunse de îndată Abby.

Bree scoase catalogul cu aranjamente florale.

– Mă gândeam că am putea continua discuția despre florile pentru nuntă. Pe mine mă înveseleau întotdeauna conversațiile despre nuntă pe vremea când eu și Jake făceam pregătiri pentru nunta noastră.

Dădu la iveală un mic buchet de crini pe care îl ținuse ascuns la spate.

– Am făcut și buchetul ăsta, ca mostră. Ce părere ai?

– E superb, răspunse cu sinceritate Megan. E mult mai simplu și mai aproape de ce aveam eu în minte.

Cu toate astea, nu avea chef să discute în continuare despre nuntă.

– Propun să vorbim despre bebelușul tău, zise ea.

Bree se încruntă.

– Bine, dar mai sunt luni întregi până atunci. Nunta...

– Deocamdată nu fixăm o zi anume, răspunse sec Megan.

Abby și Jess se uitară una la alta. Spre surprinderea tuturor, de data asta vorbi Jess.

– Mamă, mie mi se pare că e momentul cel mai potrivit ca tu și tata să duceți la bun sfârșit ce v-ați propus.

Megan o privi uluită.

– Momentul cel mai potrivit? Când eu și Connor abia dacă am început să mai schimbăm o vorbă? Când mama acestui copil a dispărut fără urmă și când proiectul meu de afaceri a căzut? Scumpa mea, te iubesc, dar nu-i deloc momentul să fim romantici și sentimentali. Trebuie să fiu realistă. Cum m-aș putea gândi să mă căsătoresc tocmai acum?

– Îl iubești pe tata? întrebă solemn Jess.

– Bineînțeles.

– Vrei să te măriți cu el? vru să știe Bree.

– La momentul potrivit, sigur că da.

– Și cine decide când e momentul potrivit? interveni și Abby. Numai tu? Și ce înseamnă „potrivit”? Când totul va fi în perfectă ordine? Cred că poți trece peste asta, mai ales când e vorba de familie.

– De acord, vorbi și Nell. După cum spunea răposatul meu soț, ori pescuiești, ori dai drumul la momeală, Megan. Și cred că Jess are dreptate. E cât se poate de normal să te căsătorești când nu ești prinsă până peste cap cu proiecte de afaceri. Când vei începe să te preocupi de ele, vei fi prea ocupată ca să te bucuri de ziua cea mare.

– Întocmai, mamă, întări Jess.

Megan știa că toate vorbeau în interesul ei. Mai știa și cât de mult doreau s-o vadă iarăși alături de Mick. Totuși, nu înțelegea cum de nu vedeau că un mariaj nu putea începe cu atâta tulburare în jur. Era greu să faci

o căsnicie să funcționeze chiar și atunci când astrele erau aliniate favorabil din capul locului.

Jess oftă din adâncul sufletului.

- Nu se lasă convinsă, spuse ea, văzând că Megan nu scotea o vorbă.

- Îmi pare rău, dar nu pot, răspunse Megan.

- Bun, și atunci care-i principalul obstacol? întrebă Bree. Lasă-i deoparte pe Connor și pe Heather. E problema lui și va trebui să și-o rezolve singur. Ce anume îți stă în cale atât de mult? Relația ta cu Connor sau povestea cu împrumutul?

- Amândouă sunt importante, răspunse Megan.

- Atunci eu am să vorbesc cu Connor și am să dreg situația, declară senină Jess, convinsă că va reuși să-l înduplece pe fratele ei.

- Iar eu mă voi ocupa de problemele financiare, se oferă Abby. Dă-mi o copie după proiectul de afaceri, de rest mă îngrijesc eu.

Bree îi zâmbi larg lui Megan.

- Cam asta ar fi. Mai ai nevoie de ceva?

Megan le privi cu îndoială. După ele, problemele păreau nespuse de simple, ceea ce dovedea cât erau de naive.

- Veniți la mine după ce veți rezolva ce v-ați propus și atunci mai stăm de vorbă, le aruncă ea provocarea.

Fiicele ei se ridicară în picioare.

- Ne vedem mâine, tot aici? întrebă Jess.

- De acord, acceptă Bree.

- Eu ar trebui să plec la Baltimore, dar mă descurc, se învoi și Abby. Nu pot rata întâlnirea asta, e prea importantă pentru mine.

Megan le auzi plecând și vorbind entuziasmate între ele.

- Știi bine că vor reuși, așa-i? întrebă Nell cu o privire amuzată. Și atunci ce ai să faci? Mai ai și alte pretexte?

- Dacă vor reuși imposibilul, și asta până mâine, atunci mă pregătesc să-mi fac rochie de nuntă, promise Megan.

Dar era convinsă că nu va fi nici pe departe cazul.

capitolul 11

După cină, Mick se furișă afară pe terasă ca să-și fumeze pipa și să dea câteva telefoane. Ardea de nerăbdare să afle ce se petrecuse în cursul după-amiezii, când fetele veniseră s-o mai înveselească pe Megan. La cină, Megan fusese surprinzător de tăcută, chiar și când el o întrebase deschis cum decursese vizita.

Avea de gând să înceapă prin a-i telefona lui Jess, de regulă foarte dispusă să-i împărtășească impresiile ei. De cum formă numărul, auzi un telefon sunând în imediata lui apropiere. Când Jess răspunse, Mick privi în jur.

- Unde naiba ești? întrebă el.

- Pe alee în fața casei, răspunse ea. Unde ești tu?

- Pe terasă.

- Ah! Mirosul tutunului de pipă ajunge până aici.

Fata ocoli casa și zâmbi spre el.

- Mama și buni știu că ești aici și că fumezi pe furiș?

- Fumez pipă și femeile alea două n-o să-mi spună mie ce să fac, bombăni el. Dar tu ce cauți aici a doua oară astăzi? Te-ai înțeles cu mama ta să vă întâlniți din nou ca să stați de vorbă despre nuntă?

- Din păcate, nu, răspunse ea. Dar sunt într-o misiune premergătoare nunții. Treaba mea e să-l aduc pe Connor la sentimente mai bune. E aici? Nu i-am văzut mașina.

- Trebuie să fie parcată undeva în spate. El e sus cu fiu-său, spuse Mick. Și ce anume speră să realizezi?

- Mama a fost de acord... mă rog, în bună măsură de acord... să înceapă pregătirile de nuntă dacă reușim să dregem relația cu Connor și să rezolvăm cu finanțarea

galeriei. Abby se ocupă de finanțare astă-seară. Sarcina mea e să vorbesc cu Connor.

Mick o privi amuzat.

- Îmi place planul vostru. Dar nu-mi fac prea mari speranțe în ce privește rolul tău. Connor nu pleacă urechea la nimeni.

- Pe mine mă va asculta, declară încrezătoare Jess. Eu am fost mai afectată decât el când a plecat mama, și totuși am iertat-o.

Ridică din umeri.

- Mă rog, în cea mai mare parte. Ar putea și el să facă același lucru sau măcar să dea impresia asta până terminăm cu nunta. Am refuzat trei evenimente de Revelion fiindcă tu ai închiriat tot hanul. N-am de gând să pierd bani din pricina încăpățânării lui Connor.

Mick clătină din cap.

- Atunci, succes! îi ură el. Să mă anunți și pe mine ce ai făcut. Ceva îmi spune că ai să vii înapoi cu coada între picioare în mai puțin de cinci minute.

- Of, pesimistule! îl apostrofă Jess. Cunoscut prea multe secrete ale lui ca să mă dea pe ușă afară fără să mă asculte.

Mick se holbă la ea.

- Adică o să-ți șantajezi propriul frate?

- Dacă e cazul, da, declară ea veselă. N-ar fi prima oară. Am descoperit de mult avantajele de a fi o surioară curioasă.

Mick clătină din cap și o lăasă să plece. În același moment auzi sunând mobilul.

- Eu sunt, tată, răsună glasul lui Abby. Poți vorbi?

- S-a întâmplat vreodată să nu pot? i-o întoarce el.

- Voiam să știu dacă mama e prin preajmă.

- Nu. E înăuntru, o ajută pe bunica ta să strângă masa.

- Aha, deci le-ai lăsat la treburile casnice, zise cu răceală Abby. Oare de ce nu mă mir?

- M-ai sunat ca să mă scoți din sărite?

- Nu, te-am sunat fiindcă am nevoie de bani pentru galeria mamei.

- Dar nu vrea bani, îi reaminti Mick.

- N-o să știe în veci că sunt de la tine. Adun un grup de investitori care să cumpere acțiuni. Tu vei avea cele mai multe. Eu și Trace vom deține o parte, iar ceilalți vor cumpăra și ei câteva. Chiar și buni. Tot ce va ști mama e că are sprijin financiar pentru galerie.

- Chiar crezi că vei reuși? întrebă sceptic Mick. Dacă te întorci la ea cu finanțarea în douăzeci patru de ore, se va întreba de unde ai făcut rost de bani atât de repede.

- Am făcut rost de bani atât de repede fiindcă toată viața mea m-am ocupat de aranjamente financiare pentru persoane în căutare de investiții solide, răspunse Abby. Sunt foarte pricepută la ce fac. Nu cred că va avea îndoieli în privința asta, mai ales dacă am să-i vorbesc foarte convingător.

Mick chicoti auzind șiretlicul. Nici el n-ar fi găsit unul mai bun.

- Contează pe mine. Doar spune-mi suma și-ți scriu un cec de îndată ce ai nevoie de el.

- Mă gândesc că dacă deschid un cont și depun toți banii la prima oră, iar apoi îi înmânez cecul, îi va fi foarte greu să mă refuze.

- Chiar calci pe urmele mele, declară el mulțumit. Îmi pare rău că nu mi-a trecut mie prin minte ideea asta.

- Tu ai ținut prea mult să ai o abordare directă, îi spuse Abby. Eu am conceput planul de investiții în așa fel încât mama să poată în timp să răscumpere investiția,

ceea ce va fi pe placul ei. Aici e vorba strict de afaceri, chiar dacă se implică toată familia.

- Știi bine că dacă află șmecheria, s-a zis cu tine, o preveni Mick.

- Sunt dispusă să-mi asum riscul, numai să aibă loc nunta, răspunse hotărâtă Abby.

- Ce ar fi să ne vedem la bancă mâine la prima oră? propuse Mick.

- Nu facem treaba aici, explică Abby. Mă duc la o bancă din Baltimore. Așa va părea mult mai real. În plus, de ce să-i aduc profit lui Lawrence? Am de gând să-i dau cu tifla când galeria mamei va fi o mare reușită.

- Să mă anunți și pe mine când faci asta, zise Mick. Trace nu se supără că vrei să-i dai o lecție lui taică-său?

- Glumești? El e cel care a insistat să merg la o bancă din Baltimore.

- Îmi place soțul ăsta al tău, zise aprobator Mick.

- Am să-i spun asta, răspunse Abby. Și acum trebuie să plec, tată. Dacă poți, treci să lași cecul mâine la prima oră, da?

- Pot să ți-l aduc acasă chiar acum, dacă vrei.

- Nu. Vreau să am și eu parte de o oră de liniște cu soțul meu. Mâine-dimineață e foarte bine. Te iubesc.

- Și eu te iubesc.

Mick închise telefonul, simțindu-se mult mai optimist. Văzând că Connor încă n-o dăduse pe Jess pe ușă afară, deveni și mai încrezător. Te pomenești că până la urmă copiii lui cei isteți aveau să reușească acolo unde el dăduse greș, convingând-o pe Megan să meargă la altar la data convenită. Bineînțeles, avea și el un as în mânecă, de care intenționa să se folosească chiar în seara aceea.

Megan era istovită. Toate întâmplările de peste zi, cu bune și cu rele, își spuneau cuvântul. Acum nu-și dorea

decât să se relaxeze cu o baie fierbinte și apoi să se vâre în așternut, pe patul ei confortabil și să adoarmă în brațele lui Mick.

Ajunsă în capul scărilor, îi auzi pe Jess și pe Connor certându-se. Încercă să nu-i ia în seamă și se duse în camera pe care o împărțise dintotdeauna cu Mick. Când Megan începuse să vină iarăși în oraș să-și viziteze familia, Mick insistase ca ea să doarmă aici, iar el să se mute în camera de oaspeți. În ultima vreme, totuși, dormeau amândoi în patul pe care-l cumpăraseră împreună cu ani în urmă, imediat după luna de miere. În patul acela își făuriseră nenumărate amintiri și făcuseră cinci copii.

Megan luă un neglijeu curat din sertar, apoi intră în baie și umplu cada cu apă fierbinte și spumant. Aprinse câteva lumânări și se cufundă în apa relaxantă. În câteva clipe pleoapele i se închiseră.

O trezi atingerea lui Mick. Stătea lăsat pe genunchi lângă cadă, cu un licăr cunoscut în ochi și un surâs pe buze.

– Mare mirare că nu te-ai înecat, zise el, plimbându-și degetele pe brațul lui Megan și stârnindu-i un val de senzații minunate.

– Știam că nu risc nimic. Știam că ai să vii curând, răspunse ea. Mă ajuți să mă ridic?

Se ridică și câțiva stropi rămași se prelinseră provocator pe trupul ei gol. Mick nu-și putea lua ochii de la ea, dar spre surprinderea lui Megan, se trase deoparte în loc să o ia în brațe, cum făcuse în atâtea alte seri.

– Mick?

– Acum că te-ai ridicat, trebuie să plec, zise el cu glas răgușit, în care se ghicea dorința.

– Unde?

– În camera de oaspeți.

– Poftim?

- Ți-am spus că nu mai dorm cu tine și nici nu facem altceva până după nuntă, răspunse el, deși era limpede că făcea un efort supraomnesc ca să rostească acele cuvinte.

Megan își aminti cum el îi spusese și mai devreme același lucru, dar ei i se păruse o amenințare în glumă. Rămase cu ochii la el, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

- Doar nu vorbești serios.

- Ba da, încuviință el, dând din cap cu putere. Vorbesc cât se poate de serios.

Megan făcu un pas spre el, tot cu trupul gol, acoperit de stropi de apă.

- Chiar ai să-mi întorci spatele? întrebă ea.

- Da, răspunse el cu stoicism. Uneori trebuie să ne sacrificăm pentru un scop mai nobil.

- Vorbești mai curând ca un politician decât ca bărbatul pe care-l iubesc. La ce scop mai nobil te referi?

- Viitorul nostru.

Megan oftă. Așadar, își zise ea, Mick voia să continue cu hotărârea lui ridicolă de a nu face sex până după căsătorie. Uita că ea trăise ani de zile fără îmbrățișarea lui? Putea la fel de bine să reziste încă vreo câteva săptămâni sau la nevoie, chiar câteva luni.

Ridică intenționat din umeri, de parcă decizia lui nu i-ar fi făcut nici o impresie.

- Cum vrei, îi spuse, întinzând mâna după un prosop și înfășurându-l strâns în jurul trupului.

Văzu în oglindă cum Mick își îngustează pleoapele și își ascunse zâmbetul victorios în clipa când el înțelese că Megan nu se lăsa atrasă în cursă.

- Noapte bună, Mick, îi zise ea veselă. Ia-ți și perna, dacă așa vrei. Cele din camera de zi sunt mai tari decât îți place ție. Dacă tot te exilezi, măcar să ai parte

de confort, pentru că s-ar putea să treacă mult timp până vei fi din nou bine-venit alături de mine.

El încremeni în prag.

– Ce naiba vrei să spui?

– Vreau să spun că dacă lansezi astfel de provocări, află că și eu pot să rezist la fel ca tine. Mi se pare o nebunie, dar și eu mă pot ține tare, la fel cum te ții tu.

Megan trecu pe lângă el și intră în dormitor, încuind ușa în urma ei, ceea ce-i lăsa lui Mick doar două opțiuni: să iasă pe hol sau să rămână pe loc și să bată în ușa dormitorului, cu riscul să-l audă Connor, Jess și chiar mama lui. Megan știa că Mick n-ar fi riscat așa o umilință.

– Noapte bună, Mick, zise ea, apoi stinse luminile cu telecomanda, inclusiv pe cele din baie.

Îl auzi înjurând în șoaptă, după care ușa dinspre hol se deschise și se închise cu o bufnitură. Megan se așeză pe marginea patului și începu să râdă. Șah și șah mat!

Chiar și când Mick O'Brien se purta ca un idiot, tot era mai nostim decât oricare alt bărbat pe care-l cunoscuse, un motiv în plus ca Megan să știe cu certitudine că locul ei era aici. Singura incertitudine era calendarul.

Megan era în bucătărie, sorbind a doua ceașcă de ceai, când Connor își făcu apariția cu fiul lui în brațe.

– N-ar fi trebuit să pleci la muncă? îl întreabă ea.

– Ba da, dar copilul era foarte agitat. Mă tem că-l paște o răceală. A fost pe afară ieri?

– Eu și tatăl tău l-am luat ieri în oraș, încuviință Megan, punând palma pe fruntea băiețelului. Da, e puțin fierbinte. L-ai luat temperatura?

– Sigur că da! răspunse agasat Connor. E nițel cam mare, dar deocamdată nu sunt motive de îngrijorare. Ce a fost în mintea voastră de lați scos afară?

Megan îl privi exasperată.

- Ne-am gândit că poate i-ar plăcea să iasă din casă. A fost îmbrăcat suficient de gros. Am avut grijă de asta.

- Bine, dar în perioada asta toată lumea e răcită sau suferă de gripă.

- Vrei să zici că tu și Heather nu l-ați dus niciodată nicăieri?

Connor oftă, tot chinuindu-se să instaleze copilul în scăunelul lui.

- Bineînțeles că nu. Atâta doar că azi am avut o zi plină la birou. Mă supără că am fost nevoit să anulez atâtea întâlniri, de aia mă descarc pe tine.

- Nu-i nevoie să fii aici, îi aminti Megan. Mă pot ocup eu de micuț. Dacă o pun la socoteală și pe bunica ta, eu zic că avem suficientă experiență să facem față unei mici răceli, dacă despre asta-i vorba.

- Dar dacă e ceva mai grav? întrebă Connor. Nu-l cunoști pe pediatriul lui.

- Nu vrei să ne lași numele lui? întrebă Megan, cum era și firesc. Dacă ne spune să-l ducem să-l vadă, nu mă îndoiesc că ne vom descurca.

Connor părea nehotărât.

- Ai dreptate. Știu bine că așa e. Numai că nu-mi place deloc să plec de lângă el. E atât de amărât!

- Peste o oră poate se va simți perfect, în timp ce tu ai pierde aproape o zi întreagă, susținu Megan. Du-te la birou. Îți promit că dacă situația se agravează cât de puțin, îți telefonez.

- Am senzația că, dacă plec, nu sunt un tată bun, insistă Connor.

- Dragul meu, nu ești primul părinte care pleacă la serviciu lăsând acasă un copil bolnav. Dar îl lași cu familia, nu-l abandonezi.

- Ești sigură că te descurci?

- Fără probleme, îl liniști ea.

Connor porni spre ușă, dar la jumătatea drumului se opri și se întoarse spre ea.

- Mulțumesc, mamă. Ți rămân dator.

- Nu-mi rămâi dator cu nimic, îl asigură ea.

Cu toate acestea, Connor veni lângă ea și o sărută pe frunte.

- Măcar acceptă scuzele mele că am fost un dobitoc încăpățânat, insistă el.

Tânărul plecă înainte ca ea să apuce să răspundă acestor vorbe neașteptate. Oare era posibil ca Jess să fi reușit până la urmă să-l înduplece? Megan n-ar fi crezut că fiul ei ar putea pleca urechea la spusele cuiva, dar iată că, după toate aparențele, ceva se schimbaseră peste noapte.

Totuși, nu era decât un pas pe lungul drum al unei reconcilierii adevărate.

Toată dimineața Mick se răstise la oricine se întâmpla să-i iasă în cale. Nu se așteptase ca Megan să răstoarne situația în favoarea ei noaptea trecută. Femeia aia îl scosese din sărite stând în fața lui goală cum o făcuse mama ei, fără îndoială încercând să-l seducă, după care îi întorsese spatele, de parcă refuzul lui ar fi fost doar o mare păcăleală. Din pricina asta Mick nu închisese ochii toată noaptea.

- Vai ce față veselă ai! exclamă Abby când Mick se înfățișă la ea acasă să-i aducă cecul, după cum îi promisese. Vrei niște cafea, ca să-ți mai ridici moralul?

- Mi-am băut cafeaua, răspunse el. Și nu mi-a servit la nimic. Cred că nici măcar o tărie nu m-ar ajuta.

Abby chicoti.

- Ce ți-a mai făcut mama?

- N-ai vrea să știi, răspunse Mick, conștient că dacă relata incidentul s-ar fi pus în primul rând pe el într-o lumină proastă, nu pe Megan. Unde sunt gemenele?

- Trace tocmai a pornit cu ele către școală, iar eu plec la Baltimore în câteva minute.

Îl studie cu atenție.

- Afară de cazul când vrei să stăm de vorbă.

- N-am nimic de zis. Sper ca planul tău să dea roade.

În dimineața asta trebuie să merg să vizitez șantierele proiectului Habitat pentru Umanitate. Dacă ai nevoie de mine, sună-mă pe mobil.

- Bine, încuviință Abby, cercetându-l cu o privire nedumerită. Te-ai certat cu mama?

- Nu. Lasă asta acum. Amândoi avem treabă.

Se înapoie la mașină la fel de posomorât. Vru să se îndrepte către unul dintre șantiere, apoi se răzgândi, făcu stânga împrejur și porni spre Annapolis. Văzându-l în ușa biroului, Thomas rămase fără grai.

- Mick! exclamă el, ridicându-se și zâmbind larg. Nu mă așteptam să te văd azi. S-a ivit vreo problemă? Mama e bine?

- Mama se simte excelent, răspunse Mick, rotindu-și privirea prin biroul mic și înghesuit.

Peste tot erau teancuri de rapoarte. Mick se așteptase ca șeful unei organizații care se ocupa de protecția golfului Chesapeake să aibă un birou mai elegant. Era limpede că nu cheltuiau fondurile pe accesorii și nici măcar pe mobilier, judecând după biroul zgâriat și după starea scaunelor. Mick se vedea silit să admită că fratele lui era decis să investească fiecare bănuț în realizarea scopurilor proiectului.

- Ai niște cafea? întrebă el într-un târziu.

- Sigur, răspunse Thomas. Dă la o parte maldărul ăla de hârțoage.

Arătă în direcția unui teanc de lângă birou.

- Trebuie să fie și un scaun pe acolo. Îți aduc imediat cafeaua.

Mick încuviință din cap, găsi scaunul și se așeză, întrebându-se ce naiba îl adusese aici în dimineața asta. Fusese o decizie sub impulsul momentului. Existase un timp, cu mult în urmă, când respectase părerile fratelui său mai mic. Și, la drept vorbind, nimeni altul nu înțelegea mai bine femeile și ce era în mintea lor. Thomas reușise cumva să rămână în relații amicale cu cele două foste neveste de care divorțase.

Thomas se înapoie cu două cești de cafea și îi întinse una lui Mick.

- Deci, ce vânt te aduce la mine? E prima oară când pui piciorul aici.

- Am fost prea încăpățânat, răspunse senin Mick, apoi ridică din umeri. Asta nu înseamnă că n-am fost curios, mai ales după ce Kevin a început să lucreze cu tine.

- Și cum de ai venit azi? Din simplă curiozitate?

Mick își privi circumspect fratele.

- Pot să mă bazez pe tine că n-ai să faci vâlvă dacă îți spun ceva?

- Din moment ce habar nu am despre ce vorbești, mi-e greu să-ți răspund, dar orice ai vrea să-mi spui rămâne doar între noi doi, dacă asta voiai de fapt să întrebi.

Mick încuviință din cap.

- Bine atunci. Uite despre ce-i vorba. Am nevoie de un sfat.

- Legat de ce anume?

Mick șovăi, conștient că odată ce mărturisea ce avea pe suflet, risca să-l vadă pe fratele lui tăvălindu-se pe jos de râs. Dar acum, dacă tot venise până aici...

- De femei, răspunse el într-un târziu.

Afurisitul de Thomas izbucni în râs, exact cum se așteptase Mick. Dar imediat își reveni și își privi fratele cu sinceră compătimire.

- Megan face cu tine tot ce vrea, așa-i?

Mick îi aruncă o privire necăjită.

- Cam așa ceva. Vreau să pornesc demersurile pentru nuntă, dar ea tot caută pretexte să amâne.

- Scuze valabile?

- Ea așa zice.

- Dar tu nu ești de acord?

- Eu sunt îngrijorat că și în caz că problemele cu pricina se vor rezolva, ea va găsi alte motive ca să-mi arate că nu-i momentul potrivit.

- Mick, sper că nu te îndoiești că femeia asta te iubește, zise Thomas, privindu-și fratele cu reproș. Atâta lucru e limpede pentru toată lumea. Era nebună după tine când v-ați căsătorit cu ani în urmă. Te iubea la fel de mult și când te-a părăsit. Din câte văd eu, sentimentele ei nu s-au schimbat. Trebuie doar să ai răbdare. Știu că nu-i cea mai mare calitate a ta, dar cred că trebuie să găsești o cale să-i acorzi răgazul pe care ea îl socotește necesar.

- Dar nu pricep de ce complică atât de tare lucrurile, dacă tot mă iubește atât de mult.

- Pentru că lucrurile chiar sunt complicate, cel puțin pentru ea. Eu cred că femeia asta merită așteptarea, nu-i așa?

- Dar am așteptat atâția ani, nu? zise Mick agasat.

- Atunci ce mai contează câteva săptămâni sau câteva luni?

- Fiindcă mă tem că se vor transforma în ani, recunosc Mick.

- Și ce dacă? întrebă cumpătat Thomas. Singura diferență va fi că nu poartă verigheta ta pe deget.

Își îngustă pleoapele.

- Sau poate te temi că va pleca din nou?

- Nu știu, mărturisi Mick.

- Eu unul știu un singur lucru, Mick, anume că în viață nu există garanții. Ar putea pleca și dacă-i pui o verighetă în deget. Doar s-a mai întâmplat. Ce contează

acum e cât poți s-o faci de fericită în timp ce e aici. Dacă reușești asta, fără îndoială va rămâne. Și la urma urmei, nu asta contează?

- Poate că tu iei lucrurile așa cum sunt, după cum mi-ai și dat de înțeles, dar eu vreau să-i pun o verighetă pe deget, zise cu amărăciune Mick. Vreau să existe un angajament. Presupun că sunt mult mai de modă veche decât mi-aș fi imaginat vreodată. Întotdeauna am crezut că Jeff e cel mai anacronic dintre noi.

Thomas pufni în râs.

- Chiar este. Tu doar vrei să știi când ceva îți aparține. Din păcate, însă, oamenii nu sunt proprietatea nimănui. Ei rămân doar cât vor. Uneori asta înseamnă toată viața. Alteori nu.

Pe chipul lui Thomas se așternu o umbră de tristețe. Mick remarcă schimbarea și-l privi surprins.

- Încă le mai simți lipsa, așa-i?

- Cui anume? întrebă evaziv Thomas, îmbujorându-se.

- Amândurora. Soțiile tale.

Thomas nu se obosi să nege.

- Cred că da. Mi-a plăcut să fiu însurat. Le-am iubit pe amândouă. Numai că n-am reușit să fiu bărbatul de care aveau nevoie și una, și cealaltă. Eu n-am un serviciu regulat de la 9 la 5. Sunt pasionat de ceea ce fac și am o dorință extraordinară de a duce lucrurile până la capăt și de a face treabă bună.

- Înțeleg cum vine asta, încuviință Mick. Grozavi mai suntem, așa-i? Doi bărbați între două vârste încercând să pricepem cum gândesc femeile.

- Numai că tu ești la un pas de fericire, zise Thomas. N-o lăsa să-ți scape printre degete.

Îl privi cu o expresie neașteptat de înțeleaptă.

- Dar n-o ține prea strâns, nu-i lua libertatea de care are nevoie. Ține minte asta, Mick. Megan nu-i proprietatea ta. E tovarășa ta de viață.

- Atâta lucru am priceput și eu, răspunse Mick, privind-și cu atenție fratele mai mic. Dar tu? Tu când ai de gând să-ți găsești o femeie potrivită?

- În momentul de față nici n-o caut, răspunse Thomas. Acum sunt foarte prins cu munca mea și mi-am învățat lecția. Nici unei femei nu-i place să fie lăsată pe locul doi, în timp ce eu încerc să salvez cine știe ce colț de lume.

- Ce-ți trebuie ție e o parteneră, exact cum ziceai adineuri. Cineva căreia să-i pese la fel de mult de munca asta cum îți pasă ție.

- Când ai să întâlnești așa o femeie, trimite-o la mine, replică Thomas.

- Știu că glumești, dar e lucru cunoscut că la viața mea am reușit să fac fericite câteva cupluri, spuse Mick. Îți mulțumesc că m-ai ascultat azi și că n-ai râs de mine. Decât puțin, la început.

- Suntem frați, zise simplu Thomas. Ce fericită ar fi mama să ne vadă acum!

Mick încuviință din cap.

- Cred că am să-i spun că am trecut pe la tine. O să fie în culmea încântării.

Porni spre ușă.

- Vii la noi de Crăciun?

- Bineînțeles, răspunse Thomas și îi zâmbi larg. Dacă va fi la fel de interesant cum a fost Ziua Recunoștinței, atunci vom avea o sărbătoare pe cinste.

- Mușcă-ți limba, zise Mick. Eu sper să fie liniște și pace.

- La o întrunire a clanului O'Brien? Nici o șansă!

Mick oftă.

- Am voie să visez și eu, nu? Poate că noi doi vom reuși să menținem zarva la un nivel acceptabil.

- Foarte posibil, încuviință Thomas.

Mick porni spre primul șantier, simțindu-se de o mie de ori mai bine. Nu rezolvase toate problemele din viața lui, dar era surprinzător de plăcut să știe că-l are pe fratele lui de partea sa, cel puțin deocamdată. Îi lipsise acest sprijin necondiționat mai mult decât își dăduse seama.

capitolul 12

Megan legăna copilașul, care într-un târziu căzuse într-un somn agitat. Deodată mobilul din buzunar începu să sune. Îl scoase repede, sperând să nu se trezească Mick Junior. Deși din ajun, când crezuseră că era pe cale să facă o răceală, starea lui devenise mult mai bună, totuși continua să fie mai agitat decât de obicei.

- Alo? zise ea în șoaptă.

- Cu cine vorbesc? întrebă șovăielnic o voce blândă de femeie.

- Sunt Megan O'Brien, se grăbi să răspundă Megan, ghicind într-o fracțiune de secundă cine era la celălalt capăt al firului. Heather, tu ești?

În loc de răspuns, o tăcere adâncă.

- Heather?

- Voiam doar să știu ce face copilul meu, spuse fata, ceea ce era un răspuns suficient. E la tine sau a venit Connor și l-a luat?

- E chiar la mine în brațe, răspunse Megan. Tocmai a adormit.

- Deci Connor n-a venit, zise dezamăgită Heather.

- Cum să nu! o liniști Megan. Stă aici cu noi și face naveta la Baltimore. Tu unde ești, Heather? Te-a căutat peste tot.

- Nu cred că aș putea să stau de vorbă cu el acum, spuse Heather pe un ton ferm. Trebuie să-mi pun ordine în gânduri și nu pot face asta când sunt cu Connor. Întotdeauna a reușit să mă convingă să fac ce vrea el, chiar dacă am știut că nu-i corect. Trebuie să încep să mă gândesc la ce vreau eu și la ceea ce e bine pentru copil.

- Înțeleg că deocamdată ai nevoie să stai un timp departe de Connor, spuse Megan. Dar cum rămâne cu copilul? Nu-ți dorești să-l vezi?

- Cu disperare, răspunse Heather cu glas găuit.

- Atunci vino aici, o rugă Megan. Connor se întoarce abia diseară. Ai putea să stai câteva ore cu Mick Junior și să pleci înainte să se întoarcă el, dacă așa vrei. Sau ai putea să rămâi și să-i explici ce simți. Poate ar înțelege.

- Nu pot să risc, răspunse Heather.

După o clipă de ezitare adăugă:

- Știu că cer foarte mult, dar n-ai putea să-mi aduci copilul ca să-l văd? Nu locuiesc așa departe.

Megan știa că fiul ei probabil n-ar fi fost de acord, dar înțelegea și dorința lui Heather de a-și vedea copilul. Cineva tot trebuia să se vadă cu mama copilului și să se asigure că era bine. Dacă Heather avea încredere în ea, Megan nu avea de ales, trebuia să se ducă.

- Spune-mi unde ești, zise ea hotărâtă.

Heather îi dădu adresa unui hotel dintr-un orașel aflat la mai puțin de patruzeci de kilometri depărtare.

- Ajung cam într-o oră, poate și mai puțin, făgădui Megan.

- Mulțumesc din suflet, răspunse Heather, mult mai liniștită. Înseamnă enorm pentru mine.

- Crede-mă că te înțeleg, spuse Megan, gândindu-se ce mult ar fi însemnat pentru ea să-i aducă cineva copiii s-o viziteze după ce plecase de acasă.

N-ar fi dorit nici unei mame să trăiască acea senzație de singurătate disperată și regret.

Nell se înapoie de la biserică chiar în timp ce Megan ducea copilul spre mașină și îi privi mirată pe amândoi.

- Unde ați pornit voi doi? o întrebă ea pe Megan.

- A sunat Heather, îi destăinui Megan. Merg cu copilul la ea în vizită.

Nell o privi cu tristețe.

– Ai vorbit cu Connor? E la curent cu asta?

Megan clătină din cap.

– Am să-i spun diseară.

– O să fie furios, anticipă Nell. Voi doi o să ajungeți exact acolo de unde ați plecat. Ești sigură că vrei să-ți asumi riscul?

– Nu cred că am de ales, răspunse Megan, fără să nege posibilele consecințe. Heather trebuie să-și vadă copilul. Nimeni nu înțelege asta mai bine decât mine.

– Asta așa e și cu siguranță înțeleg dorința bieteii fete de a-și vedea băiețelul. Vii târziu?

– Peste cel mult câteva ore. Trebuie să mă întorc cu mult înainte să vină Connor de la birou.

– Atunci, drum bun! Vezi dacă o poți convinge să se întoarcă împreună cu tine. Ar trebui să fie aici și să-și rezolve problemele cu Connor.

– Am încercat deja, dar deocamdată pare ferm hotărâtă să nu se întoarcă. Asta nu înseamnă că n-am să insist în continuare.

Drumul de țară în serpentine nu dură mult. În mai puțin de patruzeci de minute Megan trăgea în parcare a unui mic hotel. Nici nu opri bine motorul, că o văzu pe Heather traversând în fugă parcare. Plângând în hohote, deschise portiera și își luă copilul în brațe înainte ca Megan să apuce să coboare. Megan privea scena cu lacrimi în ochi.

– Nu poți să rămâi? o întreabă Heather cu un aer rugător. Te implor. Înăuntru e o cafenea.

– Sigur că mai rămânem, o liniști Megan, simțind cum i se frânge inima pentru tânăra de lângă ea.

Intrară în cafeneaua micuță, dar strălucind de curățenie, comandară amândouă cafea, însă Heather nici nu se atinse de a ei. Nu se mai sătura să mângâie obrazul copilului, să-i netezească părul și să-l gâdile

pe burtică. Gângurelile lui erau cele mai fericite sunete pe care le auzea Megan după zile întregi. Legătura dintre mamă și copil era cât se poate de evidentă. Desigur că exista și o legătură cu Connor, dar acum era vorba de ceva special.

- Heather, știu câte ceva despre ce se întâmplă între tine și Connor. N-ai vrea să te mai gândești și să vii cu mine la Chesapeake Shores? Sunt convinsă că vă puteți rezolva problema. Connor te iubește.

- Nu îndeajuns de mult, replică Heather cu tristețe. Până la urmă am fost nevoită să accept asta.

- Eu zic că te înșeli. Eu sunt sigură că te iubește suficient de mult și dacă vei avea puțină răbdare, cred că se va răzgândi și în privința căsătoriei.

- Nici măcar nu-i vorba despre asta, răspunse Heather. Adică nu numai. E vorba despre genul de muncă pe care o face el, despre modul cinic în care vede viața. Eu sunt o persoană optimistă, cred în dragoste. Cum aş putea sta cu cineva care ajută oamenii să-și destrame căsniciile, fiindcă știe că asta așteaptă de la el orice client? Cum aş putea fi cu cineva care nu crede că iubirea poate dura o viață?

- Știi că eu și tatăl lui i-am dat un exemplu rău, spuse Megan. Oricui i-ar fi fost greu să depășească așa o experiență.

- Toți ceilalți copiii ai tăi au reușit, protestă Heather. Connor mi-a povestit despre căsătoria lui Kevin și despre cum Abby și Bree s-au întors la iubii lor din copilărie. Cum poate da ochii cu ei, continuând să nu creadă că totul e posibil?

- Părerea mea e că o parte din el își dorește să creadă, dar îi e greu să-și lase în urmă amintirile despre divorțul părinților, mai ales că domeniul în care lucrează îi întărește cinismul zi de zi.

- Ei bine, eu nu vreau să trăiesc în această atmosferă negativă, declară Heather. Și detest felul în care s-a purtat cu tine, când tu te-ai străduit din răputeri să îndrepti lucrurile. Pur și simplu nu-i corect. Cred că asta a fost ultima picătură, faptul că a decis să se opună căsătoriei tale cu tatăl său.

Megan zâmbi auzind-o cu câtă patimă îi lua apărarea.

- Îți dai seama că asta e lupta mea, nu a ta, spuse ea cu blândețe. Nu că nu ți-aș aprecia sprijinul, dar ultimul lucru pe care mi-l doresc e să fiu un obstacol între voi doi.

Heather o privi îndurerată.

- Crede-mă că ești doar unul dintre motive. Lista e lungă.

- Bine, atunci dă-mi voie să te întreb altceva. Dacă într-adevăr crezi în iubire, așa cum spui, și-l iubești atât de mult pe fiul meu, atunci de ce nu ai încredere că tu și Connor puteți depăși toate piedicile, oricât ar fi de multe?

Heather își luă ochii de la copil.

- Pentru că nu pot face asta singură, iar Connor nici măcar nu va încerca.

- Eu cred că s-ar putea s-o facă, dar trebuie să-i oferi ocazia. Ți-ai exprimat clar punctul de vedere. Nu poți măcar să stai de vorbă cu el? Nimic nu poate fi rezolvat dacă nu există comunicare. Eu și Mick am fi divorțat cu ani în urmă, dar uneori mă întreb dacă aș fi reușit să-l fac să înțeleagă ce simțeam și dacă el ar fi avut șansa să-și schimbe felul de a fi?

- Este prea curând ca să mă văd cu Connor, insistă Heather, tot atât de încăpățânată ca un O'Brien. Dar îți promit că am s-o fac.

O privi în ochi pe Megan.

- Te rog să nu-i spui unde sunt. Nu încă.

- Dar trebuie să-i spun că ți-am adus copilul să-l vezi, spuse Megan.

- N-am nimic împotriva. Înțeleg. Dar să nu-i spui unde stau. Am nevoie de mai mult timp. Am nevoie să-mi recapăt forțele, să mă simt mai sigură pe mine.

Megan o privi cu regret.

- Bine, de acord, îi făgădui ea. Dar, draga mea, să nu tragi prea mult de timp. Ascultă-mă pe mine, cu timpul îți va fi tot mai greu să lași deoparte mândria și să revii la el.

Heather încuviință din cap.

- Da, știu.

O privi pe Megan cu un aer rugător.

- Ai să mai vii? Te rog.

Megan șovăi, apoi dădu din cap.

- Oricând vei dori tu.

În acest fel, măcar puteau comunica și va putea ști unde să dea de Heather. Cineva trebuia să aibă această informație și iată că-i fusese încredințată ei.

Cu toate acestea, știa că ar putea fi o sabie cu două tăișuri, fiindcă, așa cum își făcuse griji Nell mai devreme, Connor putea foarte bine să n-o ierte că adusesese aici copilul și nici că ținea secret locul unde se ascundea Heather.

Când Mick își făcu apariția la Harbor Lights în după-amiaza dinainte de parada anuală a ambarcațiunilor, se aștepta să-l găsească pe Kevin decorând iahtul pe care-l dăruise echipei de cercetare a lui Thomas. Nu se așteptase să dea de Connor chinându-se să descurce șirul de lumini, mai ales că Kevin se plânsese că trebuia să facă asta de unul singur. Mick ar fi putut jura că Connor se dusesse azi la birou, ca în fiecare zi, fără să schimbe mai mult de o vorbă, două cu vreunul din părinți.

Mick se opri pe chei, cu un aer stânjenit.

- Unde-i fratele tău?

Connor era la fel de încruntat cum probabil că era și Mick.

- S-a dus după cafea. Zicea că aragazul din bucătăria iahtului nu funcționează.

Îl privi bănuitor pe Mick.

- Presupun că știa că ai să treci pe aici.

- Chiar a insistat, răspunse Mick. Dar tu?

- Tot așa.

- Mare șmecher fratele tău, comentă Mick, încercând să se decidă dacă să plece sau să rămână.

- Cine vorbește... replică Connor. Dacă tot ai venit, ai putea să-mi dai o mână de ajutor. Sunt câteva zeci de șiraguri de lumini, fiecare răsucit și înnodat.

Mick șovăi o clipă, apoi sări pe punte. Se îndoia că el și Connor ar fi putut ajunge la gânduri mai bune, dar poate reușeau măcar să-și adreseze cuvântul, fie și pe tema luminilor de Crăciun. Privi în jos, la șiragurile încurcate, depozitate în două cutii enorme.

- De ce naiba nu le pune nimeni la loc fără să le încurce? mormăi el, încercând să scoată un singur șirag și trezindu-se că trage afară kilometri de fir.

- Eu cred că le pune, zise Connor, lucrând încruntat la firele înnodate. Dar sunt convins că luminile de Crăciun au un fel misterios de a se răsuci și încurca după ce au fost depozitate. Acasă te tot plângi de asta de când eram copil și știu bine că întotdeauna ai așezat luminile în șiruri ordonate și separate cu grijă unele de altele. Mama insista să faci așa, ca să nu-ți mai audă văicărelile în fiecare an.

- Atunci Kevin trebuie să fi învățat tehnica asta de la ea, fiindcă e limpede că nu dă rezultate, zise Mick, reușind să separe un șirag.

Îl puse în priză ca să-l verifice, găsi câteva becuri arse, le înlocui și puse șiragul deoparte.

Un timp lucrară în tăcere, apoi Mick zise:

- Ai de gând să vii acasă când termini aici?

Connor privi scurt spre el, cu o figură nedumerită.

- Bineînțeles, doar am venit acasă în fiecare zi de când Heather ne-a lăsat copilul. De ce aş face altfel azi?

Mick se înroși la față, cu un aer vinovat. Aflase de la mama lui despre vizita lui Megan la Heather în aceeași după-amiază. Dacă Connor ajungea acasă înaintea lor, s-ar fi lăsat cu scandal.

- Întrebam și eu, răspunse el, hotărât s-o sune pe Megan pe mobil de îndată ce se ivea ocazia, ca s-o prevină că Connor se înapoiase mai devreme de la Baltimore, asta în caz că se dusesse la birou în ziua aceea.

Connor îl privi bănuitor printre pleoapele îngustate.

- Ce se întâmplă acasă și nu vrei să știu eu?

Mick ridică din umeri.

- Habar n-am despre ce vorbești.

- Tată, am interogat mincinoși patologici și le-am detectat minciunile. Tu ești mult mai ușor de citit. Ce se petrece?

Mick se decise să-i spună doar o parte din adevăr.

- Maică-ta s-a dus cu copilul într-o vizită în după-amiaza asta. N-am vrut să ajungi acasă și să faci iar criză, cum ai făcut mai deunăzi când l-am scos în oraș.

- Am exagerat, recunosc Connor. Am avut impresia că era pe cale să se îmbolnăvească și voiam să dau vina pe cineva. De fiecare dată când se îmbolnăvește mă sperii îngrozitor. E atât de mic și de neajutorat și nu ne poate spune ce-i cu el. Mi-am cerut scuze de la mama.

Tăcură amândoi, continuând să descurce luminile.

- Noi doi n-am prea stat de vorbă de când s-au petrecut diverse lucruri, zise Mick într-un târziu. Aș vrea să știi că mă bucur că vii acasă și că te ocupi de băiețelul tău. Locul vostru e aici, cu noi.

Connor păru surprins, apoi încuviință din cap.

- Mulțumesc, tată. Îmi pare rău că Mick Junior a fost lăsat pe capul vostru.

- Mie îmi pare rău că n-ai socotit de cuviință să ne spui despre el nici mie, nici mamei tale, replică Mick. Ce a fost în capul tău, Connor? Un O'Brien se poartă întotdeauna corect cu mama copilului său.

Connor se zbârli imediat.

- Asta însemnând căsătoria, nu?

- Ar fi un început bun, încuviință Mick, deși înțelegea că se aventura pe un teren minat.

- Știi bine părerea mea despre căsnicie, tată. Până la urmă, orice mariaj ajunge să dea dureri de cap. Eu mă întâlnesc cu nenumărați clienți care regretă toată viața că au făcut pasul.

- Dar ai și o familie întreagă care și-a găsit fericirea căsătorindu-se cu cei pe care îi iubesc, replică Mick.

Connor nu părea prea convins.

- Abby, Bree și Kevin? pufni el disprețuitor. Nici unul dintre ei nu e căsătorit de suficient timp ca să fie un exemplu relevant. Tu și mama? Voi ați dat cel mai bun exemplu: după aproape douăzeci de ani de căsnicie și cinci copii, s-a ales praful.

- Nu fiindcă n-am fi ținut unul la altul, insistă Mick, ci fiindcă eu am făcut greșeli.

- Și mama a făcut greșeli. Ai uitat de bărbatul cu care se întâlnea când tu erai plecat din oraș?

- N-am uitat, dar am înțeles-o și am iertat-o. Din moment ce tu și fratele tău stați de vorbă, probabil știi că n-a fost vorba de o aventură. I-am spus asta lui Kevin de mai multe ori.

- Dar cum rămâne cu faptul că s-a uitat la alt bărbat? Oare nu-i la fel de rău ca o aventură?

La drept vorbind, incidentul rănise adânc amorul propriu și inima lui Mick. Totuși, în cele din urmă, inima lui reușise să treacă peste asta, iar orgoliul înțelesese

că fusese vina lui în mai multe privințe. Megan încercase să se bucure se interesul altcuiva tocmai fiindcă el nu era niciodată disponibil. Ea încercase în fel și chip să-l facă să înțeleagă ce simțea, dar el fusese prea ocupat ca s-o asculte.

- Fiule, în căsnicie toată lumea face greșeli. Esențialul e cum să treci peste ele. Poate dacă aș fi înțeles de ce Megan se vedea cu altcineva așa cum înțeleg acum, aș fi îndreptat lucrurile înainte ca ea să facă pasul decisiv și să mă părăsească.

Îl privi în ochi pe Connor și își dădu seama că fiul lui nu credea un cuvânt din ce-i spunea.

- Nu-ți construi viața sau relațiile avându-mă pe mine drept model. E calea cea mai sigură de a pierde tot ce-ți dorești cu adevărat.

Îl privi cu asprime pe Connor.

- Vrei ca Heather și fiul tău să facă parte din viața ta, așa-i?

- Heather a înțeles regulile încă de la începutul relației noastre, încercă să se apere Connor, evitând să dea un răspuns direct. Ea a știut din capul locului ce părere am eu despre căsătorie. Căsătoria e doar un petec de hârtie care n-are mai multă putere de a controla comportamentul oamenilor decât un contract pe care cineva refuză să-l onoreze. Singura diferență e că nu are toate hibeles frumos tipărite pe hârtie.

Cinismul lui Connor îl tulbura profund pe Mick, care se socotea cel puțin în parte răspunzător pentru această atitudine. Lecția primită în urma divorțului părinților fusese întărită prin cariera pe care și-o alesese.

Îi aruncă lui Connor o privire atotștiutoare.

- Gândește-te o clipă și răspunde-mi sincer. Te doare mai puțin că Heather te-a părăsit decât te-ar fi durut dacă ați fi fost căsătoriți?

Connor rămase tăcut mult timp, chiar prea mult, ceea ce pentru Mick era mai mult decât un răspuns.

- Mi-am închipuit, vorbi Mick. Nu peticul de hârtie e important, fiule, ci ceea ce porți tu în suflet. Actul de divorț pe care l-am semnat n-a schimbat nimic. Oricât de furios și frustrat m-am simțit, am știut că o voi iubi pe mama ta până în ziua în care am să închid ochii. Acum am șansa s-o readuc în viața mea și n-am de gând s-o ratez.

Îl privi cu subînțeles pe Connor.

- Nici n-am să îngădui altcuiva să mă facă s-o ratez.

Auzind avertismentul, Connor se încruntă, dar nu zise nimic.

- Știu că sora ta a venit aseară să-ți vorbească despre asta, continuă Mick. A reușit să te facă să înțelegi?

- S-a străduit, recunosc Connor. I-am răspuns că voi încerca să fiu mai deschis.

Mick oftă. Probabil nici nu putea spera la mai mult.

În acel moment se înapoie și Kevin cu o tavă cu cafele mari și o pungă de cornuri din foietaj de la cafeneaua lui Sally. Îi studie pe cei doi cu o privire plină de speranță.

- Se pare că nu v-ați încăierat, comentă el, sărind pe puncte cu agilitate și întinzându-le cafeaua și cornurile. Mi-era teamă că la înapoiere voi găsi un corp neînsuflețit ascuns în cală.

- Nu înainte să descurcăm luminile astea nenorocite, răspunse Mick. Și ai o părere prea proastă despre noi. Suntem suficient de isteți să nu lăsăm în urmă un corp neînsuflețit. Supraviețuitorul, oricare ar fi fost el, ar fi ieșit în larg și ar fi aruncat mortul peste bord.

Connor râse pentru prima oară de la sosirea lui Mick.

- Mă bucur să aflu ce șiret ești, tată.

- Probabil că de ani întregi tot caută o cale să se desotorosească de unchiul Thomas, ghici Kevin. Va trebui să-l previn pe unchiul să nu iasă în larg cu tata.

- N-am să-l lichidez pe unchiul vostru, exclamă indignat Mick, întrebându-se ce ar zice fiii lui dacă le-ar mărturisi că avusese o discuție de la suflet la suflet cu Thomas cu doar câteva zile mai înainte. De-ar fi fost să-i fac felul, n-aș fi așteptat atâta amar de ani. Voi doi nu existați nici măcar în gândurile noastre la vremea când m-a înșelat. Aș fi avut o groază de timp la dispoziție dacă voiam să fac una ca asta.

- În schimb, l-ai ținut departe de familie, zise Connor. E mult mai bine așa. Până azi am crezut că asta va fi și soarta mea.

- De asta am și intervenit, spuse Kevin. Aiurelile astea din familia noastră au durat destul. Voi doi v-ați rezolvat problema?

Mick ridică din umeri.

- Connor e cel încăpățânat.

Connor îl privi fără să-i vină a crede.

- Râde ciob de oală spartă.

Kevin râse.

- Cred că suntem de acord că familia asta e plină de căpoși. De altfel, avem și câteva femei încăpățânate. Dar important e că suntem o familie. Să nu uităm asta nici o clipă.

- Corect, aprobă Mick, îndreptând spre Connor o privire plină de speranță. Fiule?

- Pot da totul uitării, zise Connor într-un târziu. Întrucât fiul meu se pare că va rămâne la voi pentru o bună bucată de vreme, nici n-am de ales.

- L-ai putea lua la Baltimore, ca apoi să încerci să dai de mama lui și s-o iei de nevastă, sugerează Mick.

Connor se încruntă auzind sugestia.

- Poate ar trebui să facem un pact, spuse el. Voi nu vă amestecați în relația mea, iar eu nu mă amestec în a voastră.

Mick râse la gândul că vreun O'Brien ar fi rezistat prea mult tentației de a-și vâri nasul în treburile altora.

- E un pact stupid, dar de ce nu?

Kevin îi zâmbi cu gura la urechi.

- Și acum pupați-vă și dați-vă mâna! ceru el în glumă.

- Atenție, frățioare, altfel tu vei fi cel aruncat peste bord, îl preveni Connor.

- Măcar s-ar duce împăcat că am fost și noi o dată de acord, adăugă Mick.

Întinse mâna și Connor bătu palma cu el. Era unul dintre rarele momente de solidaritate cu fiul lui și, oricât ar fi fost de ridicol, totuși în sufletul lui Mick încolțea speranța.

Parada ambarcațiunilor luminate, lansată la doi ani după ce Chesapeake Shores se dezvoltase deplin ca oraș, era unul dintre evenimentele sociale preferate ale lui Megan. La vremea aceea, ea și Mick nu avuseseră nici o ambarcațiune, dar mulți concetățeni aveau, de la caiace la bărci cu motor elegante și iahturi uriașe.

Competiția dintre locuitorii orașului pentru cele mai frumoase decorațiuni exterioare de sărbători se extinsese și la ambarcațiuni. Când Megan stătea pe țărm ca să admire ambarcațiunile luminate legănându-se pe apa golfului, în ea se trezea întotdeauna sentimentul sărbătorilor. Ea și Mick înfoleau copiii și se instalau pe chei cu cei mai mici în brațe, privind ambarcațiunile care treceau în susul apei și înapoi.

Când copiii crescuseră, începuseră să coboare toți în port după paradă. La Harbor Lights avea întotdeauna loc o petrecere unde se ofereau tone de ciocolată fierbinte copiilor și tărie adulților. O mare varietate

de aperitive puteau fi cumpărate de la diverse restaurante, iar din fondurile adunate se cumpărau jucării de Crăciun pentru copiii familiilor nevoiașe. Era cel mai popular eveniment de sărbători, după ceremonia de aprindere a bradului.

Kevin participa la paradă cu ambarcațiunea lui pentru a doua oară. Megan abia aștepta s-o vadă. Cu un an în urmă, la galeria lui Phillip avusese loc un vernisaj și ea nu reușise să plece din New York și să vină acasă pentru paradă.

- Iahtul lui tati Kevin e cel mai frumos! o asigură emoționat Henry, în timp ce familia se aduna pe țărm, așteptând să înceapă parada. La anul am să urc și eu la bord, împreună cu Davy. Mami zice că astă-seară e prea frig pentru asta.

- Și are perfectă dreptate, încuviință Megan, înfășurându-i mai bine la gât fularul de lână. Cred că-ți îngheață sufletul acolo.

Verifică să vadă dacă și Davy era bine înfodolit, constatând că Abby tocmai făcea același lucru cu Carrie și Caitlyn.

- Jur că la anul am să insist să se țină parada în octombrie, spuse Abby, dârdâind în canadiana îmblănită și cu glugă.

- Adică momentul perfect pentru o paradă de Crăciun, comentă Trace. Crezi că vei avea mulți suporteri?

Abby se încruntă la el.

- Foarte bine. Atunci să te ocupi tu de gemene când o să răcească și o să cadă la pat! amenință ea.

Trace zâmbi cu gura la urechi.

- Ei, uiți că eu sunt cel care stă acasă de fiecare dată când se îmbolnăvesc. Nu mă sperii cu una, cu două.

- N-o să se îmbolnăvească nimeni, declară Mick, de parcă ar fi avut control și asupra acestui lucru.

Se întoarse către Nell.

- Mamă, îți e destul de cald?

Nell nu apucă să răspundă, că Davy începu să țipe:

- Uite-l! Uite-l pe tati! El deschide parada, fiindcă-i cel mai bun!

- Nu înțeleg de ce a insistat să-l ia la bord pe Thomas, bombăni Mick.

- Poate fiindcă Kevin a dăruit ambarcațiunea echipei de cercetare a fratelui tău, așa că teoretic nu-i mai aparține, sugeră amuzată Megan. Te-ai fi putut duce și tu. Știu foarte bine că te-a invitat.

- Ca să fiu nevoit să ascult o prelegere a lui Thomas din momentul în care ne-am fi desprins de mal și până la întoarcere? Unicul lui subiect de discuție e felul în care dezvoltarea imobiliară distruge golful.

- Nu-i cazul cu proiectul tău, zise Megan. Tu ai construit Chesapeake Shores în conformitate cu regulile stricte ale lui Thomas.

Mick se strâmbă.

- Și ne-am certat pentru fiecare detaliu, își aminti el. Iar Thomas ce a făcut de fiecare dată când a pierdut în fața mea? M-a dat pe mâna autorităților.

- Dar până la urmă amândoi ați obținut ce v-ați dorit, îi aminti Megan. Tu ai dezvoltat o comunitate care a câștigat medalii pentru felul în care are grijă de mediu, iar Thomas a ferit apele de poluare.

Se uită în jur.

- Dar unde-i Connor?

- Zicea că-i prea frig pentru Mick Junior, răspunse Abby. E acasă cu Bree și Jake. L-am lăsat pe Connor lângă cutia cu ornamente pentru bradul pe care urmează să-l împodobim după ce se termină parada. Treaba lui e să arunce podoabele stricate și să le șteargă de praf pe celelalte. Eu nu pot să înțeleg cum se sparg lucrurile stând pur și simplu în cutii, în pod, în cea mai mare parte a anului.

Megan îl privi semnificativ pe Mick.

- Pentru că unii sunt neatenți când duc cutiile în pod sau când le coboară de acolo, zise ea cu subînțeles.

Auzind eterna critică, Mick dădu ochii peste cap.

- Tot ce pot să spun e că mă bucur că trebuie să facă el asta, și nu eu. Probabil că până acum deja l-a convins pe Jake să-i ia locul.

Megan râse și își petrecu brațul pe sub al lui.

- Să știi că nu m-aș simți atât de fericită dacă nu te-aș auzi bombănind despre șiragurile încurcate și despre ornamentele de Crăciun care trebuie date jos din pod. În anul în care am cumpărat ornamente nou-nouțe, ca să nu te mai enervezi atât, ai protestat că arunc cu banii și că cele vechi erau în stare perfectă.

- Dacă cineva e inconsecvent, acela e tata, comență Abby.

- Gata cu ciondăneala, interveni Nell. Nici nu vă uitați la frumusețile astea de bărci. Mie îmi place cel mai mult cea cu lumini multicolore. Așa le decoram cu toții cu ani în urmă. Abia în ultima vreme s-au obișnuit să folosească lumini albe.

- Îți dau dreptate, Nell, zise Megan. Luminile colorate sunt mult mai festive. Dar par și un pic demodate, ca pozele din cărțile cu povești.

- Dar cele albe arată ca într-o țară de basm, protestă Carrie.

- Cine ar vrea să se ducă într-o țară de basm? o provocă Davy.

- Prințesele, spuse Caitlyn, pe un ton disprețuitor.

- Tu nu ești prințesă, ripostă Davy.

- Să crezi tu, puștiulică! replică Caitlyn. Ia vezi cum te porți, că acum îmi folosesc puterea magică și te prefac în broscoi.

Davy se întoarse spre Megan cu ochii în lacrimi.

- Nu poate face asta, nu-i așa?

- Nu, sigur că nu, răspunse Megan, avertizându-și ne-poata din priviri. Și acum, cine vrea ciocolată fierbinte?

Întrebase doar ca să prevină o ceartă, dar propunerea fu întâmpinată cu un cor de strigăte aprobatoare.

- Bine atunci, spuse ea, gata să-i conducă pe cei mici acasă.

- Vrei să vin cu tine? întrebă Mick.

- Merg eu, se oferi Abby. Tu rămâi aici cu buni.

Megan aruncă o ultimă privire încărcată de regret la ambarcațiunile care continuau să înainteze pe apă, apoi porni spre casă, cu copiii în urma ei. Deși ar fi vrut să se bucure de paradă până la capăt, trebuia să admită că se bucura să fie iar acasă. Cel puțin până îl văzu pe Connor luându-și copilul în brațe și părăsind brusc bucătăria. Expresia lui încruntată dovedea că abia aștepta să plece de lângă ea. Megan bănuia motivul: decizia ei de a duce copilul în vizită la Heather. Oftă adânc.

- Nu-l lua în seamă, mamă. E un om imposibil. Dacă o ține tot așa, dă-l afară.

- După ce l-am criticat pe tatăl vostru că a procedat astfel? Nu prea cred, spuse Megan. Doar rămânând amândoi sub același acoperiș avem o șansă să ne rezolvăm problemele.

- Dar nu-i corect că se poartă așa urât cu tine, protestă Abby. E suficient de matur ca să-și dea seama că nu-i frumos ce face.

- Oh, scumpa mea, își dă seama foarte bine, răspunse Megan, resemnată să primească orice pedeapsă i-ar fi administrat fiul cel mic. Vrea doar să sufăr și eu la fel cum a suferit el odinioară.

- Dar și tu ai suferit. Cu toții te-am făcut să plătești pentru că ne-ai părăsit. Practic, la vremea aceea te-am exclus din viața noastră, oricât te străduiai tu să îndrepti lucrurile. Acum că am crescut toți, cred că înțelegem mai limpede de ce ai procedat așa.

- Ați înțeles toți, cu excepția lui Connor. Am impresia că-l încântă să se vadă un fel de ultimă redută. În trecut n-a avut nici o putere asupra celor întâmplare. Acum are. În plus, nu prea cred că atitudinea lui de astă-seară are vreo legătură cu trecutul.

Abby o privi curioasă.

- Mie puțin îmi pasă cu ce are legătură. Connor trebuie să înceteze. Aveam senzația că Jess a reușit să-l aducă la gânduri mai bune. Presupun că asta cade acum în sarcina mea.

Megan o privi alarmată.

- Nu, Abby, nu te amesteca. Nu vreau să ajungi să-ți strici relația cu Connor din pricina asta.

- Nu-mi poți ordona să nu vorbesc cu el, declară încăpățânată Abby.

Megan zâmbi văzând-o cum ridică hotărât bărbia.

- Nu, spuse ea liniștită. Dar te pot ruga să n-o faci. De dragul meu.

Abby îi aruncă o privire nemulțumită.

- Nu-i cinstiți, protestă ea.

Megan zâmbi.

- Nu, dar e eficient. Nu te neliniști, iubito. Totul se va rezolva.

- Nu te baza pe asta, zise Connor, revenind în bucătărie cu o figură încruntată.

După toate aparențele, reușise să adoarmă copilașul.

- Connor! îl admonestă Abby.

- Nu te lua de mine, surioară. Știai că mama s-a dus pe furiș cu fiul meu în vizită la Heather?

- Lasă-mă să-ți explic.

- Oh, nu mă îndoiesc că ai o explicație, ripostă Connor. Tot ce știu eu e că într-un moment de cumpănă, din nou ai preferat pe altcineva în locul propriei familii.

- Nu-i deloc adevărat! protestă Megan. Cineva trebuia să știe unde se află Heather. Se pare că are încredere în mine. Și dorea să-și vadă fiul.

- Aș fi fost mai mult decât fericit să îl duc eu pe Mick, o repezi furios Connor. Dar tu nu mi-ai dat ocazia.

Megan oftă.

- Crede-mă că am încercat s-o determin să vină aici. Am încercat s-o conving să se vadă cu tine. Încă nu e pregătită. Ce-ai fi vrut să fac? Să-i refuz dreptul de a-și vedea copilul?

- Exact! se stropși Connor.

- Oh, Connor, nu pot să cred că vorbești serios, interveni Abby.

Connor se răsuci spre ea.

- Tu să nu te bagi, surioară, să nu faci cum a făcut mama, de și-a vârât nasul în problema mea cu Heather. Se uită la Megan cu o privire obosită.

- Bucură-te că ai câștigat încrederea lui Heather, fiindcă pe a mea ai pierdut-o!

Se întoarse spre Abby.

- Cât despre mica schemă de investiții familiale pe care ai născocit-o ca să finanțăm afacerea mamei, sper să nu pierdeți cu toții până la ultimul bănuț.

Zicând acestea, ieși din bucătărie, lăsând-o pe Megan pradă disperării din prea multe motive ca să le mai țină socoteala. Megan se întoarse spre fiica ei.

- Abby, ce-a vrut să spună Connor? Despre ce schemă de investiții era vorba? Parcă ziceai că vrei să faci asta cu clienții tăi de la serviciu.

Ar fi trebuit să-și dea seama că o asemenea cale n-ar fi fost simplă.

- Așa și e, răspunse Abby pe un ton defensiv, deși roșeața din obraji începea s-o trădeze. Toți cei implicați au și alte investiții la mine.

- Dar tatăl tău, tu și ceilalți... Voi mă finanțați?

Abby încuviință din cap.

- Până și buni a vrut să contribuie.

Într-un fel, Megan nu putea să nu le fie recunoscătoare tuturor pentru sprijinul pe care i-l acordau, pe de altă parte se simțea trădată de întreaga familie.

- Oh, Abby, cum ai putut?

- Pentru că e o investiție solidă și pentru că n-am vrut să ratezi șansa de a avea afacerea pe care ți-o dorești.

- Ba nu, ceea ce vrei tu cu adevărat e să mă vezi căsătorită din nou cu tatăl tău.

- Și ce dacă? replică Abby pe un ton sfidător. E rău că vreau să vă văd pe amândoi fericiți ca înainte?

Megan o privi întristată.

- Dar nu așa, scumpa mea. Nu pot accepta banii.

- I-ai și acceptat. Sunt în bancă, pe numele tău.

- N-am să mă ating nici măcar de un singur sfanț, declară Megan.

Dacă nu exista altă cale să finanțeze galeria, trebuia să se resemneze.

Cât despre Connor și afirmația lui că își pierduse încrederea în ea, Megan știa că trebuia cumva să se obișnuiască și cu asta. Era conștientă că, dacă i s-ar fi ivit din nou ocazia, ar fi înșelat încă o dată încrederea lui Connor, dacă prin asta ar fi adus-o pe Heather lângă copilul ei.

capitolul 13

A doua zi după paradă, dis-de-dimineată, Mick intră în bucătărie și găsi copilașul înfodolit în costumașul de iarnă și pe Connor cărându-i lucrușoarele la mașină. Mick își turnă o ceașcă de cafea și rămase privind-l timp de câteva minute. Când Connor se înapoie în bucătărie pentru a treia oară, Mick închise ușa.

– Stai jos! îi ceru el.

Connor se încruntă și mai tare.

– N-am timp. Trebuie să-mi iau copilul din casa asta.

– Ai putea să-mi spui de ce? întrebă calm Mick, deși bănuia motivul.

– Fiindcă n-am încredere că mama nu se va duce iarăși pe furiș cu el în vizită la Heather.

Mick încuviință din cap.

– Mi-am închipuit. Acum stai jos și dezbracă băiețelul înainte să se încingă prea tare.

– Atunci va trebui să-l îmbrac din nou când plecăm, protestă Connor.

– Dacă plecați, îl corectă Mick.

– Oh, de plecat, plecăm. De asta să fii sigur, insistă Connor.

– Atunci o jumătate de oră în plus nu mai contează, nu-i așa?

Connor oftă resemnat și se apucă să dezbrace copilul de hăinuța groasă și de pantalonași, apoi îl luă în brațe. Se uită la Mick cu o privire care-l provoca să-i ia apărarea lui Megan.

- Cum ai să te descurci la Baltimore cu băiețelul? întrebă Mick, spre surprinderea lui Connor. Ai aranjat să-ți iei o doică?

- Nu, dar am să găsesc pe cineva, răspunse Connor sigur pe el.

- Până luni dimineață?

- Cunosco vreo câteva persoane la care aş putea apela, răspunse Connor, deşi mai puţin convins. I-am mai rugat şi altă dată şi ştiu că sunt de încredere.

- Adolescenţi? încercă să ghicească Mick.

- Şi ce dacă? se apără Connor. Ți-am spus că am mai apelat la ei.

- Nu se duc la şcoală în cursul săptămânii? întrebă Mick cu un aer nevinovat. Încă n-au intrat în vacanță, nu-i așa?

Connor renunță la atitudinea ostilă şi înjură printre dinți.

- Întocmai, zise Mick. Şi nu cumva ai o cauză importantă luni la tribunal?

- Ba da, încuviință Connor.

Mick ridică din umeri.

- Presupun că poţi să ceri oricând să fie amânată, deşi clienții care vor să se termine odată procesul n-ar fi prea încântați. Am dreptate?

Connor se încruntă la el.

- Ce vrei să spui, de fapt, tată?

- Că nu-i uşor să ai grijă de un copil şi să faci faţă unei slujbe solicitante. Nu reuşeşti decât dacă te ajută cineva. Ori ajutorul e aici. Nu la Baltimore.

- N-am încredere în mama, repetă Connor.

- Mi-ai mai spus. Eu cred că ceea ce te-a scos din fire în realitate e faptul că Heather n-a luat legătura cu tine.

- Nu fi ridicol! se răsti Connor.

Îşi trecu degetele prin păr.

- Ei bine, poate că da. Mama n-are dreptul să se amestece și să ia decizii despre cine are voie să-l vadă pe fiul meu.

- Cine are custodia copilului? întrebă Mick.

Întrebarea îl redusese pe Connor la tăcere, exact cum bănuise tatăl lui.

- Din tăcerea ta, înțeleg că Heather, trase el concluzia.

- Teoretic, da.

- Atunci Megan n-a făcut nimic rău când i-a dus copilul, așa-i? De fapt, bănuiesc că Heather chiar ar fi putut face scandal dacă maică-ta ar fi refuzat să meargă.

- Nu despre asta-i vorba, ripostă Connor. Mama s-a dus fără să-mi sufle un cuvânt.

- Erai cumva aici?

- Nu, dar știe unde să mă găsească. Hai, tată, știi bine că asta nu-i o scuză că a păstrat secretul față de mine. N-a vrut să riște un refuz din partea mea, pentru că exact asta aș fi făcut.

- I-ai fi refuzat lui Heather dreptul să-și vadă fiul?

- Nu. Aș fi insistat să i-l duc eu.

- Dar Heather n-a vrut să te vadă. A fost foarte categorică în privința asta, zise Mick. Și fix asta te doare, nu-i așa?

Connor oftă.

- Da, fir-ar să fie! Acum ești fericit?

- Nu, eu doar sugerez că ar fi cazul s-o lași mai moale cu maică-ta, fiindcă a făcut ce a crezut ea că-i mai bine pentru copilul tău și pentru femeia pe care pretinzi că o iubești. Și-ți mai cer să te gândești la consecințe, în caz că pleci de aici fără să înțelegi corect situația.

- Tu doar te temi că, dacă plec, mama va avea încă un motiv ca să amâne nunta, zise Connor. Presupun că după seara de ieri, se gândește serios s-o facă.

Mick se încruntă auzind unda de triumf din glasul lui Connor. Megan se dusesese la culcare înainte ca Mick

să se înapoieze de la parada ambarcațiunilor. Dacă se mai întâmplase și altceva, el, unul, nu era la curent.

– Ce tot spui acolo? Întrebă Mick autoritar.

– A aflat că ați pus cu toții bani pentru afacerea ei, răspunse Connor. N-a fost prea încântată.

Mick miji ochii spre el.

– Și, mă rog, cum anume a aflat? Mă îndoiesc că de la Abby.

Connor avu bunul-simț să-și ia un aer ușor vinovat.

– Poate am pomenit eu ceva în treacăt, când mă certam cu ea pe tema lui Heather.

– Și de ce ai făcut tâmpenia asta? Știai bine că în felul ăsta se duc de râpă toate planurile mele, se plânse Mick.

Îl privi întristat pe Connor.

– Bineînțeles că așa s-a întâmplat, am dreptate? N-ai dat doi bani pe consecințe.

– Eram furios.

– Ai idee ce ai făcut? tună Mick, apoi dădu din mână a lehamite. Nu mai contează. Am să găsesc eu o cale să rezolv povestea asta. Până atunci, lasă-ne pe mine și pe maică-ta. Hai să vedem ce-i mai bine pentru copilul pe care-l ții în brațe. Trebuie să rămână aici, cu familia, până când te lămurești tu cu Heather.

Mick își dădea seama că Connor ar fi vrut să-l contracizeze și să plece, dar avea încredere că fiul lui va alege ce era mai bine pentru copil. Oricât era de furios pentru toată încurcătura creată, de un lucru era sigur, anume că Connor ținea la băiețelul lui.

– Bine, încuviință Connor într-un târziu. Numai că eu și mama trebuie să ajungem la o înțelegere în privința lui Heather.

Mick dădu din cap.

– Asta e problema voastră. Dar te previn asupra unui singur lucru. Mama ta se vede pe 'ea însăși în situația lui

Heather și în dorința ei de a-și vedea copilul. Nu va ceda în privința asta.

- Nici chiar dacă eu nu sunt de acord?

- Nici dacă îi găurești anvelopele, ca s-o oprești să meargă în locul unde se ascunde Heather. Va găsi altă soluție.

- Cu siguranță că ea n-a fost la fel de hotărâtă să-și vadă copiii după ce a plecat, o acuză Connor.

- În parte a fost și vina mea. Și eu eram la fel de încăpățânat cum ești tu acum, încercam să vă țin pe toți departe de ea. Oh, sigur că am spus ce trebuia în privința custodiei, dar cumva v-am înlesnit vouă refuzul de a merge s-o vedeți. Iar ea regretă și acum că nu s-a luptat mai mult cu mine. Chiar cu riscul să strice relațiile cu tine, va face tot posibilul ca Heather să-și vadă copilul.

Îi aruncă lui Connor o privire șireată.

- Și să știi că mai există o perspectivă asupra întregii situații.

- Care anume?

- Mama ta te iubește. E probabil cel mai bun avocat pe care l-ai putea avea acum în relația cu Heather. Dacă există vreo cale de a o aduce pe Heather acasă, mama ta o va găsi. Iar cum Crăciunul se apropie, ceva îmi spune că are toate motivele.

Connor tăcu, fără îndoială cugetând la spusele lui Mick.

- Bine, zise el în cele din urmă. N-am să mă opun ca mama să-l ducă pe fiul meu la Heather. Și am să-mi cer scuze pentru unele lucruri pe care le-am spus aseară, inclusiv faptul că am scăpat porumbelul cu finanțarea afacerii.

- Te asigur că n-o să-ți pară rău, îi zise Mick.

Se ridică, mulțumit că rezolvase ceea ce își propusese pentru dimineața aceea.

- Uite că dintr-odată mi s-a făcut poftă de un mic dejun copios. Mă gândesc la clătitele lui Sally. Hai să înfoclim băiatul și să mergem în oraș.

- Eu nu merg, spuse Connor. Dacă tot nu mă duc la Baltimore, va trebui să lucrez la cazul meu acasă.

- Vrei să iau eu copilul?

- Nu. Îl duc sus în cameră cu mine. Probabil va dormi suficient de mult cât să apuc să lucrez câte ceva.

Mick încuviință din cap.

- Bine atunci. Să văd dacă pot s-o conving pe maică-ta să vină și ea. De zile întregi nu cred că am avut mai mult de câteva minute împreună. Trebuie să fac ceva ca să-i treacă supărarea pentru povestea cu finanțarea.

- Păi, eu credeam...

Connor se înroși la față, apoi întrebă:

- Nu mai dormiți amândoi în camera unde dormeați înainte?

- Nu te privește pe tine unde dorm! îl repezi Mick.

În ochii lui Connor se aprinse o lumină.

- Iar te-a exilat în camera de oaspeți? O-o! Ce-ai mai făcut de data asta?

- Am întrecut măsura, dacă ții neapărat să știi, răspunse Mick. Încă un motiv să readuc pe tapet subiectul nunții. Presupun că n-ai să mai fii așa catâr și ai să te porți cum trebuie.

Connor izbucni în râs.

- Cum aș putea să te refuz, când pui problema într-un mod atât de delicat? Dar până atunci, ard de nerăbdare să le dau vestea celorlalți.

- Încearcă numai, și ești un om mort, îl avertiză Mick.

Vorbele lui nu reușiră decât să-l facă pe Connor să râdă și mai tare. Ceea ce dovedea că un bărbat putea oricând să câștige o bătălie, dar să piardă războiul.

Megan petrecu o oră ajutând-o pe Nell să aranjeze zeci de obiecte artizanale pe mesele din sala parohiei. Bazarul anual de sărbători era unul dintre cele mai importante evenimente prin care biserica aduna fonduri. Pe lângă obiectele artizanale confecționate de enoriași, mai erau acolo și o sumedenie de prăjituri de casă, precum și jocuri de copii pe tema Crăciunului.

Cu numai câteva minute înainte să se deschidă ușile, șase femei se agitau în bucătăria casei parohiale, ocupate cu ultimele pregătiri pentru dejunul alcătuit din șuncă la cuptor, cartofi dulci, macaroane cu brânză, fasole verde și salată. Megan zărise chiar și câteva castroanele cu jeleu de cireșe și lămâie. Unii aveau să mănânce acolo, în timp ce alții urmau să ia mâncarea acasă. Biserica oferea și servicii de livrare celor care nu se puteau opri la un dejun tradițional.

Megan se întoarse și o surprinse pe Nell murmurând ceva.

– Ce s-a întâmplat?

– Ai mai văzut vreodată atât de multe milieuri croșetate? întrebă ea. Și mie îmi place să admir lucrul de mână, dar cine își mai umple casa cu milieuri în ziua de azi? Crede-mă că la sfârșitul zilei ai să le vezi tot aici.

– Poate că nu, o contrazise Megan, deși tindea să fie de acord. Multora le place lucrul de mână și vor să ajute biserica. Nu se vând de obicei?

– Abia după ce scădem prețul la mai nimic, ceea ce o face pe Mama Davis să se simtă atât de jignită încât se jură de fiecare dată că n-o să mai lucreze nimic pentru bazar. Îți garantez că în timpul pe care-l pierde cu miliurile astea ar putea lucra o față de masă care ar valora o avere.

– De ce nu-i spune cineva? întrebă Megan.

Nell o privi uluită.

- Poate ai uitat cum e Mama Davis. Chiar eu i-am tot repetat asta de vreo zece ani încoace, iar ea ripostează că milieurile se vând de fiecare dată ca pâinea caldă. Întotdeauna trece peste faptul că practic le dăm de pomană.

Megan chicoti.

- Cel puțin evenimentul implică întreaga comunitate, și asta le place tuturor.

Ridică privirea în clipa când primul val de cumpărători dădu năvală pe ușă, surprinsă să-l vadă printre ei pe Mick.

- Ce-i cu tine aici? întrebă ea, neștiind cum să se poarte cu el după cele aflate cu o seară în urmă.

- Am venit să te răpesc pentru un mic dejun în doi, răspunse el, făcându-i cu ochiul lui Nell. Nu te superi, mamă, nu-i așa?

- Aici nu-i vorba de mine, răspunse ea.

- I-am promis mamei tale că vin astăzi s-o ajut, zise Megan. În plus, am luat micul dejun cu câteva ore în urmă. Tu de ce n-ai mâncat?

- Pentru că am încercat să-l conving pe fiu-tău să nu-și ia copilul și să plece cu el la Baltimore, răspunse Mick.

- Oh, Doamne! exclamă Nell. Du-te, Megan. Probabil e nevoie să rezolvi tu treaba asta.

- Am rezolvat-o eu, spuse Mick.

O clipă păru să-și dea seama că revenise la vechiul obicei de a-și impune voința.

- Totuși, trebuie să stăm de vorbă. Înțeleg că Connor a trăncănit despre grupul nostru de investiții. Aș vrea să aud tare și răspicat ce crezi tu despre asta.

Deși surprinsă de sinceritatea lui, Megan nu putea să n-o aprecieze. O privi îngrijorată pe Nell.

- Ești sigură că te poți lipsi de mine?

- Am muncit la bazar încă de la înființarea lui, cu câteva decenii în urmă. Îmi închipui că mă descurc

cu încă unul. Și pe urmă, peste vreo oră mai vine cineva să mă ajute.

- Bine atunci. Dacă ești atât de sigură...

O îmbrățișă pe Nell.

- Vezi ce faci cu milieurile alea, îi șopti ea. Să nu le aduci acasă. Mai deunăzi am găsit pe puțin o sută într-o cutie. Presupun că sunt din anii trecuți.

Nell ridică din umeri.

- Cineva trebuia să aibă grijă ca Mama Davis să nu se simtă jignită, chiar dacă e o băbătie încăpățânată.

Megan își luă paltonul și poșeta de sub o masă și porni după Mick.

- Despre ce e vorba? întrebă el.

- Nimic important, răspunse Megan. Vrei să arunci o privire în jur înainte să plecăm? Poate să cumperi o plăcintă sau o prăjitură pentru cină?

- La sfârșitul zilei, mama o să aducă acasă tot ce rămâne, zise el. Nu că ar rămâne vreodată mare lucru. De regulă, doar plăcinta cu mere a lui Hazel West.

Megan îl privi nedumerită.

- Ce e cu plăcinta cu mere a lui Hazel West?

- Nimic, afară de faptul că pisicile ei umblă pe masă în timp ce o pregătește. De când s-a aflat asta, nimeni nu se mai atinge de plăcintă.

Megan se scutură.

- Da, înțeleg, îți cam pierde pofta.

Aerul răcoros de afară îi prindea bine după ce stătuse în sala de mese supraîncălzită a parohiei. Megan trase adânc aer în piept.

- Miroase a Crăciun. Nu crezi?

Mick îi aruncă o privire de nepătruns.

- Și, mă rog, cum miroase Crăciunul?

Megan se strădui să găsească cuvintele potrivite.

- Miroase a brad, de la mormanul de brazi de lângă biserică, un pic a zăpadă, deși nu se anunță ninsori... Apoi atmosfera de bucurie și de nerăbdare...

El râse.

- Bucuria și nerăbdarea n-au miros.

- Ba da, se împotrivi ea. Orice copil îți poate spune asta. Pun pariu că Caitlyn, Carrie, Davy și Henry înțeleg perfect ce vreau să spun.

- Întotdeauna ai fost așa în preajma sărbătorilor, nu? Devii visătoare și sentimentală.

- Bineînțeles că da. Ador tot ce ține de Crăciun, colindele care răsună din fiecare magazin și din difuzoarele de pe peluzele orașului.

- Nu te-ai mai plictisit să tot auzi *Joy to the World* și *White Christmas*?

- Cum să mă plictisesc? Sunt colinde tradiționale. Întotdeauna îmi pare rău că strângem CD-urile a doua zi după Crăciun și că nu le mai aud până anul următor.

- În schimb, începi să le auzi la câteva secunde după Halloween, replică Mick.

- Azi ai de gând să te opui la orice? îl întreabă ea. În cazul ăsta, poți să te duci să-ți iei micul dejun de unul singur. Eu am de făcut cumpărături. Nu mai sunt nici două săptămâni până la Crăciun. Pică tocmai bine. Și așa sunt foarte supărată pe tine.

Mick ridică ambele mâini într-un gest împăciuitoare.

- Ho-ho-ho! exclamă el, deși nu prea convins.

- Presupun că trebuie să mă mulțumesc cu asta, zise Megan, urmându-l în cafeneaua lui Sally, ticsită de clienți care luau o pauză de cumpărături sau serveau un mic dejun târziu.

După ce comandă un mic dejun complet pentru Mick și un croasant cu zmeură pentru Megan, ea îl privi în ochi.

- Mai întâi de toate, spune-mi despre Connor.

- L-am surprins când încărca în mașină lucrurile copilului. Zicea că se mută cu el la Baltimore.

- Mă temeam că așa va face. Era tare furios aseară. Cum ai reușit să-l convingi să rămână?

- L-am adus cu picioarele pe pământ. I-am amintit cât e de greu să găsească peste noapte persoana potrivită care să se îngrijească de copil. L-am mai convins să privească situația din perspectiva ta. Și cred că a înțeles.

- Știe că data viitoare se va întâmpla la fel, dacă mai telefonează Heather? întrebă Megan.

- Pare să se fi împăcat și cu ideea asta.

Mick o privi cu un aer rugător.

- Chiar *trebuie* să procedezi așa? Deși i-am explicat, tot se va enerva. Cum să-l convingem să fie de acord cu nunta când voi doi vă luați la hartă pe tema asta?

- Nu pot să fac ceva contrar principiilor mele, anume că Heather are tot dreptul să-și vadă copilul.

- Nu cred că Connor n-ar fi de acord cu asta. De fapt, după părerea mea, problema propriu-zisă e că vrea să fie el cel care-i duce lui Heather băiețelul.

- Heather nu e de acord. Nu e pregătită să-l vadă pe Connor. Mă tem că dacă nu țin cont de dorința ei și îi dezvălui lui Connor unde locuiește, pur și simplu va pleca, luând și copilul cu ea.

- Eu continui să cred că ar trebui să-i aducem împreună sub același acoperiș, în loc să-i lăsăm să stea despărțiți cine știe cât.

În ochii lui se aprinse un licăr.

- Data viitoare când sună Heather, poate ar trebui să merg și eu. Aș putea încerca să-i deschid ochii.

Megan își închipuia cam ce ar fi ieșit din asta.

- Mick, tu n-ai în tine nici un strop de diplomație.

- Dă-o încolo de diplomație! Aici e nevoie de iubire, dar și de o mână forte. E în joc soarta copilului.

- Nu trebuie să ne amestecăm, insistă Megan.

- Atunci cum se cheamă ceea ce faci tu? i-o întoarce el arțăgos.

- Eu doar păstrez legătura între Heather și familia lui Connor. Am încercat s-o conving să dea ochii cu Connor, dar n-am de gând s-o bat la cap. Și n-am să te las nici pe tine.

Mick oftă.

- Oare și noi am fost la fel de proști și de încăpățânați când eram tineri?

Megan râse.

- Dragule, unii dintre noi așa au și rămas. Oare mai e nevoie să-ți amintesc că tu, Abby și ceilalți v-ați ascuns de mine și m-ați mințit în privința finanțării?

- Am făcut-o cu cele mai bune intenții, îi aminti și el.

Megan oftă.

- Știu, și e singurul motiv pentru care nu m-am întors la New York azi la prima oră.

- Atunci accepți împrumutul?

Ea îl privi direct în ochi.

- N-am spus asta.

- Dar...

- Las-o baltă, Mick.

- Am priceput, răspunse el, deloc încântat.

În ciuda atitudinii ei hotărâte de a-i duce lui Heather copilul ori de câte ori ar fi fost rugată, când aceasta îi telefonă în dimineața de ajun, Megan îl sună pe Connor la birou.

- Vreau să te anunț că Heather m-a rugat să-i duc copilul astăzi ca să-l vadă, așa că pornesc într-acolo chiar acum, îi spuse ea. Am vrut să știi, ca să nu mă mai acuzi că fac ceva pe ascuns de tine.

- Știu că ar trebui să-ți mulțumesc pentru asta, dar aș putea cumva să te conving să ne întâlnim acolo? Mamă, eu și Heather trebuie să stăm de vorbă.

- Știu, răspunse ea. Dar îți repet că mi-a cerut insistent să nu-ți spun unde stă. Am să încerc s-o conving să vină la noi mâine, de Crăciun. Dar să nu-ți pui prea multe speranțe că va accepta.

- Crede-mă că și eu aș refuza invitația, dacă aș fi în locul ei, zise cu subînțeleles Connor.

- De ce?

- Prea multă lume. Cel mai bine ar fi să ne vedem numai noi doi.

- Înțeleg asta. Credeam doar că sărbătoarea Crăciunului ar fi momentul cel mai potrivit să vă împăcați. În plus, n-ar trebui să rămână singură în această perioadă.

- N-am zis că nu vreau s-o convingi să vină. Ți-am spus doar motivul pentru care probabil va refuza.

Connor șovăi câteva clipe.

- Dar eu aș fi fericit să iau copilul și să-mi petrec ziua cu ea. Spune-i și asta, vrei? Numai noi trei, oriunde vrea ea. Nu neapărat acolo unde locuiește, în felul ăsta nu voi ști unde s-o găsesc.

Megan sesiză nota de disperare din glasul fiului ei. Înțelegea cât de mult ar fi însemnat pentru el să fie cu familia lui neoficială în zi de sărbătoare.

- Fac tot posibilul, răspunse ea. Îți promit.

Dar când îi făcu propunerea lui Heather, o oră mai târziu, aceasta o refuză categoric.

- Știu că ai intenții bune. Și eu vreau să-l văd pe Connor, numai că nu pot. Nici dacă asta ar însemna să nu-mi văd copilul în primul lui Crăciun.

În ochii ei se citea limpede suferință și dezamăgire. Dar se luminează la față în clipa când luă din coșuleț copilul înfofolit.

- Scumpete mică, îi șopti ea. Ia să vezi ce ți-a cumpărat mami de Crăciun.

Copilul apucă panglica și trase de ea. Heather îl ajută să desfacă hârtia și râse văzându-l cum nu voia să dea drumul la panglică.

– Se pare că-i adevărat, zise ea. Când sunt așa de mici, nu le pasă ce-i în cutie.

Megan râse.

– O să-i pese când o să deschizi cutia, spuse ea.

Văzuse cu ochii ei cât se bucuraseră copiii de mingea uriașă, de piesele de diferite forme, care trebuiau puse în găurile potrivite. Se jucaseră ceasuri întregi, cu frunțile încrețite de concentrare, până când reușiseră să pună fiecare piesă în locașul ei, după care îi ceruseră să scoată iarăși piesele. Desigur, când prinseseră șmecheria, fuseseră ceva mai mărișori decât Mick Junior. Până atunci, se distraseră aruncând pe jos piesele de plastic multicolore și plângând până când ea sau Mick le culegeau de pe podea.

În cele din urmă, Megan se uită la ceas.

– Heather, nu-mi face deloc plăcere să-ți spun, dar trebuie să mă întorc și s-o ajut pe Nell să pregătească cina de diseară, după care vom merge cu toții la biserică.

Heather luă o figură atât de abătută, încât Megan era pe cale să cedeze și să mai rămână.

– Bine, doar câteva minute, zise ea într-un târziu.

Heather clătină din cap.

– Nu, nu vreau să conduci după lăsarea întunericului. Se aude că s-ar putea să ningă astă-seară.

Se lumină brusc la față.

– N-ar fi grozav să avem un Crăciun cu zăpadă?

Atinse ușor obrăjorul copilului.

– Ar fi prima lui zăpadă. Mi-ar plăcea să fiu și eu de față mâine-dimineață când va vedea bradul și darurile.

– Scumpa mea, dar poți să fii prezentă la toate astea. Îl pot convinge pe Connor să încheie un armistițiu

pe timpul sărbătorilor. În ziua de Crăciun nu va trebui să discuți nimic despre problema voastră.

- Aș vrea eu să fie atât de simplu, oftă Heather. Dar îl cunosc pe Connor. Indiferent ce promite, va insista să aducă subiectul în discuție și vom ajunge la ceartă. Nu vreau să se aleagă praful de primul Crăciun al fiului meu fiindcă părinții lui au făcut o scenă.

- Crede-mă că familia O'Brien a văzut destule scene în decursul anilor, îi spuse Megan.

- Dar copilul meu nu a văzut așa ceva și nici nu vreau să vadă. Poate că-i prea mic să înțeleagă ce se petrece, dar va simți tensiunea din jur.

Megan înțelegea decizia ei. Pe de o parte, chiar o aproba, dar în același timp îi amintea de prea multe zile de Crăciun în care și ea evitase să revină în mijlocul familiei, doar ca să fie liniște. Iar acum îi părea rău.

- Sper să nu regreti într-o bună zi, îi zise ea lui Heather. Crăciunul e momentul cel mai potrivit să vindecă răni și să cauți miracole. Dacă tot nu vrei să vii la noi, de ce nu mergi să-ți vizitezi familia?

Heather clătină din cap, cu o figură întristată.

- Nu e o variantă. Ai mei n-au fost de acord cu nici una dintre deciziile mele din clipa în care am început să locuiesc cu Connor. Dacă mă duc la ei fără copil și fără verighetă pe deget, va urma o zi de nesfârșite comentarii de genul „Ți-am spus noi...” Or în momentul de față nu pot suporta așa ceva.

Megan o strânse la piept.

- Dacă te răzgândești, să știi că oricând se găsește un loc la masă și pentru tine.

Când îi dădu drumul din brațe, Heather avea lacrimi în ochi.

- Aș fi vrut ca mama mea să fie măcar pe jumătate la fel de înțeleghătoare ca tine.

- Asta se întâmplă fiindcă și eu am trecut prin ce treci tu, răspunse Megan. Și eu mi-am lăsat copiii în grija altuia.

Puse un deget sub bărbia lui Heather și îi ridică obrazul spre ea.

- Și de atunci, n-a trecut o zi în care să nu regret decizia asta. Promite-mi că ai să te gândești la vorbele mele în timp ce hotărăști ce vei face de acum încolo.

Heather încuviință din cap.

- Crăciun fericit, scumpo!

Heather clipi ca să-și alunge lacrimile.

- Crăciun fericit! șopti ea, apoi își sărută fiul pe frunte. Și ție, micuțule. Mami te iubește mai mult decât orice pe lume.

La volan, în drum spre casă, Megan își zise că nu văzuse în viața ei imagine mai tristă decât silueta lui Heather în oglinda retrovizoare: cu umerii căzuți, cu obrazul scăldat în lacrimi, cu mâna ridicată într-un ultim semn de rămas-bun, înainte ca mașina să cotească după colț.

capitolul 14

Când Megan se înapoie la Chesapeake Shores, îl găsi pe Connor așteptând-o pe terasă, deși dinspre golf sufla o briză rece și tăioasă.

- Ar trebui să stai în casă, îl dojeni ea, văzându-l că vine spre mașină. Să știi că pe o vreme ca asta, riști să faci pneumonie.

- Mi-e foarte bine, insistă el, luându-l pe Mick Junior din scaunul mașinii și strângându-l la piept, de parcă s-ar fi temut că nu avea să-l mai vadă niciodată.

Megan îl privi îngrijorată.

- Ești bine, Connor?

- Da, răspunse el scurt, apoi oftă. Cred că am fost nițel îngrijorat.

- De ce?

- Că s-ar putea să devii puțin sentimental, fiindcă e ajunul și să lași copilul cu Heather.

Megan îi citi bucuria din ochi și se felicită că nu luase o asemenea decizie. De fapt, nici nu-i trecuse prin minte.

- Connor, chiar dacă înțeleg ce e în sufletul lui Heather, nu ți-aș fi putut face una ca asta.

- Chiar vorbești serios, nu-i așa?

Uimirea lui o făcu să se simtă cumplit de tristă pentru a doua oară în acea după-amiază.

- Ești fiul meu. Te iubesc. Nu vreau decât să vă fie bine, ție și copilului tău. Și ca să știi și tu, Heather nici n-a pus problema să-i las copilul. Deocamdată vrea să stea cu noi.

- Dar n-ai reușit s-o convingi să vină aici cu tine? Nici măcar pentru ziua de Crăciun?

Megan clătină din cap.

- Se temea că veți ajunge să vă certați și nu voia să ne strice sărbătoarea.

În timp ce intrau amândoi în casă, Connor se întoarce spre ea cu o privire rugătoare.

- Până acum ai văzut-o pe Heather de două ori. Presupun că ați discutat și despre altceva, nu numai despre copil. Crezi că vom reuși vreodată să ajungem la o înțelegere?

- Presupun că asta depinde de cât de mult sunteți amândoi dispuși să lăsați de la voi, răspunse ea. Am putea sta de vorbă despre ce-ți dorești tu cu adevărat, cum vezi tu viitorul. Te-aș putea ajuta să vezi lucrurile mai clar.

Megan își dădu seama că el era pe punctul să refuze, așa că se grăbi să adauge:

- Sau ai putea să vorbești tu, iar eu să te ascult. N-am să-ți dau sfaturi decât dacă ai să mi le ceri.

Auzind-o, Connor zâmbi.

- Ai idee de câte ori mi-ai promis așa ceva când eram copil? Mă ademeneai cu promisiunea asta și cu prăjiturile făcute de bunica și deodată mă trezeam că încep să-mi dau drumul la gură.

O privi în ochi, de data asta fără pic de ostilitate, doar cu o vagă undă de nostalgie.

- Și niciodată nu ți-ai ținut partea ta de făgăduială. Întotdeauna ți-ai dat cu părerea.

- Ba nu, îl corectă ea râzând. Întotdeauna am venit cu un sfat înțelept, pe care ți l-am dat numai după ce mi l-ai cerut.

- Eu altceva îmi amintesc, insistă el, apoi oftă. Dar trebuie să recunosc că de fiecare dată mi-ai dat sfaturi bune.

- Atunci poate ar fi bine să stăm puțin de vorbă chiar acum, îl îndemnă ea, plină de speranță.

El ezita în continuare.

- Trebuie să adorm copilul, ca să tragă un pui de somn, dacă vreau să reziste la slujba din biserică fără să ne facă probleme.

- Asta îmi dă mie exact răgazul să pregătesc niște ciocolată fierbinte și o farfurie cu prăjituri, îi spuse Megan.

Detesta idea de a-l implora, dar simțea că erau la un pas de a reînnoia relația și nu voia să rateze ocazia.

- Te rog, Connor. Mi-au lipsit conversațiile noastre.

Sesiză umbra de surâs din colțul buzelor lui.

- Mi-au lipsit chiar și discuțiile în contradictoriu. Întotdeauna te-ai priceput să-ți susții punctul de vedere. Ar fi trebuit să-mi dau seama încă de pe atunci că vei deveni un avocat strălucit.

- Iar tu te pricepeai grozav să ții morțiș la părerea ta, când încercam să te conving să mă lași să fac ceva cu care nu erai de acord.

- Aș vrea din tot sufletul să mai putem comunica la fel ca atunci, îi spuse ea.

Așteptă un timp care i se păru o eternitate. Într-un târziu, el întrebă:

- Îmi pui mai multe bezele în ciocolata fierbinte?

Megan îi zâmbi radios.

- Parcă am de ales?

Mick o văzuse pe Megan înapoiindu-se cu mașina, apoi pe Connor grăbindu-se să-i iasă în întâmpinare. Când îl zări suind scara cu copilul în brațe, intră în bucătărie, unde o găsi pe Megan în fața aragazului.

- Totul în regulă? întrebă el.

Ea se întoarse cu cel mai frumos zâmbet pe care îl vedea Mick după o bună bucată de vreme.

- Eu și Connor vom avea o discuție de la suflet la suflet, îi spuse ea fericită. Oh, Mick, ar putea fi tocmai momentul pe care-l doream atât de mult.

Oricât de încântat ar fi fost de veste și de perspectiva ce se deschidea, Mick rămânea totuși îngrijorat ca nu cumva Megan să sufere încă o dezamăgire.

- Poate ar trebui să rămân prin preajmă ca să intervin la nevoie.

- Ce fel de nevoie? întrebă ea sever. E vorba de o discuție între mamă și fiu, amândoi oameni în toată firea. Totul va fi bine.

- E vorba de o mamă care își pune multe speranțe într-o discuție cu un fiu care nu-i întotdeauna rezonabil, o corectă el. Pur și simplu nu vreau să-ți arate lipsă de respect.

- Pot face față la orice ar dori să-mi spună, insistă ea. În plus, nu vom discuta despre noi doi. Nu chiar. Vom discuta despre Heather și viitorul lor împreună.

Mick nici nu se mai strădui să-și ascundă surpriza.

- Sper că vei reuși să-i bagi în capul ăla de catâr că trebuie să se însoare cu fata.

Megan îl privi cu șiretenie.

- Nici măcar n-ai cunoscut-o. De unde știi că ar fi o decizie înțeleaptă pentru ei să se căsătorească?

- E mama fiului lui. Nici nu trebuie să știu mai mult.

- Uite ce e, nu am de gând să-i spun ce să facă. Vreau doar să ascult ce are să-mi spună. Și acum, fugi de aici înainte să strici tot.

- Cu o singură condiție, zise Mick, care nu se prea îndura să plece. Mai târziu, noi doi vom sta de vorbă despre unele decizii care ne privesc pe amândoi.

Megan nu pretinse că n-ar fi înțeles.

- Bine, vom sta de vorbă, încuviință ea, împingându-l spre ușă, la auzul pașilor lui Connor care se apropia. Și acum, du-te.

Connor îl văzu pe Mick ieșind cu spatele din bucătărie și-l privi nedumerit.

- Pleci undeva? întrebă el.

- Așa zice maică-ta, bombăni Mick.

Connor zâmbi cu gura până la urechi.

- Au trecut atâția ani și tot nu ești în stare să-i ții piept, comentă el. Cred că încep să înțeleg de ce o iubești.

Mick îl privi încruntat.

- Relația mea cu mama ta nu te privește. Mai bine ai grijă cum te porți cu ea. Ea speră să aveți o discuție care să vă apropie unul de altul. Nu cumva s-o dezamăgești.

Connor redeveni serios.

- Tată, nu pot să promit...

- Nu cumva s-o dezamăgești, repetă Mick apăsător.

Avea o bănuială că tot viitorul lui depindea de acea discuție.

De câte ori șezuse Megan în această bucătărie, mușcându-și limba și dorindu-și ca fiul cel mic să-și deschidă sufletul în fața ei? Copil fiind, Connor își ascunsese sentimentele printr-un comportament nepăsător și lipsit de griji care reușise să-i păcălească pe toți. Acum, așteptând să stea de vorbă cu fiul ei devenit adult, Megan sesiza semnele tuturor acelor incertitudini din copilărie care pândeau sub masca siguranței de sine afișată de Connor.

Cum el părea mulțumit să-și bea ciocolata fierbinte și să rupă bucăți de prăjitură, Megan sparse gheața.

- Trebuie să știi că Heather te iubește.

La auzul vorbelor ei, chipul lui Connor se luminează pentru o fracțiune de secundă, după care el își mască reacția ridicând indiferent din umeri.

- Are un mod bizar de a-mi arăta iubirea asta.

- De fapt, o face în același fel în care am procedat și eu când l-am părăsit pe tatăl tău. Îl iubeam mai mult decât orice pe lume, deși ne neglija pe toți, plecând tot timpul în călătorii de afaceri. Într-un fel, m-am gândit că astfel îi voi oferi libertatea de a-și face munca pe care o iubea atât de mult, fără să trăiască sentimentul de vinovăție că se întoarce acasă la o soție din ce în ce mai nefericită.

Connor era complet nedumerit.

- Nu înțeleg.

- Multă vreme mi-am închipuit că-i era ușor să se despartă de noi și că-și iubea munca mai mult decât ne iubea pe noi. Într-un târziu, mi-am dat seama că nu era deloc așa. El credea că trebuie să muncească din ce în ce mai mult, să aibă tot mai mult succes, *pentru* noi. Mi-a trecut prin minte că își imagina că asta așteptam noi de la el, când de fapt tot ce doream cu toții, tot ce doream *eu*, era să vină mai des pe acasă. Și de fiecare dată când încercam să-i explic asta, cumva nu reușeam decât să sporesc presiunile asupra lui.

- OK, deci un fel de povestire gen O. Henry¹, trase concluzia Connor. Ai plecat ca tata să nu se mai simtă atât de stresat. El muncea din greu ca să ne întrețină. Dar nu era mai simplu să reglați totul printr-o simplă discuție? Ar fi înțeles că puțin îți păsa de partea materială. Iar tu ai fi înțeles că ne iubea pe noi mai mult decât își iubea munca.

Auzindu-l cum simplifică lucrurile, Megan zâmbi.

- Ai dreptate. Soluțiile apar întotdeauna în urma unei comunicări sincere și directe. Din păcate, prea mulți ani îi spusese tatălui tău doar ce dorea el să audă sau ce credeam eu că voia să audă. Și asta a tulburat apele.

¹ Nuvelist american (1862-1910) (n.tr.)

- Și acum crezi că în cazul meu și al lui Heather e vorba de același lucru?

Megan încuviință din cap.

- Nu cred. Știu. De atâtea ori ai declarat ce părere ai despre căsătorie încât Heather a plecat ca tu să nu te simți stresat de dorința ei de a avea o familie adevărată alături de tine.

- Eu sunt împotriva căsătoriilor ratate, zise el. Zilnic văd astfel de cazuri. Ar trebui să nu le iau în seamă?

Megan se gândi bine, apoi răspunse:

- Connor, să nu ignori niciodată lucrurile în care crezi cu adevărat. Aceste convingeri te fac să fii ceea ce ești. Numai că uneori te pierzi atât de mult în principii, valori și convingeri încât ignori lucrul cel mai important dintre toate.

- Care anume?

- Ce simte inima ta. Dacă o iubești pe femeia asta, și eu cred că o iubești, atunci va trebui să găsești o cale de mijloc, care să vă mulțumească pe amândoi.

Îl privi drept în ochi.

- Altfel, dacă o iubești îndeajuns de mult, va trebui s-o lași să plece.

Connor o privi cu atâta tristețe încât Megan ar fi vrut să-l cuprindă strâns în brațe și să-i spună că totul va fi bine, numai că nu știa dacă avea să fie așa. Totul depindea de el și de Heather.

Îndrăzni totuși să-și pună palma pe mâna lui și să i-o strângă ușor.

- Totul va fi așa cum trebuie să fie. Sunt convinsă de asta.

- Tot așa crezi și despre relația ta cu tata? întrebă el. Ea încuviință din cap.

- Așa am crezut întotdeauna.

- Atunci mărită-te cu el, mamă. Eu n-am să vă stau în cale.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

- Îți mulțumesc.

- Vorbești de parcă aş avea de ales, zise el cu un surâs care-i îmblânzea asprimea vorbelor. Oî fi eu încăpățânat, dar nu sunt un dobitoc. Tata n-o să-și afle pacea până nu te duce în fața preotului. Din câte văd eu, tu îl faci fericit. Poate că mă îndoiesc în privința rezultatului, dar cine sunt eu ca să vă stau în cale? Măcar atât am învățat de la viață, că oamenii trebuie să nu renunțe la fericire atunci când le iese în cale.

Glasul lui avea un ton matur cum nu mai avusese până atunci. Poate că nu părea perfect convins, totuși vorbele lui însemnau enorm pentru Megan.

- Putem aștepta până când vei ajunge să accepți ideea fără rezerve, îi aminti ea.

- S-ar putea să n-o accept niciodată pe deplin, recunosc eu. Dar n-am de gând să vă stau în cale. Ai binecuvântarea mea.

Îi zâmbi larg lui Megan.

- Și acum, du-te și spune-i tatei, dacă nu cumva a auzit fiecare cuvântul din ce am vorbit, fiindcă eu bănuiesc că e în spatele ușii, străduindu-se cu disperare să tragă cu urechea.

- Dacă-i așa, atunci va trebui să mai aștepte până-i comunic hotărârea mea, zise Megan. E ajunul Crăciunului și presupun că Nell arde de nerăbdare să intre în bucătărie și să pregătească cina, înainte să mergem la biserică.

Connor porni spre ușă, apoi se întoarse spre ea și o îmbrățișă cu stângăcie, un gest mult mai semnificativ pentru Megan decât îmbrățișările spontane din vremea când era copil.

- Mă bucur că am stat de vorbă, îi spuse el.

Megan îi atinse obrazul, străduindu-se să-și stăpânească lacrimile.

- Și eu.

De fapt, era cel mai frumos dar de Crăciun pe care l-ar fi putut primi.

Mick își dădea seama că ceva se schimbase după ce Megan petrecuse cea mai mare parte a după-amiezii închisă în bucătărie cu Connor. Arăta mai luminoasă, ca și cum i s-ar fi luat o piatră de pe inimă. La biserică, Mick o auzi cântând cu vocea ei plină de soprană care-l încântase întotdeauna. În glasul ei se citea o mare bucurie.

Mick se aplecă și îi șopti la ureche:

- Au mers bine lucrurile cu Connor?

- Mai mult decât bine, răspunse ea, după care îl redu-se la tăcere cu o privire, în clipa în care biserica se umplu de muzica familiară a sărbătorii și de speranța care părea întotdeauna mai vie în acest moment al anului.

Când ieșiră din biserică, afară era un frig tăios, dar stelele străluceau pe cer în miez de noapte.

- Ne vedem mâine-dimineață, făgădui Abby, în timp ce toți se îmbrățișau pe treptele bisericii, pregătindu-se să apuce fiecare spre casa lui.

- Abia aștept să văd ce o să-mi aducă Moș Crăciun, exclamă Davy sărind nerăbdător de pe un picior pe altul. Tu știi, bunicule? Crezi că a primit scrisoarea mea?

- Sunt convins că da, îl asigură Mick, apoi îi făcu cu ochiul lui Henry. La fel și ție. Acum trebuie să mergeți la culcare, ca Moșul să se poată furișa în casă să vă lase darurile.

Deși Caitlyn și Carrie pretinseseră că Moș Crăciun nu există, totuși în mintea lor stăruia suficientă îndoială cât să-și ia mama de mână.

- Hai mai repede, mamă, o rugă Caitlyn. Trebuie să mergem la culcare cât mai repede.

Abby râse.

- Până aici ne-a fost, zise ea. Buni, vrei să te ducem acasă? Cred că tata ar vrea să mai rămână puțin cu mama între patru ochi.

Mick îi zâmbi larg.

- Suficient timp cât să-mi dea toate planurile peste cap, mormăi el, făcând-o pe Megan să-i arunce o privire curioasă.

- N-ar trebui să mergem și noi direct acasă? întrebă Megan. E târziu.

- Nu și pentru două spirite libere ca noi, insistă el. Cred că am putea face o scurtă plimbare cu mașina.

- Cu mașina? La ora asta?

El o luă de mână.

- Ai încredere în mine.

Ea îl privi în ochi.

- Întotdeauna.

Îi îmbrățișară pe ceilalți, urându-le noapte bună, apoi se îndreptară spre mașina lui Mick.

- Ce ai de gând, Mick O'Brien? întrebă ea, instalându-se pe scaunul din dreapta șoferului.

- Câteva clipe de liniște, ca să ne facem planurile, răspunse el.

Megan rămase tăcută cât timp el conduse către un loc singuratic, pe vârful unei stânci, ceva mai departe de hanul Eagle Point.

- Ții minte când am venit aici prima oară? întrebă el, parcând mașina.

Se întinse spre bancheta din spate, de unde luă o sticlă de șampanie.

- A fost seara în care mi-ai spus că urma să construiești Chesapeake Shores, răspunse ea. Țin minte că mi-am spus că nu ești în toate mințile și că nimeni nu se apucă să construiască un întreg oraș din temelii. Ar fi trebuit să-mi dau seama că tu erai capabil de așa ceva.

Îl privi printre pleoapele îngustate.

- Sper că nu mai ai cine știe ce știre grandioasă?

- Nu, răspunse el. Am văzut cât ești de fericită în mijlocul familiei, acum de sărbători. Mă întrebam dacă o parte din fericirea asta se va revărsa și asupra mea.

- Dacă în ultima vreme am avut o stare de spirit bună, asta ți s-a datorat ție, răspunse ea. Tu mi-ai redat familia, Mick. Am din nou o viață împlinită. Chiar dacă n-am să reușesc niciodată să pun pe picioare galeria aia, tot va fi bine.

- Ai putea realiza și asta, dacă ai...

Ea zâmbi și îi puse degetul pe buze.

- Asta o las în seama lui Dumnezeu. Dacă e ceea ce trebuie să fie, voi găsi o cale să se întâmple așa.

Auzind-o, Mick prinse curaj.

- În regulă, dar oricât de bine ar sta lucrurile, întotdeauna e loc și de mai bine.

Turnă șampanie pentru amândoi.

- În mod normal, nu sunt de acord cu băutura la volan, dar mă gândesc că un mic toast aici în capul străzii nu-i chiar așa de grav. În sănătatea noastră, Meggie, și a viitorului pe care-l putem construi împreună.

Ea își muie buzele în pahar.

- Chiar dacă șampania e excelentă, ceva îmi spune că nu m-ai adus până aici doar pentru un pahar și un toast.

El chicoti.

- Ce bine mă cunoști...

- Și bine ai face să ții minte asta, replică ea.

- Ei bine, poate îți amintești că de azi într-o săptămână am programat o nuntă, zise el pe un ton aparent nepăsător, apoi o privi în ochi. Ai să fii alături de mine?

Ea îl privi surprinsă.

- Mick, de săptămâni întregi îți tot repet că trebuie să mai așteptăm. Nimic nu s-a schimbat în privința asta, adică nu radical.

- Asta ce vrea să însemne?

- Azi după-amiază am avut o conversație foarte fructuoasă cu Connor, începu ea, în culmea fericirii. Oh, Mick! E minunat! Ne-a dat binecuvântarea lui!

- Oh, slavă Domnului! exclamă Mick. Nu că aş fi avut nevoie de ea, dar ştiu că pentru tine e foarte important. Dacă el nu mai e împotriva, atunci care-i problema? Hai să-i dăm drumul!

Megan râse.

- Ce fel de ființă ești și tu! exclamă ea. N-am aranjat nimic. Asta-i problema.

- *Totul e aranjat*, o corectă el. Nu mai e nevoie decât de acordul tău.

Megan îl privi năucită.

- Nu înțeleg. Credeam că știi că una dintre marile noastre probleme e felul în care tu îți impui voința, fără să ții seama de nici unul din noi, când e vorba să-ți atingi scopul. E limpede că faci și acum același lucru. Mick, dacă și când ne vom căsători, vreau să am și eu un cuvânt de spus în privința nunții.

- Crede-mă că am priceput mesajul tău cât se poate de limpede, o asigură el.

- Atunci de ce ai continuat pregătirile fără să suflă o vorbă?

- Tu aveai alte preocupări, răspunse el. Iar eu ştiu desigur de bine ce-ți dorești.

Ea îl privi cu un aer îndoielnic.

- Nu zău? Ce fel de flori vreau eu pentru buchet?

- Crini ca aceia pe care i-ai sădit pe alea casei. Îți plac atât de mult încât folosești și un parfum de crini.

Ea clipi.

- Bun, aici ai ghicit. Și ce fel de rochie?

- Abby a vorbit cu croitoreasa ta din New York. I-a trimis o fotografie pe care ai admirat-o, așa că rochia aia te așteaptă acum la ea acasă.

- Domnișoarele de onoare?

- Carrie și Caitlyn au cerut să fie ele domnișoare de onoare. Abby le-a făcut și rochițele roșii pe care le doreau.

- Și tortul de nuntă? Sunt foarte pretențioasă în materie de prăjituri.

Mick chicoti.

- Ceea ce le-ai precizat tu lui Jess și lui Gail la han cu săptămâni în urmă. Va fi exact așa cum îl vrei tu, cu cremă de zmeură.

Mick vedea limpede că Megan nu prea mai avea ce să obiecteze, dar nu se grăbi.

- Altceva?

- N-am ales invitațiile, spuse ea într-un târziu, agățându-se de ultimul pai.

- Fiindcă ai zis că nu avem nevoie de ele, din moment ce urmează să chemăm numai familia, răspunse Mick, abia stăpânindu-și zâmbetul. Și ca să te scutesc să cauți și alte pretexte, află că am angajat formația care ți-a plăcut anul trecut, când au cântat la concertele în aer liber, iar la masa festivă felul principal sunt antricoatele care îți plac ție. Singurul lucru pe care nu ți-l spun acum e locul unde urmează să mergem în luna de miere. E surpriză.

Megan îl privi cu ochi strălucitori.

- Te-ai gândit la toate, nu-i așa?

- M-am străduit. Tot n-ai înțeles? Voi face totul cu puțință ca să te fac fericită. Vrei o garanție? Sunt gata să ți-o dau în scris, dacă așa vrei tu.

Chipul lui Megan se luminează de un zâmbet larg.

- Atunci presupun că nu mai am ce să obiectez, zise ea.

Îi puse palma pe obraz.

- Chiar te iubesc, Mick. Mai mult ca oricând. Nu știu de ce am fost atât de încăpățânată.

El râse.

- Eu știu. E o trăsătură de familie.

În zorii zilei de Crăciun pământul era acoperit cu un strat subțire de zăpadă. Nu mare, dar zăpada sporea entuziasmul copiilor, care alergau când înăuntru, când afară, în timp ce Bing Crosby cânta *White Christmas* iar și iar.

Megan ședea lângă Mick, în timp ce ambalaje și panglici zburau prin aer, într-un vacarm de țipete entuziasate. Când Davy își despachetă cadoul în care se găsea o mănușă de baseball, scoase un țipăt fericit și alergă la tatăl lui.

- Vezi, tati, ți-am zis eu că Moșul n-o să uite! Numai că a lăsat-o aici, nu la noi acasă!

- Da, văd, îi răspunse râzând Kevin. Dar ție, Henry, ți-a adus Moșul ceva?

Henry îl privi cu ochii măriți de surpriză.

- E chiar jocul video cu sporturi pe care mi-l doream. Are și baseball, și bowling, de toate. Putem să ne jucăm?

- Sigur că da, încuviință Connor, la fel de încântat ca cei doi copii. Îl instalez eu în camera mică. Vii și tu, tată?

- Chiar în clipa asta, răspunse Mick, după care se întoarse și o sărută pe furiș pe Megan. Asta ca să-mi ajungă până mai târziu.

De cum plecă Mick împreună cu bărbatii și copiii, Abby, Bree și Jess o înconjurară pe Megan.

- Ei, cum a fost aseară? Ai spus „da”? Știu că tata a cumpărat șampanie și că voia să te ceară iarăși în căsătorie. Vom avea o nuntă în ajun de Anul Nou? întrebă Abby.

Megan își mângâie fiica pe obraz, apoi aranjă o șuviță de păr a lui Jess pe după ureche. Înainte ca Bree să apuce să se plângă că nu fusese băgată în seamă, Megan o bătu ușor pe pantecele rotunjit.

- Anul viitor de Crăciun vom mai avea un mic membru al familiei.

Chipul lui Bree se luminează de un zâmbet.

- Abia aștept.

- Mamă, tragi de timp, protestă Abby.

Megan privi pe rând la fetele ei dragi. În clipa aceea își impuse să nu se mai gândească la ce pierduse în toți anii cât fusese departe de ele. Tot ce conta era clipa de față și viața care-i aștepta împreună ca familie.

- Din moment ce, așa cum spune tatăl vostru, se pare că toți v-ați îngrijit de tot, nu mai am nici un motiv să nu mergem înainte conform planului, răspunse ea, apoi râse. Vom avea o nuntă.

Vestea fu întâmpinată cu chiote de bucurie și în clipa următoare toate o îmbrățișară deodată, umplând-o de o fericire cum nu mai simțise de ani întregi. După doar câteva zile urma să aibă parte de tot ce-și dorise.

Copiii reveniseră în viața ei. Nepoții urmau să crească lângă ea, umplând casa de râsete. Iar bărbatul pe care-l iubea din clipa în care descoperise ce înseamnă dragostea avea să-i stea alături pentru totdeauna. Crăciunul era cu adevărat o sărbătoare a miracolelor.

epilog

Hanul Eagle Point fusese decorat de sărbători cu luminițe sclipitoare chiar și în copacii și tufișurile din jur. În interior, balustrada scărilor era ornată cu mănunchiuri de brad parfumat și mai multe lumini. Un brad înalt de peste doi metri umplea holul cu mirosul lui, iar luminițele scliceau auriu printre globuri, ornamente și panglici aurii. Lumânări mari și albe, cu vârfuri ascuțite, ardeau pe fiecare masă. Era un decor de nuntă elegant, ca din povești.

Carrie și Caitlyn abia își stăpâneau nerăbdarea, așteptând să pășească pe covorul roșu. Exersaseră pașii zile întregi.

Megan stătea în dreptul ușii care dădea spre sala unde aleseseră să se desfășoare ceremonia. Abia putea să respire de emoție.

- Nu te mai fâțâi atât! o dojeni Abby. O să-ți șifonezi rochia.

Megan își trecu palma peste rochia mulată, din satin de culoare crem, făcută la comandă pentru ea grație lui Abby. Decolteul simplu era acoperit de perle minuscule, care străluceau în lumina lumânărilor.

- Dacă se răzgândește? întrebă ea, neputând să-și stăpânească temerea că ceva ar fi putut să nu meargă cum trebuie.

- O să vină, mamă, o liniști Abby pentru a zecea oară.

- Știu că așa a spus, insistă Megan, rotind în jur o privire îngrijorată.

În clipa următoare îi văzu. Kevin și Connor veneau spre ea, pregătite s-o conducă până în locul unde urma să aibă loc slujba.

- Ați întârziat, îi dojeni Megan cu blândețe, după care îi sărută pe amândoi pe obraz. Dar sunt nespus de fericită că sunteți aici.

- Crezi că poți ajunge undeva la timp când ai copil mic? bombăni Connor. Tot plângea și țipa după „buni“. Fiul meu nu poate spune „ma-ma“ sau „ta-ta“, în schimb știe cum să-ți spună ție. L-ai furat inima.

Megan îl privi cu ochii încetoșați de lacrimi.

- Și a vindecat-o pe a ta.

Îl privi atent.

- Am dreptate?

Connor zâmbi. Zâmbetul fără griji pe care Megan și-l amintea atât de bine, dar pe care nu-l mai văzuse de atât timp.

- Suntem bine, mamă.

- Atunci, hai să-i dăm drumul! mormăi Kevin. Nu mai suport smochingul de pe mine.

- Dar îți stă atât de biiiiine! îl tachină Connor. De n-aș fi fratele tău, aș întoarce capul după tine.

- Lasă prostiile! îl repezi Kevin.

Megan pufni în râs auzindu-i cum se ciondăneau ca altădată. Așa fusese întotdeauna, din câte își amintea. Era grozav că unele lucruri nu aveau să se schimbe niciodată. Le îndemnă pe gemene să pornească spre masa de ceremonii, apoi își luă fiii de braț, în timp ce muzica răsuna în sală. Era clipa de care se temuse că nu va mai veni niciodată.

Chiar când treceau pragul, Megan îi făcu cu ochiul lui Connor.

- Tu urmezi la rând, îi șopti ea. Și vreau să fiu de față.

Se pare că vorbele ei îl făcură pe Connor să se poticnească la primul pas pe covorul roșu. În clipa următoare dădu cu ochii de Heather, așezată în ultimul rând, cu fiul lui în brațe. Megan îl văzu cum se luminează la față și își dădu seama că avusese dreptate s-o convingă pe Heather să vină acolo în seara aceea.

Pe urmă își întoarse privirea către Mick, care o aștepta nerăbdător în celălalt capăt al sălii, și mintea i se goli de orice alte gânduri, în timp ce pășea spre viitorul ei.

SERIA „CHESAPEAKE SHORES“

Dezamăgită și frustrată de faptul că soțul ei, Mick, își iubea mai mult munca decât propria familie, Megan O'Brien l-a părăsit, lăsându-și în urmă și cei cinci copii. Dar cei doi soți n-au încetat să se iubească. După douăzeci de ani, când iau decizia să se recăsătorească, copiii lor, acum maturi, se bucură să-și vadă părinții din nou împreună. Doar mezinul, Connor, nu își poate ierta mama pentru ceea ce el consideră a fi fost abandonarea familiei – lucru care l-a și determinat să devină strălucit avocat specializat în divorțuri. Încăpățânarea proverbială a familiei O'Brien pune și mai multe obstacole în calea unui eveniment care ar trebui să fie plin de fericire și pace, iar Megan nu vrea să își rănească din nou familia. Și îndoielile nu întârzie să apară – poate fi sigură că ea și Mick vor reuși de data asta să facă lucrurile să meargă cu adevărat? Iar când o surpriză de proporții provoacă un adevărat haos, numai un miracol poate reuni această familie.

Dar, până la urmă, este sezonul miracolelor...

„O poveste plină de căldură, complexă și pe deplin satisfăcătoare.“

Library Journal

„Sherryl Woods stăpânește perfect arta de a vă face inimile să râdă și să plângă în aceeași măsură.“

Publishers Weekly

Sherryl Woods este autoarea a peste 100 de romane de dragoste și mystery, foarte apreciate de cititori și critici. Seria „Chesapeake Shores“ a fost ecranizată într-un serial de televiziune, aflat deja la al patrulea sezon.

Tradiție din 1989

www.walden.ro

ISBN 978-606-33-4660-0

9 786063 346606